GRACE GOODWIN
Fiul tatălui vitreg

ALCRIS
Titlu original (eng.): Once a lower
Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale GOODWIN, GRACE
Fiul tatălui vitreg / Grace Goodwin Traducător: Irina Popescu-Tismana Bucureşti: Alcris, 2006.
ISBN 10 973 – 646 – 441 – 5 13 978 – 973 – 646 – 441 – 6
I. Micu, Aurelian (Editor)
II. Drăghici, Ioan (Lector)
III. Croitoru, Ana (Tehnoredactor) 821.111.31 = 135.1
Colecţia „EL şi EA”.
De aceeaşi autoare, în colecţia „EL şi EA”, au mai apărut:

Aproape perfect
Nr. 329

Penelope Bloom Harris îi întâlneşte pe Frank şi pe fiica acestuia, Abby, în Great Salt Marsh, acolo unde se ascunsese, ultimul loc în care cineva ar fi putut-o căuta, însă nu vrea să se ataşeze de fetiţă, cu atât mai puţin de tatăl ei, un bărbat suspicios şi impulsiv. Singurul ei scop este acela de a scăpa de unchiul Henry până împlinea douăzeci şi unu de ani, când îşi putea exercita controlul asupra banilor însuşiţi de acesta. Aflând că Frank este avocat şi că o poate ajuta, nu apreciază soluţia propusă de el pentru salvarea situaţiei.

Când dragostea înfloreşte din nou
Nr. 352

După moartea tragică a soţului ei, într-un accident de maşină, Serenei îi rămâne doar bucuria de a-şi creşte singură fiul, continuându-şi munca alături de Walter, importator de vinuri. Dar, la moartea soţului ei, în viaţa

Serenei apare Roberto, fratele soţului ei şi Lucia, sora acestora, o fată bătrână care-i va face multe probleme. Atât Roberto cât şi Lucia vor să-l ia pe Nicky la Casa Ercoli, în Italia. Serena nu are încredere în ei, dar Roberto va face totul pentru a-i cuceri inima.

Bărbatul primei iubiri
Nr. 353

De aproape trei ani, ei au distrus o dragoste care-i copleşise pe amândoi. Tânără şi neexperimentată l-a iubit pe Jake din minutul în care privirile lor s-au încrucişat şi i s-a dăruit fără rezerve. Însă, Jake îi trădează încrederea şi ea nu-l poate ierta niciodată.

Va putea oare Deborah să-l scoată din inima sa pe bărbatul pe care aproape îl detesta?

Capitolul 1

Ridicând telefonul care suna în acea dimineaţă de vineri, Keely avu o presimţire, când auzi vocea mamei ei, zicându-i că avea să-i dea veşti bune. Catherine Macfarlane suna rar la birou, deşi şeful lui Keely n-ar fi ridicat nicio obiecţie.

— Pari veselă, zâmbi ea în telefon când, după un salut voios, maică-sa îi spuse că venea în oraş şi-i ceru să se întâlnească pentru a prânzi împreună.

— Aşteaptă să auzi ce-ţi voi spune!

— Domnul Varley şi-a cumpărat o maşină de spălat vasele?

— Nu ai să ghiceşti – oricum el are una şi vestea este mult mai bună decât atât.

Cu Catherine Macfarlane refuzând să-i spună, totuşi ceva din exaltarea ei o cuprinse şi pe fiică şi după ce aranjară în ce restaurant să se întâlnească, Keely se ridică şi trecu în biroul alăturat.

— S-ar putea să-mi prelungesc pauza de prânz? îl întrebă ea pe bărbatul cu păr blond-cenuşiu, care-şi înălţă privirea când intră.

Gerald Cullen zâmbi călduros când o văzu.

— Doar dacă nu intenţionezi să te întâlneşti cu cineva care să te facă să te răzgândeşti în legătură cu întâlnirea noastră de mâine, replică el.

— Cum crezi, după tot efortul făcut cu acele bilete de teatru? întrebă ea, aproape dorindu-şi să nu fi acceptat să meargă cu el la piesa la care era greu de obţinut bilete.

Gerald îşi închipuia că este uşor îndrăgostit de ea şi Keely spera să fie doar în imaginaţia lui.

Tocmai când să iasă, ochii ei verzi prinseră dispoziţia zâmbetului lui. O irita faptul că el voia să ştie mai mult – o irita că, cerându-i permisiunea să se întoarcă mai târziu, se simţea obligată să adauge mai mult.

— De fapt, se trezi ea spunând, cu senzaţia că este şantajată, mănânc împreună cu mama mea.

Într-o clipă, zâmbetul apăru la loc.

— Vine din Surrey?

— Ţi-ai amintit! îşi arătă ea surpriza.

— Niciodată nu uit ceva din ce-mi spui, Keely, zâmbi el, sugerându-i din nou cât de prins era de ea, ceea ce n-o făcu să se simtă prea bine.

Gerald, îşi amintea ea, întrebase totul despre ea, despre părinţii ei, în acea primă seară când o scosese în oraş, în urmă cu şase săptămâni. Mâine urma să fie a doua întâlnire, de care s-ar fi lipsit, dar îşi epuizase stocul de scuze.

— Mi-ai spus că recent şi-a schimbat serviciul şi lucrează acum ca bucătăreasă la familia Varley, îi spuse el. Ca şi cum aş putea uita un lucru ca ăsta.

— Fiindcă Varley lucrează uneori cu noi? întrebă ea.

Varley Industries făcuseră afaceri cu G. Cullen şi Asociaţii cu mult înainte de a intra ea în scenă, în urmă cu zece luni.

Gerald zâmbi, dând de înţeles că munca mamei ei la Varley nu avea de-a face cu acest lucru.

Keely se întoarse la biroul ei şi se apucă de treaba pe care o întrerupsese. Dactilografiatul ei deveni automat când căzu într-o reverie care începu cu gândul că-l plăcea pe Gerald, dar la cei patruzeci şi doi de ani şi divorţat cum

era, l-ar fi dorit să acţioneze mai adult.

Apoi, gândurile ei se îndreptară spre Catherine şi cât de fericită era că-şi găsise acel serviciu. După spusele ei, bogatul bătrân Lucas Varley – deşi la şaizeci şi şapte de ani nu era chiar bătrân – era un gentleman. Ceea ce nu se putea spune de primul tip care o angajase. Deşi Catherine nu-i vorbise despre lungile ore de muncă pentru familia cea nesuferită decât după instalarea fericită la Inchbrook, casa lui Varley.

Nu că Keely ar fi vrut ca mama ei să muncească.

— Ne putem descurca din salariul meu, îi spusese ea când taică-său fiind mort, venise falimentul. Dar Catherine scuturase din cap şi-i spusese că se hotărâse deja – şi nimic n-o mai putea face să-şi schimbe hotărârea.

Ce diferit fusese totul, cu un prea mulţi ani în urmă, se gândi Keely. Tatăl ei, nu întotdeauna cel mai calm om, posedase o mică firmă de unelte în Midlands şi, după ce se pregătise pentru secretariat, Keely venise să lucreze pentru el. În scurt timp văzuse cât de prost mergeau lucrurile, dar nici ea nici Cedric Macfarlane nu fuseseră pregătiţi pentru falimentul care venise. Tatăl ei nu trecuse niciodată peste şoc şi cu mândria făcută ţăndări, se îmbolnăvise, ca în cele din urmă să moară de ceea ce se crezuse iniţial a fi o „gripă”.

Dar cu Catherine supărată de moartea soţului său şi Keely supărată de moartea tatălui ei, niciuna dintre ele nu se gândise că situaţia lor financiară disperată nu se va rezolva.

Pe atunci, Keely lucra ca secretară la un avocat local şi era în stare să-i spună maică-sii că stabilirea moştenirii după o persoană decedată durează ani de zile.

Aşa că în următoarele douăsprezece luni locuiseră în casa mare în care Keely crescuse – faptul că era ipotecată nu constituia nicio problemă, atâta timp cât mama ei provenea din oameni cu stare, Butterworth, care erau gata s-o ajute.

Dar când, puţin peste un an de când Cedric Macfarlane le părăsise, aflaseră adevărata lor poziţie

financiară, hotărâseră împreună să scoată casa la vânzare pentru a acoperi datoriile. Cei din neamul Butterworth nu ceruseră banii care-i împrumutaseră, dar cele două Macfarlane socotiseră că nu exista altă cale.

În zilele următoare, maică-sa declarase că o să-şi ia un serviciu, deşi avea cincizeci şi opt de ani şi niciodată nu lucrase în afara casei.

— Dar nu ştii să faci nimic, îi spusese fiica ei.

— Uită-te la anunţ! răspunse Catherine, întinzându-i un ziar.

— „Se doreşte o bucătăreasă!” citise Keely. Nu poţi face asta. Nu te pot lăsa! exclamase ea oripilată. Vom lua un mic apartament undeva şi eu…

— Vei lua un apartament, doar pentru tine, spusese Catherine cu fermitate. Ai douăzeci şi doi de ani acum. Este timpul să-ţi vezi de viaţa ta. Alte fete de vârsta ta…

— Pe cine încerci să convingi, pe mine sau pe tine?

Aşa că atunci când Catherine se mută la Londra pentru prima ei slujbă, se mută şi Keely. Îşi părăsi serviciul şi luă apartamentul pe care maică-sa spusese că ar trebui – acel apartament din Londra.

Gândurile ei luară o altă turnură şi anume, se gândi la legătura dintre ea şi mama ei. Îşi aminti că fetele de la şcoală şi-ar fi dorit să împărtăşească mamelor lor orice lucru, aşa cu făcea ea cu a ei.

Această strânsă legătură provenea şi din faptul că maică-sa se chinuise mult ca s-o aibă. Acest lucru se discutase mult între ele. Femeile din familia Butterworth pierduseră multe sarcini şi cele care făcuseră un copil, după luni lungi de greaţă permanentă, indigestie şi tensiunea sângelui crescută, se considerau norocoase.

Şi mama lui Keely păţise la fel şi după mai multe avorturi fusese sfătuită să renunţe la ideea de a avea un copil. Avusese treizeci şi cinci de ani când se trezise din nou însărcinată. Deşi îi fusese rău de la început, dorise atât de mult un copil, încât fusese în stare să treacă peste orice pentru a realiza acest lucru. Ascultase indicaţiile doctorului cuvânt cu cuvânt şi rezultatul fusese Keely.

— Dacă a fi însărcinată este atât de îngrozitor, spusese Keely când avea şaisprezece ani, gândindu-se la lungile luni de suferinţă, atunci nu cred că voi face copii.

— Oh, tu probabil moşteneşti familia lui taică-tău, zâmbise Catherine. Femeile din neamul lor nu au avut niciodată vreo problemă în a aduce pe lume copii.

Apoi, maică-sa gândise că era timpul să aibă şi altă discuţie. Deşi Catherine era destul de modernă şi nu credea că trebuie să aştepţi ziua nunţii pentru a te duce în pat cu un bărbat, o sfătui pe Keely să nu facă acest lucru până nu era cu adevărat îndrăgostită de bărbatul respectiv.

— Poţi avea promisiunea mea, mamă, replicase Keely.

Fusese o promisiune uşor de ţinut, reflecta Keely în timp ce punea hârtie în maşina de scris. Îşi aminti cum, venind acasă la trei dimineaţa, de la o petrecere, o găsise pe mama ei aşteptând-o. După morala de rigoare că nu spusese că vine atât de târziu, deşi avea nouăsprezece ani, îi replicase Catherinei:

— Mă ierţi dacă îţi spun că nu mi-am încălcat promisiunea pe care ţi-am făcut-o când aveam şaisprezece ani?

— Ce promisiune? întrebase mama ei, nevăzând niciun motiv ca fata ei să zâmbească.

— Sunt încă virgo intacto, mamă, zâmbise ea şmechereşte.

— Nici nu mi-am închipuit altceva, spusese Catherine severă, conducând-o pe scări şi spunându-i să nu facă zgomot pentru a nu-şi trezi tatăl.

Dar după uşurarea care o citise pe chipul ei, Keely îşi dăduse seama că fusese îngrijorată.

— La ce te gândeşti de zâmbeşti?

Keely îşi părăsi brusc gândurile ca să vadă cum Gerald stătea în prag şi trebuie s-o fi observat de câteva minute.

Ar fi vrut să-i spună „Gândurile îmi aparţin”, dar în loc de asta zâmbi. Nu era vina lui că uneori o irita.

— La masa cu trei feluri pe care o voi lua cu mama mea în loc de sandvişul obişnuit, spuse ea. Ceea ce îmi

aminteşte că dacă nu plec acum, o să întârzii.

— Te-aş duce să mănânci în orice zi a săptămânii, se oferi el, când ea îşi luă poşeta.

— M-aş face cât o magazie, remarcă ea, ceea ce atrase din partea lui o nedorită inspecţie a siluetei sale zvelte în timp ce se îndrepta spre uşă.

— Niciodată! îl auzi ea spunând când închise uşa după ea.

Întrebându-se, nu pentru prima oară ce să facă cu

Gerald, uită repede când ajunse la restaurantul cochet ales de maică-sa.

Când o sărută şi se dădu înapoi s-o privească, se gândi că putea trece drept o femeie de patruzeci de ani cu părul ei blond şi frumoşii ochi ce o făceau să pară ca oricare femeie tânără.

— Ce te aduce? nu se putu ea abţine să nu întrebe.

— Văd că eşti la fel de nerăbdătoare ca întotdeauna, replică mama ei.

Deşi murea să-i spună, făcu o pauză înainte de a-i dezvălui fiicei sale de ce arăta atât de radioasă.

— Nu sunt sigură că este locul potrivit să-ţi spun, dar nu voiam să-ţi spun la telefon şi nu aveam răbdare să aştept până ajungi acasă la tine.

— Trebuie să fie o veste foarte bună! exclamă Keely.

— Seara trecută, Lucas – domnul Varley, spuse Catherine care se îmbujorase, mi-a cerut să mă căsătoresc cu el.

— Lu… domnul Var…

Keely habar nu avusese de ce venise maică-sa special la Londra să-i spună, dar nici prin cap nu i-ar fi trecut că asta era! Total uluită, privea surprinsă şi iar privea. Şi doar când trecu puţin peste şoc şi remarcă faptul că maică-sa o privea îngrijorată, reuşi să-şi găsească vocea şi să întrebe:

— Care… care a fost răspunsul tău?

— Am spus – da, spuse Catherine, apoi adăugă, văzând încă şocul cu care se lupta Keely, te deranjează?

— Să mă deranjeze? replică ea. Sunt încântată pentru tine.

Era adevărat. Deşi era prima oară când auzea că între mama ei şi Lucas Varley era ceva, Keely era bucuroasă.

Dacă n-ar fi venit chelnerul să le servească, Keely ar fi sărit de la locul ei să-şi îmbrăţişeze mama.

Dar impulsul trecu odată cu dispariţia chelnerului aşa că, zâmbind amândouă fericite, Catherine îi spuse că întrucât Keely nu vizitase niciodată Inchbrook, trebuia să vină să-l cunoască pe Lucas.

— Spune doar când, replică Keely, abia aşteptând să-l cunoască pe omul care adusese strălucire în ochii mamei sale.

— Lucas a sugerat că în acest weekend. Ar vrea să facă o cină sărbătorească mâine seară. Tarrant vine acasă pentru weekend, aşa cum face de obicei, aşa că Lucas s-a gândit că ţi-ar plăcea să vii şi va fi o întrunire plăcută de familie.

— Voi fi acolo la prima oră a dimineţii, spuse ea. De abia aştept să-l cunosc pe domnul Varley.

Deja se gândea cu ce să se îmbrace pentru această masă festivă, când, alegând în minte o rochie, era tocmai cea cu care urma să se îmbrace mâine seară pentru întâlnirea cu Gerald.

— Oh!… exclamă ea, care uitase complet de el.

— Vreo problemă?

— Nu, nu chiar, răspunse Keely, zâmbetul dispărându-i în timp ce se întreba dacă Gerald va mai vorbi cu ea vreodată – deşi poate va înţelege? Gerald, spunea ea, neavând nevoie să-i spună cine era Gerald, fiindcă îi spusese totul despre el, a reuşit să facă rost de bilete la o piesă foarte căutată, mâine seară. Într-un moment de slăbiciune, am acceptat. Dar sunt convinsă că va înţelege când am să-i spun.

— Nu, nu contramanda! interveni brusc Catherine. Ar fi o ruşine să-l dezamăgeşti, mai ales dacă biletele au fost atât de greu de procurat. În afară de asta… se întrerupse şi o cută de îngrijorare îi apăru pe faţă.

— În afară de ce?

— Nimic, se împotrivi Catherine.

Dar Keely nu se lăsă.

— Spune-mi ca să putem râde despre asta.

— Sunt doar prostuţă, replică încet Catherine, dar trebui să-i mărturisească fiindcă fiică-sa nu i-ar fi dat pace. Ei bine, ca să-ţi spun drept, Keely, nu sunt sigură că n-ar fi mai bine ca fiul lui să se obişnuiască întâi cu ideea – Lucas a spus că aşteaptă până mâine să-i dea vestea lui Tarrant.

Keely o privi uimită.

— Spui că Tarrant s-ar putea să nu ia ca pe o veste bună ceea ce are de gând să-i spună taică-său? Crezi că fiul lui ar putea obiecta?

— Nu, nu chiar, spuse repede Catherine. Dar…

Gândindu-se în drum spre birou la cele spuse de maică-sa, conchise că trebuia să existe o îndoială în mintea acesteia că Tarrant Varley putea obiecta şi să se opună foarte tare acestei căsătorii.

Nu-l cunoscuse niciodată pe Varley şi nu urma să-l cunoască în acest weekend. Simţămintele pe care le avea pentru mama ei o făcură să vadă câte probleme va avea Catherine în acest weekend fără a mai fi nevoie şi de prezenţa ei, în situaţia în care Tarrant ar avea obiecţii împotriva căsătoriei.

Dar, încuviinţă la plecare, de dragul mamei ei, să-l întâlnească pe Lucas în weekendul următor; Keely se nelinişti constant în cursul acelui weekend, în legătură cu vizita lui Tarrant Varley acasă.

Spectacolul la care o duse Gerald era la fel de bun precum reputaţia sa şi în alte circumstanţe s-ar fi distrat mult. Dar nu în puţine momente, în timpul piesei, se întrebă dacă i se spusese lui Tarrant Varley şi fusese la fel de încântat ca ea?

Duminica se dovedi a fi una dintre acele zile care nu se mai sfârşeau. Dorind cu disperare să telefoneze la Inchbrook ca să audă din gura maică-sii cum stăteau lucrurile, trebui să-şi înfrâneze acest impuls.

Din câte îşi amintea din conversaţia avută cu mama ei, Tarrant Varley, avea un mic apartament în Londra, dar

încă privea Inchbrook ca pe căminul lui şi venea aici în majoritatea weekendurilor, plecând abia după cina de duminică seara.

Mai bine să sune după ce el pleca. Dacă lucrurile merseseră rău, atunci maică-sa putea vorbi liber după plecarea lui.

La ora nouă şi jumătate, indiferent dacă fiul lui Lucas Varley plecase sau nu, Keely nu mai putu aştepta.

— Eu sunt, spuse ea voioasă când Catherine răspunse la telefon.

— Bună, Keely, răspunse aceasta cu o veselie forţată, care n-o păcăli deloc pe Keely. Drăguţ din partea ta să suni.

— Cum merg lucrurile? întrebă tânăra. Cum a decurs cina de sâmbătă?

— Bine-bine, spuse Catherine, dar pentru fiica ei era evident că nu fusese chiar aşa. Cum a fost la teatru?

— Grozav! se entuziasm ea, dar întrebarea maică-sii îi spunea lui Keely mai mult decât bănuia aceasta.

Punând jos receptorul, Keely căzu pe gânduri. Nu se mai făcuse nicio aluzie la vizita la Inchbrook în weekendul următor. Dar în orice caz, nu mai putea aştepta aşa de mult pentru a descoperi ce se petrecuse. Şi deoarece era clar că maică-sa n-o să-i spună nimic la telefon, nu exista decât o soluţie.

Următorul număr de telefon pe care-l formă era cel al lui Gerald, căruia îi ceru permisiunea să lipsească a doua zi de la birou, având nişte acte de semnat legate de moartea lui taică-său, acte ce se aflau la Inchbrook, la mama sa.

Tânăra înaltă, zveltă, elegantă, care coborî din tren a doua zi dimineaţă şi ceru şoferului de taxi s-o ducă la Inchbrook, avea o scânteiere războinică în ochi.

Dacă arăta calmă şi controlată în timp ce taxiul o ducea spre destinaţie era doar din cauza faptului că-şi impusese ca mai întâi să asculte şi apoi să se înflăcăreze. Pentru că în orele în care se gândise cum primise Tarrant vestea, devenise din ce în ce mai convinsă că îndoielile pe

care mama ei le avusese în legătură cu obiecţia ridicată de acesta se dovediseră corecte. Şi nimeni n-o nesocotea pe mama ei – nimeni, atâta timp cât exista ea!

Ce distanţă era de la gară la Inchbrook, Keely nu ştia. Dar drumul părea să nu se mai sfârşească. Poate din cauză că era atât de nerăbdătoare să ajungă acolo. Dar taxiul părăsise de mult zona cu case şi era în câmpia verde când şoferul luă o curbă care ducea spre o şosea sinuoasă, la capătul căreia se afla o casă impunătoare. Keely ajunsese la Inchbrook.

Fără intenţia de a înconjura clădirea şi a se duce pe uşa din spate, plăti şoferul şi urcă spre uşa principală din stejar, să sune şi să vadă cine va răspunde.

Imediat ce-l văzu, ştiu că bărbatul înalt şi suplu, cu păr alb, era Lucas Varley. Şi faptul că acesta nu văzuse niciun impediment în a răspunde, deşi maică-sa se ocupa de casă, o făcu să-i fie simpatic.

— Bună ziua, spuse ea, şi nu putu răspunde zâmbetului bărbatului, care aştepta să-i spună ce doreşte. Sunt Keely Macfarlane.

Zâmbetul strălucitor care o întâmpină era tot ce-şi dorea. Asta îi spunea că indiferent ce obiecţie ridicase fiul lui, mama ei era încă o persoană favorită şi fiica ei mai mult decât binevenită.

— Intră, intră, se înclină el şi întinse mâna să i-o strângă. Sunt Lucas Varley. Catherine nu mi-a spus că vii. Dar ea este plină de surprize plăcute.

Ce drăguţ bărbat, nu se putu ea împiedica să nu gândească, ceva din supărare dispărându-i când trecu pragul.

— Mama ta este în bucătărie, îi spuse Lucas Varley când o conduse printr-un hol larg spre locul unde se afla bucătăria. Insistă încă să pregătească singură totul, deşi i-am spus că vom găsi pe altcineva să facă acest lucru.

— Găteşte bine, spuse Keely.

— Nu are pereche, încuviinţă el, deschizând o uşă de la capătul culoarului şi exclamând către femeia care curăţa nişte mere la chiuvetă: Nu ştiai că sunt magician,

Catherine, nu-i aşa?

— Keely! se minună Catherine, întorcându-se.

Keely văzu zâmbetul de pe faţa maică-sii adresat atât ei cât şi lui Lucas. Dar cu tristeţe văzu şi că fericirea interioară pe care o reflecta vinerea trecută, dispăruse.

— Nu am putut aştepta până în weekend să-l cunosc pe domnul Varley, explică tânăra, uitându-se de la unul la celălalt. Vă deranjează?

— Nu, dacă schimbi acel domn Varley spunându-mi Lucas, spuse tatăl vitreg în perspectivă, cu farmecul cu care se vedea că o cucerise pe maică-sa.

Apoi îi spuse Catherinei să lase la o parte ceea ce făcea, fiindcă el s-ar mulţumi şi cu pâine şi apă la prânz, dar bucătăria nu era un loc unde s-o primească pe Keely.

Îndrumându-le spre salon, Lucas opri o femeie care dădea cu aspiratorul pe scări şi-i ceru să facă nişte cafea.

— Sigur, domnule Varley, replică ea, şi cu un zâmbet binevoitor adresat Catherinei, intră în bucătăria pe care ei tocmai o părăsiseră.

Conversaţia în salon era generală până când sosi cafeaua. Apoi, privindu-şi drăgăstos fiica, Catherine o întrebă cum reuşise să-şi ia o zi liberă.

— Am o grămadă de zile libere de luat, răspunse Keely, întorcându-se spre Lucas să-i explice cum a început să lucreze pentru Gerald Cullen luna mai şi cum vechea secretară plecase lăsând lucrurile încurcate, şi trebuie să lucreze mult suplimentar, neavând timp să-şi ia concediul cuvenit.

— Dar anul acesta îţi vei lua tot concediul, sugeră el. Insist să vii şi să petreci ceva timp la Inchbrook, cu Catherine şi cu mine, aşa că voi ajunge să te cunosc mai bine.

Keely zâmbi acceptând, dar văzu că maică-sa nu era entuziasmată de sugestie şi nu părea fericită, aşa cum fusese vinerea trecută. După ce mai discutară unele banalităţi, Lucas spuse:

— Cred că vreţi să vă las singure, să mai discutaţi, aşa că mă duc la atelierul meu să văd ce mai este de făcut.

Ne vedem la prânz, zâmbi el. Iar tu, Catherine, nu uita să-i spui lui Keely despre aranjamentul nostru.

Keely aşteptă până se închise uşa.

— Aranjament? întrebă ea curioasă.

— Lucas nu vede niciun motiv să aşteptăm – vrea să ne căsătorim până într-o lună.

Impresia lui Keely despre Lucas era că acesta este un bărbat care rar nu obţine ceea ce vrea. Farmecul lui personal şi bărbia hotărâtă dovedeau din plin acest lucru.

— Dar tu vrei să mai aştepţi? întrebă ea, văzând ezitarea – maică-sii de a-i întâlni ochii.

— De ce ai venit, Keely? se întrebă ea, fără a răspunde la întrebare.

— Vrei să spui că nu sunt binevenită?

— Oh, draga mea, nici gând, dar…

Ea şi Catherine nu umblaseră niciodată cu ascunzişuri una faţă de alta, aşa că Keely o întrebă direct:

— Ce s-a întâmplat când Lucas i-a spus fiului său?

— Nu mă întreba, răspunse Catherine clătinând din cap cu tristeţe.

— Dar te întreb, insistă ea. Atâta timp cât între domnul Varley

— Lucas şi tine lucrurile sunt la fel ca vinerea trecută, ce s-a întâmplat de vrei să mai amâni căsătoria? Are legătură cu reacţia lui Tarrant Varley. O ştiu prea bine, la naiba!

Catherine îşi ridică ochii trişti spre faţa lui Keely şi citi acolo că fiica ei nu se va lăsa până nu va afla, chiar dacă era nevoie să stea acolo o săptămână întreagă.

Treptat, scoase totul de la maică-sa şi ştiu că nu va putea sta la aceeaşi masă cu Lucas Varley fără a-şi exprima părerea despre diabolicul lui fiu.

Inventă o scuză legată de nişte acte pe care trebuia să le pună la dispoziţia şefului ei, care avea o întâlnire importantă, şi nu rămase la masă.

Când Lucas o conduse la gară cu maşina, reuşi să-şi ascundă supărarea şi chiar îşi luă politicos la revedere, ca şi cum nimic nu s-ar fi întâmplat. Când se aşeză însă în

trenul care o ducea la Londra, reflectând la cele spuse de Catherine, fierbea de furie.

În aparenţă, Tarrant Varley se comportase destul de bine la cină, după care el ieşise, tatăl lui crezându-l plin de tact.

— Dar nu o făcuse din diplomaţie? întrebă ea.

— Nu, sunt sigură că ne lăsase singuri din cauză că era prea furios din cauza veştii, ca să-şi mai ascundă supărarea dacă trebuia să mai stea în aceeaşi încăpere cu mine.

— Spui că, zisese ea înăbuşindu-şi furia, fără ca Tarrant Varley să spună un cuvânt, ţi-a lăsat impresia că nu a primit prea bine faptul de a i se fi prezentat o viitoare mamă vitregă, de parcă ar fi fost un copil?

— Tarrant Varley, în afară de faptul că are treizeci şi şase de ani şi conduce singur Varley Industries, de când taică-său s-a pensionat în urmă cu doi ani, este un adult deplin, explicase Catherine, pentru a-i arăta că nu există nimic copilăresc în el. Şi mama lui a murit acum douăzeci de ani, adăugase ea obosită. Nu, nu l-a înfuriat că aş lua locul mamei lui, sunt sigură de asta. Nici n-aş fi vrut să-i iau locul niciodată, spusese ea cu mândrie.

— Atunci, ce? De ce nu vrea ca tatăl lui să se căsătorească cu tine? Ce motiv?

— Pentru că… se întrerupse maică-sa de parcă era pe cale să se prăbuşească şi în clipa următoare Keely fu lângă ea. Pentru că sunt… bucătăreasa lui taică-său, cred.

— Aşa crezi! P… pentru că… Dumnezeule! îngăimase Keely, nevenindu-i să creadă. Ai făcut o greşeală. Oamenii nu mai sunt atât de snobi…

Catherine o întrerupsese scuturând din cap.

— Nu, nu m-am înşelat. Mi-aş fi dorit să mă fi înşelat.

Lui Keely nu-i venise să-şi creadă urechilor când auzise continuarea:

— A venit în bucătărie când pregăteam micul dejun a doua zi dimineaţa şi… şi a încercat… să mă cumpere.

Mută de uluire Keely se uitase la mândra ei mamă, zdrobită de cele pe care trebuise să i le dezvăluiască.

— A făcut ce?

Nu-i venise să creadă că auzise corect.

— A… scos un cec, gata completat, cu o sumă foarte substanţială, trebuie să recunosc, confirmase Catherine înăbuşindu-şi plânsul. Mi-a… a sugerat că acest cec mi-ar putea face plecarea – mai puţin dureroasă.

— Plecarea?

Lui Keely tot nu-i venise să creadă. Fusese asaltată de astfel de sentimente de mânie încât îi venise să se ducă să-l caute pe Lucas, oriunde ar fi fost atelierul lui şi să-i spună tot ce auzise de la maică-sa. Dar trebuise să se abţină, fiindcă din felul în care o întâmpinase acesta, fusese evident că habar n-avea de discuţia Catherinei cu fiul său.

Keely mai pusese doar o singură întrebare:

— Spune-mi, draga mea, îl iubeşti pe Lucas?

— Da, răspunsese Catherine fără ezitare. Ştiu că nu-l cunosc de multă vreme, dar văzându-l zi de zi în aceste ultime trei luni…

— Atunci o să te măriţi cu el într-o lună aşa cum ţi-a cerut el, spusese Keely cu fermitate. Şi acest – Tarrrant – se poate duce la dracu'!

*

* * *

Coborând din trenul care o adusese la Londra, Keely mergea prin gară fără a da importanţă zgomotului şi îmbulzelii din jurul ei.

În viaţa ei nu fusese mai furioasă de ceva decât de cele spuse de mama ei. Ce individ mârşav şi snob care îndrăznise să încerce s-o cumpere într-un mod jignitor pe minunata ei mamă!

Orice londonez ştia unde se află Varley Industries, aşa că Keely nici nu mai se deranjă să-i dea adresa şoferului şi spuse scurt:

— Sediul Varley Industries.

Dumnezeule, se gândi ea când taxiul plecă, dacă Tarrant Varley credea că o poate insulta pe mama ei, ca apoi să plece fără niciun cuvânt – atunci o să vadă el pe

dracu'!

Capitolul 2

Când taxiul o lăsă în faţă la sediul Varley Industries, indignarea ei atinsese apogeul. Aşa că atunci când pătrunse în clădire şi trecu prin uşa unde ar fi trebuit s-o găsească pe secretara lui Tarrant Varley, era gata să explodeze.

Intrând, o găsi pe secretara lui stând în faţa unei alte uşi, cu o agendă în mână, indicând că tocmai ieşise de la şef şi acest lucru o opri. Intrase în birou fără a mai ciocăni la uşă şi pentru că secretara nu se mişca din acel loc stându-i în cale, trebui să spună ceva.

Gândindu-se că este la fel de protectoare cum era ea cu Gerald – căută să-şi ia un aer degajat pentru a întreba:

— Tarrant este liber pe moment?

— Ăă… se bâlbâi drăguţa secretară pentru un scurt moment, nu vă aşteaptă, nu-i aşa?

— Oh, nu, răspunse voioasă Keely, dar spumegând în sine, fiind sigură că este ultima persoană pe care Tarrant Varley o aştepta în biroul lui, chiar dacă pentru asta ar fi trebuit s-o împingă şi s-o dea pe secretară la o parte. S-a întâmplat să fiu în trecere pe aici şi mi-am amintit chiar la timp că Tarrant a spus că o să mă certe dacă sunt prin apropiere şi nu vin să-l văd.

Văzu cu plăcere că ochii secretarei rămăseseră lipiţi de taiorul ei verde de bună calitate pe care-l pusese ea să meargă la Inchbrook în acea dimineaţă.

— De fapt, spuse ea, coborând confidenţial vocea şi ştiind foarte bine că secretara era prima care afla, atâta timp cât Tarrant Varley îşi dorea să nu se întâmple, în curând voi fi sora vitregă a lui Tarrant.

Surprinderea fetei fu confirmarea de care avea nevoie şi anume, că măgarul de Tarrant nu suflase niciun cuvânt despre recăsătorirea lui taică-său.

— Domnul Varley senior se…! începu ea să exclame.

— Corect, spuse Keely, practicând arta zâmbitului doar cu gura, tatăl lui Tarrant şi mama mea se căsătoresc în patru săptămâni.

— Scuzaţi-mă un moment, spuse secretara şi intră în biroul lui, închizând uşa.

Ea nu stătu mult şi în loc să spună că domnul Varley i-a dat instrucţiuni să fie escortată afară din clădire, spre surpriza lui Keely, zâmbi când o anunţă:

— Domnul Varley vă va vedea acum dacă doriţi să intraţi.

Uluirea o făcu să stea nemişcată o secundă. Apoi, uită să-i întoarcă zâmbetul secretarei şi furia care fusese reţinută până atunci cu dificultate, răzbătu la suprafaţă.

În câţiva paşi rapizi traversă carpeta gri şi intra pe uşă, închizând-o în urma ei cu hotărâre. Apoi fu faţă în faţă cu bărbatul înalt şi puternic care stătea în picioare în spatele mesei lui de lucru şi care avusese tupeul s-o trateze pe mama ei aşa cum o tratase.

— Deci, dumneata eşti individul plin de ifose, izbucni ea drept introducere, cu ochii ei verzi scânteind pe faţa îmbujorată de mânie. Eu… atât mai putu să rostească.

— Mama ta a spus că eşti frumoasă, o întrerupse bărbatul cu păr blond şi ochii cenuşii, care stătea privind peste ea. În această privinţă, cel puţin, nu a minţit.

— Mama mea nu spune niciodată minciuni, o apără Keely cu înflăcărare, remarca lui despre felul în care arăta abia înregistrată, ca şi cum auzise doar caracterizarea lui despre maică-sa. Dar nu ai de unde să ştii, nu? Doar nu te-ai deranjat să descoperi nici cea mai mică trăsătură a caracterului ei frumos. Tot ce ai văzut a fost o simplă bucătăreasă pe cale să devină mama ta vitregă şi asta, îl acuză ea, nu convine snobismului din tine că „Vai, ce o să spună vecinii” şi aşa mai departe, este de neconceput pentru tine…

— Ai terminat? interveni el, ochii devenindu-i două bucăţi de granit.

— Nici nu am început încă, se răsti Keely, neluând în seamă că bărbatul devenea din ce în ce mai iritat şi mai ostil – nu că ar fi fost prea binevoitor la început.

— Ai spus tot ce ai avut de spus, se trezi ea contrazisă tăios.

— Hmm! pufni ea supărată, ignorând privirea lui plină de înţeles către uşă. Crezi că poţi călca în picioare oameni ca mine şi mama, dar sunt aici să-ţi spun altceva. Sunt aici să-ţi spun că mama mea urmează să se căsătorească în curând cu tatăl tău. Sper, adăugă ea, citindu-i gândurile, peste capul şi trupul tău, şi să-ţi intre bine asta în cap! continuă ea cu insolenţă.

— Deci ţi-a spus că i-am oferit bani, nu? întrebă el. Este evident că nu i-am oferit destui.

Pe Keely o cuprinse o furie oarbă în faţa cuvintelor lui insultătoare.

— De ce… cum îţi permiţi…

Dar şi de astă dată Tarrant o întrerupse.

— Nu şi-a pierdut mult timp până să-ţi spună, aşa-i?

— Pentru informarea ta, domnule îngâmfat, a trebuit să-i smulg aceste informaţii, se răţoi Keely la el. Mi-am dat seama că ceva nu era în regulă când i-am telefonat aseară. Dar nu am aflat până când nu m-am dus azi dimineaţă acolo…

Bănuise că Tarrant Varley nu era un monument de calm, dar fu martoră că se putea înfuria într-o clipă. Fiindcă îşi părăsi locul din spatele biroului şi veni să-i prindă braţul, cu o faţă furtunoasă, arătându-şi aversiunea pentru o a doua Macfarlane care intra în căminul lui, când întrebă:

— Ai fost la Inchbrook?

— Care-i problema, Valéry? îl provocă Keely, încercând neputincioasă să se elibereze. Te-a supărat că nu am folosit intrarea servitorilor?

— Nu fi caraghioasă, răcni el zvârlindu-i braţul şi privind ţintă în ochii ei verzi. Doar că nu-mi închipuisem că sunt două vulturoaice Macfarlane după pradă.

— Vulturoaice? repetă ea nevenindu-i să-şi creadă urechilor.

Şi atunci o cuprinse o furie incontrolabilă. N-avea importanţă cum îi spusese ei, dar că îndrăznise s-o numească pe mama ei vulturoaică era prea de tot.

Cu o pocnitură, care i-ar fi rupt maxilarul dacă ar fi

avut mai multă experienţă în lovituri, mâna ei se ridicase şi-l pălmuise. În tăcerea grea care urmă, Keely, stupefiată de propria ei violenţă, văzu că şi el rămăsese paralizat ca şi cum nu putea crede.

Apoi, el răsuflă adânc, dându-i impresia că se luptă să n-o pălmuiască la rândul lui şi Keely consideră că nu mai avea nimic de spus, lovitura spusese totul pentru ea.

Totuşi, descoperi că, în timp ce el continua să se lupte pentru a se stăpâni, ea era încă furioasă.

— Şi fiindcă veni vorba de vulturi, îi aruncă ea pe picior de plecare, ai putea să te gândeşti la asta înainte ca nunta să aibă loc

— În timp ce eu sunt interesată de fericirea mamei mele, tu poţi spune acelaşi lucru? întrebă ea cu mâna pe clanţă, fiindcă privirea lui devenea din ce în ce mai ameninţătoare. Nu te interesează fericirea lui Lucas? continuă ea măsurând din ochi distanţa dintre ei, când îi spuse pe nume tatălui lui, sau te interesează doar să-ţi aperi moştenirea de hrăpăreţele Macfarlane?

Mişcându-se ca un fulger ieşi pe uşă când el o ajunse.

— La revedere, îi zise ea secretarei, continuând să meargă, conştientă de viitorul ei frate vitreg care o privea din prag. Şi cred că domnul Varley ar avea nevoie de două aspirine.

*

* * *

Era într-o sâmbătă dimineaţă, patru săptămâni mai târziu, când Keely se ridică din pat să vadă cum este vremea. Astăzi era ziua nunţii mamei ei. Aruncă o privire pe fereastră să vadă dacă aprilie se comporta cuviincios, dar cerul strălucea senin nedând semne de ploaie.

După o baie rapidă, îşi puse rochia nouă de mătase roz, cumpărată special pentru această ocazie, sperând ca restul zilei să fie la fel de însorit cum începuse – şi în celelalte privinţe.

Dorinţa maică-sii fusese ca ea să vină încă de vineri seara la Inchbrook, dar cât de mult i-ar fi plăcut, Keely bănui că şi Lucas îi propusese acelaşi lucru fiului său şi

reuşi să inventeze câteva scuze.

Nu era deloc grăbită să facă din nou cunoştinţă cu Tarrant Varley. Din acest motiv, ştiind că el venea în fiecare weekend acolo, îşi anulase orice vizită până acum.

Tot ce dorea era ca Tarrant Varley să se comporte civilizat astăzi. Deşi vorbise de mai multe ori la telefon cu Catherine, evitase s-o întrebe despre Tarrant şi nici nu-i menţionase vizita pe care i-o făcuse acestuia la birou. Şi nici Catherine nu spusese nimic despre el, fiind în obişnuinţa ei ca atunci când nu putea să spună nimic bun despre cineva, mai bine să tacă.

În acea sâmbătă, Keely luă un taxi de la gară, care s-o ducă la Inchbrook. Maică-sa îi spusese că Lucas va trimite o maşină s-o ia, dar nevrând să aibă nici cea mai mică obligaţie faţă de Tarrant Varley, dacă taică-său i-ar fi cerut să vină s-o ia, spusese că nu ştie la ce oră va sosi.

Având în gând că Tarrant Varley va fi pe cale să-i strice această zi mamei ei, dacă ea nu i se va opune, plăti taxiul când ceasul din sat bătea jumătatea de oră. Însemna că era douăsprezece şi jumătate, gândi ea, stând în faţa casei impunătoare a cărei stăpână va fi în curând Catherine. Avea destul timp până la ora trei, când urma să aibă loc ceremonia.

Întrebându-se cine îi va deschide uşa, Keely îşi păstră un zâmbet pe faţă pentru cazul în care va fi porcul de Tarrant Varley.

Dar zâmbetul nu mai era forţat când uşa se deschise şi o văzu pe maică-sa.

— Bună, scumpo, spuse Keely şi o îmbrăţişă, aproape dându-i lacrimile când se gândi că până atunci viaţa nu fusese prea uşoară pentru ea.

— Arăţi frumoasă ca o cadră, spuse Catherine dându-se înapoi şi studiind-o.

— La fel şi tu, replică Keely, ghicindu-i nervozitatea şi sperând ca nervii să se datoreze doar emoţiilor căsătoriei şi nu vreunei măgării spusă de fiul casei.

— Nu m-am schimbat încă!

— Asta nu te împiedică să arăţi la fel de drăguţă

indiferent ce ai purta, exageră Keely.

— Oh, iubito, îmi pare aşa de bine să te văd, zise ea, arătându-i definitiv emoţiile. Vino în salon, o îndemnă Catherine venindu-şi în fire, te voi prezenta lui Tarrant.

— Unde este Lucas? întrebă Keely, nesigură dacă Tarrant o va da de gol că s-au mai întâlnit – chiar dacă acea întâlnire nu fusese în normele civilizaţiei – dar bănuind că nu va face acest lucru dacă va fi şi taică-său de faţă.

— Sunt amândoi în salon. În camera pentru micul dejun este mâncare rece, dacă ţi-e foame, îi spuse Catherine. Şi o masă bufet este aranjată în sufragerie pentru când ne vom întoarce de la biserică.

— Cred că o să aştept până atunci, murmură Keely când o urmă în salon.

Lucas se ridică în picioare la intrarea lor, la fel de sprinten ca un tânăr. Dar Keely, cu ochii pe bărbatul pe care avusese enorma plăcere să-l pocnească, văzu că doar bunele maniere îl împiedicau pe acesta să fie calm.

— Keely! exclamă Lucas, arătând fericit aşa cum trebuia să arate, când se aplecă să sărute obrazul tinerei care în curând îi va fi fiică vitregă. Să-ţi prezint pe fiul meu, Tarrant. Tarrant – Kelly.

— Îmi pare bine să te cunosc, zâmbi Keely întinzând mâna, aşa cum îşi promisese, indiferent ce sentimente avea.

Astăzi era ziua de cununie a maică-sii şi nimic, îşi jură ea, nu o s-o strice.

— Keely, spuse el, fără a face vreo încercare să zâmbească, dar luându-i mâna care-l lovise, cu ochi duri, în timp ce-şi ducea mâna stângă la faţă pentru a-i arăta că nu uitase palma şi nici nu avea de gând.

În momentul în care îi dădu drumul la mână, ea se întoarse cu spatele, auzind cum maică-sa îi spunea lui Lucas că urcă să se schimbe.

Era cam devreme ca să se schimbe în toaleta pentru nuntă, gândi Keely şi ura faţă de Tarrant îi crescu, fiindcă bănui că starea nervoasă a maică-sii se datora lui în bună

măsură.

Keely era interesată s-o ajute cu această stare. Toate miresele trebuie să fie nervoase în ziua cununiei, gândi ea, dar instinctul îi spunea că prezenţa lui Tarrant Varley, după modul nedemn în care-i oferise bani, nu avea un rol mic în felul în care se simţea mama ei.

— Tarrant şi cu mine suntem singurele rude care participăm la ceremonie? întrebă ea, doar de dragul de a vorbi.

Majoritatea rudelor din partea Macfarlane se duseseră de ani de zile şi restul nu agrea călătoriile. Şi dacă mătuşa Shelag, sora mamei sale, urma să fie acolo, atunci Catherine i-ar fi spus înainte.

— Din partea lui Lucas sunt puţine rude, răspunse Catherine, luându-şi lenjerie nouă din dulap şi punând-o pe pat pentru a o îmbrăca după baie. Cea mai mare parte sunt veri foarte îndepărtaţi, oricum.

— Nu i-ai cerut mătuşii Shelag să vină?

— Ba da, zâmbi Caherine şi privirea i se înduioşă adăugând: când Lucas a aflat că am o soră la care ţin, a insistat să fie astăzi aici.

— Dar ai crezut că Lucas nu va avea niciun fel de rude aici să n-o inviţi nici tu pe ea?

Spre uşurarea lui Keely, Catherine începea să-şi piardă nervozitatea.

— Ţi-am spus că Lucas a insistat, îi reaminti ea. Este un om foarte hotărât atunci când îşi pune ceva în cap.

Keely îşi aminti bărbia lui hotărâtă care o făcuse să se gândească la faptul că odată ce-i trecea prin minte ceva, rar renunţa. Văzuse aceeaşi bărbie hotărâtă altundeva şi nu-i fu greu să-şi reamintească unde. Celălalt Varley care moştenise aceeaşi bărbie, o făcu să se gândească la faptul că întotdeauna şi Tarrant Varley obţinuse ce doreşte.

— Deci, mătuşa Shelag va fi aici! zâmbi ea, zicându-şi că Tarrant Varley nu va obţine ce doreşte de această dată.

Maică-sa scutură din cap şi-i spuse că se înşală.

— Am auzit de la ea, ieri, că nu vine. Se pare că Jeanette este din nou însărcinată şi se simte rău.

— Oh nu! strigă Keely, ştiind imediat că factorul Butterworth fusese moştenit de verişoara Jeanette, fiica mătuşii Shelag.

— Mi-e teamă că da, replică mama ei. De aceea nu vine mătuşa ta. Cu soţul lui Jeanette călătorind tot timpul din cauza serviciului, Shelag stă cu fiica ei un timp şi nu pleacă până el nu se întoarce. Aşa că, sfârşi ea, vom fi doar noi patru.

Keely observă că mama ei devenea din nou nervoasă când termină de vorbit.

— Ai nevoie de o baie relaxantă, spuse ea. Mă duc să dau drumul la apă.

Serviciul religios în bisericuţa din sat fu tot ce ar fi sperat Keely. Cu ochii umezi, uită de bărbatul înalt, îmbrăcat impecabil, care stătea cu ochii pe cei doi oameni care-şi schimbau jurămintele şi simţi o bucurie interioară văzând felul în care Lucas o privea pe Catherine când o luă de soţie – era o privire care spunea că ţine profund la ea.

Apoi maică-sa, îmbrăcată toată în albastru, rochie, pălărie şi pantofi, păru să fi uitat totul în afară de bărbatul cu care se căsătorea, făcu ca totul să fie perfect.

Nefiind niciun fotograf de faţă, Keely era bucuroasă că se gândise să-şi pună aparatul de fotografiat în poşetă. Dar după ce făcuse câteva fotografii, trebui să se gândească repede la un răspuns, când Lucas întinse mâna după aparatul ei, spunând:

— Lasă-mă să vă fac o fotografie, ţie şi lui Tarrant.

Faptul că Tarrant alesese să se prefacă a nu-l fi auzit pe tatăl lui şi se ducea să deschidă uşa de la maşină îi conveni de minune.

— Este ziua voastră, zâmbi ea poznaş. Tarrant şi cu mine ne putem fotografia împreună altă dată.

Fiindcă veniseră la biserică în două maşini separate, Keely, care ar fi preferat să se întoarcă acasă pe jos, de dragul maică-sii îşi trecu peste mândrie şi urcă încă o dată în Ferrari-ul lui Tarrant.

Faptul că el nu scoase niciun cuvânt pe drumul de întoarcere dovedea clar că nu ştia să piardă cu eleganţă.

— Şampanie, îi întâmpină Lucas când, spre surprinderea ei, Tarrant îşi reaminti suficient bunele maniere şi o lăsă să intre în casă înaintea lui.

Dacă acesta bău sau nu şampanie, nici că-i păsă – maică-sa nu avea nevoie de nicio urare din partea lui. Şi dacă Tarrant nu prea mâncă, atunci când Lucas îi pofti în sufragerie, nici asta nu avu o prea mare importanţă pentru Keely.

După ce mâncă nişte sandvişuri cu somon afumat, rămase uimită când Catherine, profitând de o clipă de neatenţie din partea lui Lucas, îi ceru să rămână peste noapte la Inchbrook.

— Dar este luna voastră de miere, ripostă Keely, deşi ştia că Lucas şi Catherine pleacă într-o croazieră abia peste câteva zile.

— Ştiu, încercă maică-sa să zâmbească, dar fără a reuşi prea bine.

— Doar nu vrei ca fiica să-ţi stea pe cap la cină, continuă Keely, încercând să-i smulgă un zâmbet maică-sii. Lucas o să te vrea doar pentru sine, odată ce eu şi cu Tarrant vom pleca…

— Tarrant nu pleacă, o întrerupse Catherine muşcându-şi buza.

— Tarrant nu…!

Uluiala o împiedică să termine.

— Stă pentru weekend.

— Ce?! exclamă Keely, încercând să-şi revină din uimire, dar nereuşind.

— Este casa lui, spuse Catherine încercând să fie corectă.

Lucas apăru în acest moment şi amândouă îi zâmbiră. Dar în timp ce Keely încerca să se hotărască dacă voia sau nu salată de fructe, apetitul îi dispăru brusc şi gândurile îi deveniră febrile şi furioase.

Porc nenorocit! fumega ea în sine. În timp ce tatăl lui voia să angajeze o altă menajeră în locul Catherinei, acel nenorocit era hotărât să n-o vadă pe mama ei decât ca pe o menajeră şi nu ce era acum, soţia tatălui său. Făcându-l în

gând pe Tarrant cu ou şi cu oţet, Keely văzu doar că draga ei mamă nu va fi acceptată niciodată de către acesta în noua ei poziţie – aceea de stăpână la Inchbrook. Probabil el se aştepta în continuare să fie servit. Fiindcă nu fusese angajat personal pentru weekend la Inchbrook, ea ar fi trebuit să-i cureţe camera şi să-i facă patul pentru mâine – şi asta tocmai în luna ei de miere!

Dintr-odată, furia lui Keely nu mai cunoscu limite.

— Îţi recomand salata de fructe, spuse Lucas ţinând-o pe Catherine de umeri.

— Dacă mai înghit ceva o să plesnesc, replică ea râzând. Vă las pe voi doi să continuaţi.

Pentru a nu i se citi furia din privire, ieşi din sufragerie.

Când intră în salon, îl găsi pe Tarrant lenevind pe sofa cu picioarele întinse în faţa lui.

— Nu poţi avea mai mult tact? se răsti ea, mult prea furioasă.

Arogant, cu o figură nezâmbitoare, Tarrant Varley o măsură din cap până-n picioare, privirea oprindu-i-se asupra bustului acoperit cu mătase roz şi apoi asupra feţei înroşite de mânie.

— Am atunci când este cazul, spuse el cu tupeu, nefăcând nicio încercare de a se ridica în picioare.

— Acum este cazul! îl repezi ea. Dacă ai o fărâmă de bun-simţ în tine, atunci te vei răzgândi să stai peste noapte la Inchbrook!

Lui nu-i plăcea acest lucru, se vedea bine, şi replică dispreţuitor:

— Mă ierţi că vreau să fiu prin jur când lui taică-meu i se va lua vălul de pe ochi.

Şi cum Keely arăta de parcă ar fi vrut să-i tragă o altă palmă şi se lupta cu disperare să se abţină, petele de pe pomeţi dovedind-o, el adăugă:

— Mi-a trecut prin cap să-mi prelungesc weekendul aici. De fapt, s-ar putea să mai stau la Inchbrook întreaga săptămâna viitoare.

— Porcule! îl apostrofă ea. Porc nenorocit! Vrei s-o

faci pe maică-mea să te servească? Nu te-ai mulţumit că ai umilit-o încercând s-o cumperi, acum vrei să distrugi această căsătorie înainte de a începe?

— Credeam că am de-a face doar cu o prefăcută, acum văd că sunt două.

— Ce vrei să spui cu asta? izbucni ea.

— Credeam, atunci când mama ta mi-a refuzat oferta, că vrea o pradă mai mare, dar acum când ai apărut şi tu făcând pe indignata, îmi dau seama că sunteţi amândouă băgate în aceeaşi oală.

— Dumnezeule! tună Keely, uluită de felul în care lucra mintea lui.

Apoi rămase mută, negăsind nicio replică în faţa unei astfel de enormităţi.

El se ridică în picioare, copleşind-o cu înălţimea.

— La vremea când voi reuşi să mă descotorosesc de voi amândouă, nu am nicio îndoială că mă va costa cu mult mai mult decât le-am oferit menajerelor de care am scăpat în trecut!

— Ai plătit menajere în trecut? întrebă ea, după ce creierul începu să-i funcţioneze din nou.

— Două în ultimii cinci ani, spuse el fără ruşine.

— Vrei să spui, zise ea, care era sigură că văzuse dragoste pentru mama ei în ochii lui Lucas, dar temându-se din cele spuse că acesta era un fustangiu, vrei să spui că mama mea nu este prima dintre menajere pe care tatăl tău a cerut-o de soţie?

— Nu am mers atât de departe, replică el spre uşurarea ei. Celelalte au fost mai puţin subtile ca mama ta – am văzut din ce parte bate vântul, înainte ca taică-meu să-şi dea seama de lăcomia lor, încântat de mici atenţii care erau doar începutul.

— Deci, fără să-ţi pese care erau sentimentele tatălui tău faţă de alte femei, indiferent dacă ţinea la ele sau îl lăsau rece, ripostă ea supărată, te-ai amestecat cu cecul tău infam şi ai aşteptat să vezi în ce se va transforma următoarea menajeră?

Tarrant nu se deranjă să-i răspundă. Dar ea îşi dădu

seama de răspunsul lui. Plin de ifose, cu nasul pe sus, educat fără îndoială la Eton – fiindcă mai întâlnise astfel de oameni care studiaseră acolo – nu avea chef ca cineva să ştie că tatăl lui se căsătorise cu o fostă menajeră.

— Deci ai pică pe menajere, şuieră ea, dându-i propria versiune despre o privire arogantă.

— Şi pe maică-ta în special, încuviinţă el cu un aer de superioritate.

Văzând că nu ajunge prea departe, Keely hotărî să încerce o altă cale pentru a-l face să se răzgândească în privinţa şederii următoarei săptămâni la Inchbrook.

— Nu vezi că tatăl tău vrea să fie singur cu mama mea – că o iubeşte? întrebă ea.

— Toate motivele ca să rămân, replică el cu asprime, ceea ce o incită şi mai mult.

— Foarte bine, spuse ea, dacă rămâi aici, Tarrant Varley, atunci o să rămân şi eu.

Dumnezeule, se gândi ea, după furia pe care o remarcă, nu-i place asta, nu-i place deloc!

— Nu ai fost invitată, i-o tăie el scurt.

— Greşeală, zâmbi ea. Stăpâna casei m-a invitat în urmă cu o jumătate de oră.

— Dumnezeule! spuse el dezgustat. Deci acum, toată blestemata familie Macfarlane se mută aici!

— Aşa se pare, nu? refuză ea să se irite auzind cum îi insultă familia. Dar, dragă frate vitreg, adăugă ea mieros, ar trebui să ştii că acolo unde vezi un vultur, vei vedea întotdeauna doi. Dacă stai săptămâna viitoare, o să ne vezi pe amândouă.

N-o mai mânca mâna să-l pălmuiască, descoperind că era mult mai satisfăcător să-l biciuiască verbal. Keely avea impresia precisă că abia se stăpânea să nu sară la ea.

— Şi ce faci cu serviciul? o provocă el. După spusele mamei tale, eşti cea mai bună secretară pe care a lăsat-o Dumnezeu pe pământ. Când o auzi, îţi vine să crezi că în fiecare seară Gerald Cullen mulţumeşte cerului că lucrezi pentru el. Dacă eşti aşa de grozavă, n-o să-l laşi baltă chiar într-o zi de luni.

Întrebându-se ce naiba i-o fi spus Catherine despre ea şi munca ei, Keely hotărî că Tarrant Varley n-o s-o înfrângă aşa de uşor.

— Poate să-şi ia temporar o altă secretară, ripostă ea şi apoi, reluându-şi un ton dulceag, continuă: Gerald este un şef foarte înţelegător.

— Pun pariu că este, replică el cu subînţeles în timp ce-i aprecia silueta. Ţi-ai pus în gând să fii o a doua doamnă Cullen? întrebă el cu insolenţă, ca şi cum ştia că Gerald era divorţat. În locul tău m-aş duce luni la serviciu. Milionarii sunt rari în acest an şi ar fi păcat să laşi o altă secretară să-i intre sub piele, nu crezi?

— Pentru informarea ta, izbucni Keely, vorbind fără să se gândească, aş fi putut să mă întâlnesc cu el de câteva ori, dar nu sunt interesată de… fiind întreruptă înainte de a putea adăuga „de el ca viitor soţ”.

— De bogăţia lui? o ironiză el.

Keely ştia că-şi pierdea timpul vorbind cu el. Dar mintea continua să-i lucreze la o metodă de a-l împiedia să rămână sub acelaşi acoperiş cu mama ei în luna sa de miere. Oricum, era mai interesată să-l facă pe Tarrant să plece decât să-i explice că ea nu umbla după bani.

— Uite, Tarrant, spuse ea, palma mâncând-o iarăşi când îl văzu ridicând o sprânceană cu superioritate, auzind-o că i se adresează pe nume, nu poţi vedea că nu eşti dorit aici?

— Nu asta este important, răspunse el cu sarcasmul care n-o dezamăgi. Întotdeauna am gândit că Inchbrook este căminul meu. Unde ai sugera să mă duc, domnişoară Macfarlane?

Această „domnişoară Macfarlane” era un mod de a o pune la punct că îi spusese pe numele mic şi că nu vor fi niciodată suficient de prieteni ca să-i spună şi el pe nume.

— În absenţa unui râu prin apropiere, spuse ea scârbită, ce părere ai de apartamentul tău? Ai stat acolo weekendul trecut, nu-i aşa?

Pentru câteva secunde, Tarrant Varley se uită la ea. Ochii lui alunecară de-a lungul trupului ei, dându-i

impresia că îşi amintea ce-l ţinuse atât de ocupat în acele weekenduri departe de Inchbrook.

— Aşa este, rosti el tărăgănat, în părând că ia o hotărâre. Îţi voi spune ce o să fac, o privi el ţintă în ochi. Voi părăsi Inchbrook aşa cum pretinzi – dar cu o condiţie.

— Spune-o, spuse ea prompt, niciodată mai încântată şi zâmbi

— N-o costa nimic.

Zâmbi şi el, arătând că avea dinţi frumoşi şi Keely se simţi bine fiindcă, deşi fusese o luptă, totul urma să decurgă după cum voia ea.

El încă zâmbea, când îi trânti:

— Mă voi întoarce astăzi în apartamentul meu, dacă tu, Keely Macfarlane, vii şi petreci weekendul cu mine.

Scoasă brusc din starea de mulţumire în care se afla, îl privi năucă. Precis nu vorbea serios! Ştia că n-o place. Şi totuşi…

— Nu poate fi adevărat…

Se întrerupse brusc, scandalizată de felul în care-i privea sânii şi descoperi că avusese dreptate în privinţa lui. Cu ochii măriţi, se luptă să clarifice:

— Doar nu vorbeşti serios… începu ea şi se opri.

Văzându-i expresia, el o ironiză cu sepeticism:

— Oh, Doamne – ce inocenţă teatrală!

Deschiderea uşii din spatele ei o făcu pe Keely să-şi reamintească promisiunea pe care şi-o făcuse sieşi – nu trebuia să permită nimic care să strice această zi pentru mama ei. Întorcându-se, văzu că era Catherine cea care intrase în cameră şi privirea acesteia spre Tarrant era plină de nelinişte.

— Am făcut nişte ceai, spuse maică-sa binevoitoare, dar vocea ei în urechile lui Keely suna îngrijorată.

— Ce drăguţ, spuse Keely cu entuziasm când se îndepărtă de Tarrant, cu gândul încă la promisiunea făcută, şi cum această promisiune că această zi va fi perfectă pentru mama ei, atârna de o condiţie întunecată şi teribilă.

Îşi mângâie mama pe braţ cu afecţiune şi toată

dragostea pe care i-o purta fu acolo în clipa când văzu în acei dragi ochi albaştri anxietate.

Se uită în direcţia lui Tarrant fără să-l vadă, mintea fiindu-i plină de privirea din ochii ei, acea privire care o făcuse să se hotărască să-şi ţină acea promisiune.

— Avem timp pentru o ceaşcă de ceai înainte de plecare, Tarrant, nu? întrebă ea.

Capitolul 3

Deloc grăbită să părăsească Inchbrook, acum când ştia că atunci când va pleca, Tarrant Varley va pleca şi el, Keely încercă să-şi amâne plecarea pe cât de mult posibil.

La ceaiul servit în cele mai delicate ceşti de porţelan chinezesc, flecări veselă despre cât de amabil era Tarrant să se ofere s-o ducă înapoi la apartamentul ei. El n-o contrazise să-i spună mamei şi noului tată vitreg că de fapt nu o ducea la apartamentul ei, ci la al lui.

Abia după ora şase Keely îşi dădu seama că flecăreala ei suna un pic cam forţat. Ultimul lucru pe care-l dorea era să se afle că era nervoasă, fiindcă, oricât ar fi încercat, îi era imposibil să nu se gândească la ceea ce se obligase – şi cum naiba să iasă din asta?

— N-ar trebui să plecăm acum? întrebă ea întorcându-se să vadă că Tarrant o privise cu indolenţă.

— Eşti grăbită? se interesă el laconic, ochii plimbându-i-se cu subînţeles pe gura ei.

— Cred că Keely are o întâlnire diseară, nu-i aşa Keely? interveni Lucas, salvând-o de a răspunde întrebării lui Tarrant.

— Una la care, din nefericire, trebuie să mă duc, spuse ea.

— Precis alegerea a fost a ta? întrebă noul ei tată vitreg.

Alegere! fierbea ea stând alături de el în Ferrari, în timp ce

Catherine şi Lucas le făceau cu mâna.

Încercă să păstreze imaginea maică-sii stând pe trepte, în siguranţă, cu braţul lui Lucas în jurul ei, în timp ce fluturau din mâini. Este adevărat că maică-sa păruse

uşurată când îi spusese că Tarrant se hotărâse să-şi petreacă weekendul la Londra.

Dar, oricât de tare încerca, cu cât se apropiau mai mult de Londra – Tarrant Varley neobosindu-se să poarte niciun fel de conversaţie – cu atât imaginea maică-sii în siguranţă cu Lucas se estompa.

La ora când Tarrant opri într-o zonă ce arăta curăţică, gândurile lui Keely nu încercaseră decât să găsească o cale de scăpare.

Păşind cu ezitare pe pavaj, după ce un Tarrant înconjurase ironic maşina pentru a-i deschide uşa pasagerului, amabilitate de care nu avea nevoie, Keely vedea doar un lucru. Dacă i-ar spune exact ce crede despre el şi ce poate face cu orice intenţie pe care ar avea-o odată intrată în apartamentul lui, atunci el ar întoarce pe loc maşina în direcţia de unde venise şi cu viteza cu care conducea, ar fi înapoi la Inchbrook să se alăture proaspăt căsătoritului cuplu, la cină.

Nervii ei se încordaseră la maximum când o conduse în apartamentul lui.

— Te deranjează dacă arunc o privire? întrebă ea, vrând să pună o oarecare distanţă între ei, fiind sigură că în orice moment o să pună mâna pe ea.

— Simte-te ca acasă, o zeflemisi el.

Lui Keely nu trebui să i se spună de două ori. Mama ei spusese că Tarrant are un apartament mic, dar trecând din cameră în cameră pentru a trage de timp, văzu că deşi avea doar un dormitor – singura odaie în care hotărâse să nu întârzie pentru cazul în care Tarrant ar apărea brusc de undeva – apartamentul era spaţios, mobilă de bună calitate, dând locului un aspect tipic masculin.

Uitându-se la ceas în timp ce stătea în sufragerie, văzu că era ora opt. Destul timp pentru ca această brută să se întoarcă la Inchbrook, astfel ar face ceea ce totul în ea îi spunea să facă – să plece de acolo.

Un zgomot din camera de zi o făcu să tresară şi se prefăcu că studiază o pictură de pe perete. Oh Doamne, devenea nerăbdător! Speriată să nu-i simtă mâinile pe ea

în orice secundă, acele mâini târând-o în dormitor, Keely părăsi brusc sufrageria.

— Drăguţ loc ai aici, spuse ea politicos, din prag.

— Să-mi trimiţi o copie a inventarului după ce-l dactilografiezi, spuse el tărăgănat din poziţia lui relaxată de pe canapea.

După cât fusese plecată, el presupunea că avusese suficient timp să-i numere fiecare linguriţă şi cuţit din bufet.

Un bubuit brusc şi neaşteptat o făcu să sară în sus. Nu observase că vremea se schimbase şi acum ploua.

— Nervoasă? îşi zeflemisi el musafira nepoftită.

Ştiind că ironia lui se datora faptului că o credea că joacă teatru, îi veni brusc în minte că nu mai trebuia să se abţină. Nu erau nici Lucas nici Catherine de faţă şi nu trebuia să ascundă ce simte.

— Of, tu! pufni ea.

— Mă înţelegi greşit, replică el, nemişcat. Amândoi ştim că ai mai fost în această situaţie înainte, nu-i aşa? spuse el, referindu-se la faptul că rar petrecea un weekend singură în apartamentul ei sau al altcuiva. Mă refer la tunet. Câteva cunoştinţe feminine de ale mele au aversiune la trăsnete.

Imediat, lui Keely îi veni un gând: va fi în stare să se salveze de o soartă care se dovedea a fi o soartă mai rea decât moartea, dacă brusc s-ar prefăcea cuprinsă de istericale din cauza tunetelor şi fulgerelor?

Dar tocmai atunci Tarrant se ridicase în picioare şi se apropia de ea şi orice gând de salvare îi zbură din cap acum când era momentul ca el s-o înşface – şi încă mai era destul timp ca el să se întoarcă la Inchbrook dacă ea ridica vreo obiecţie!

Era la doi paşi de ea când Keely se mişcă repede din prag.

— Nu ţi-e foame? întrebă ea şi aproape muri de ruşine când realiză că ar putea răspunde că îi este foame de trupul ei. Eu mor de foame. Ai… ai ceva să pot pregăti pentru noi?

Cu inima bătându-i nebuneşte, îl văzu că se opreşte din mers.

— Te-a învăţat maică-ta că inima unui bărbat trece prin stomac? o luă el peste picior.

O cuprinse iar furia, acest bărbat diabolic nu avea inimă.

— Din partea mea poţi să dispari, izbucni ea, dar văzând că furia ei îi aprinde interesul, adăugă încet. Vreau să mănânc.

— Femeile vinovate au poftă de mâncare sănătoasă, cită el un proverb.

Friptura şi legumele îngheţate pe care Tarrant i le găsi în congelator, nu luară mult timp pentru a fi pregătite. Şi era abia ora nouă când terminară amândoi de mâncat, ea fără niciun fel de poftă.

Timpul, gândi ea, era o creatură perversă. Când ai nevoie de el zboară ca vântul şi când te grăbeşti, se mişcă în ritm de broască ţestoasă.

Cu destul timp încă de omorât, se gândi că dacă ar putea evada de la Tarrant, să spunem, pe la ora zece – precis el nu se va întoarce la Inchbrook la acea oră a nopţii – ar putea să-i spună ce gândeşte despre el şi să ajungă la apartamentul ei neatinsă. Începu să strângă farfuriile murdare.

— Lasă-le, i se ordonă abrupt.

— Să le las? repetă ea, cu inima începând din nou să-i bată ca o tobă.

Plănuise să spele vesela cel puţin o jumătate de oră.

— Eu întotdeauna curăţ după ce se mănâncă.

— Nu în seara aceasta.

Keely evită să-l lase să vadă cum înghite în sec, la fel cum evită să întrebe de ce în seara asta în special. Cunoştea răspunsul – Tarrant Varley credea că are alte planuri pentru ea.

— Du-te în camera de zi, îi ordonă el. Vin şi eu imediat.

Urându-l, lui Keely îi plăcea ideea să fie singură un timp, deşi detesta „Vin şi eu imediat”!

Socul o lovi în stomac când în mai puţin de cinci minute, Tarrant apăru. Şi şocul fu cu atât mai mare când veni unde stătea ea, cu părul umed de la duş şi umerii laţi acoperiţi cu nimic altceva decât un halat maro de baie, care-i ajungea undeva pe la genunchi.

— Ce idee splendidă, spuse ea, părăsind repede sofaua când el se aşează lângă ea. Pot să-ţi folosesc şi eu baia? Mă simt un pic murdară fiindcă am stat în aceleaşi haine toată ziua.

Privirea lui sardonică îi spunea ce gândeşte el despre teatrul ei de virgină panicată.

— M-am gândit la asta şi ţi-am lăsat un halat de baie curat ca să te schimbi când termini, replică el.

Oh, Doamne, gândi Keely, sprijinindu-şi fruntea fierbinte de ceramica peretelui camerei de baie. Era evident că Tarrant Varley nu era un amant grăbit. Se făceau două ore de când era în apartamentul lui şi nu ridicase un deget asupra ei. De ce nu văzuse asta mai devreme? în loc să se ridice de pe canapea, ar fi putut găsi nişte subiecte de conversaţie cu el şi abia după aceea i-ar fi sugerat să-i folosească baia. Şi ar mai fi trecut astfel o jumătate de oră.

După ce se demachie şi făcu cel mai lung duş din viaţa ei, Keely se înfăşură în halatul alb pe care Tarrant i-l lăsase. Dar după ce-şi şterse aburii de pe ceas, nu-şi putu stăpâni un geamăt

— Era încă ora zece fără un sfert.

— Eşti bine? Ai nevoie de ajutor?

Porcul, gândi ea.

— Sunt bine, strigă ea repede, bănuind că dacă nu-i auzise geamătul, întrebase fiindcă stătuse în baie prea mult timp.

El se întorsese pe canapea, aşa că pentru următoarele trei sferturi de oră, Keely nu avea altă opţiune decât să i se alăture.

— Apa este fierbinte, spuse ea pentru a-şi ascunde nervozitatea când trecu pe lângă el ca să ia loc pe un fotoliu din stânga canapelei.

— De obicei aşa este, murmură el, când cu o mişcare lentă îi prinse încheietura mâini, înainte de a putea trece.

Inima iar începu să-i bată nebuneşte, senzaţie familiară de acum şi Keely constată că exercita suficientă presiune ca să trebuiască s-o aşeze lângă el. Trei sferturi de oră încă, suna în capul ei, copleşind-o panica atunci când el se întoarse s-o privească.

Încă îi ţinea încheietura stângă şi gura ei se uscă atunci când braţul lui drept se aşeză întâmplător de-a lungul spătarului canapelei, în spatele ei.

Cu inima luând-o la galop, bănuind tot timpul că nu va putea trece prin asta, Keely ştiu că nu va trece. îi veni gândul că poate acum, departe de Inchbrook şi de tatăl pe care-l iubea la fel de mult cum îşi iubea ea mama, încercând din răsputeri să-l protejeze de femeile apucătoare, el ar fi în stare să asculte de raţiune.

Şi atunci Keely se întoarse în locul ei – se întoarse şi încercă să-l facă să raţioneze. Îşi deschise gura să înceapă, dar doar ca s-o închidă la loc, pentru că, pentru prima dată, văzu în ochii lui Tarrant că o admira. Şi culmea culmilor, îl auzi rostindu-i numele, cu o notă mai blândă în glas când murmură:

— Ştii, Keely, eşti una dintre puţinele femei care arată la fel de bine fără machiaj, ca şi cu machiaj.

— Ăă… reuşi ea să îngaime, nevenindu-i vocea. Nu totul la mine este fals aşa cum crezi, spuse ea, punându-şi toată voioşia de care era capabilă în această constatare.

Dacă reuşea să-l facă să creadă asta, ar fi fost un bun început în încercarea de dialogare. Dar spusese ce nu trebuia! Află imediat când văzu conturul ciudat al gurii lui şi ştiu înainte ca el să spună:

— Este o invitaţie pentru mine să descopăr eu însumi, deşi n-am auzit vreuna.

Şi în timp ce îl privea şi se simţea cuprinsă de o nevoie rapidă de a părăsi canapeaua, mâna lui de pe spătar se mişcă şi-i înconjură umerii, iar degetele mâinii lui drepte înfigându-i-se în braţ, o aduseră mai aproape de el.

Nu! vru ea să strige când capul lui veni mai aproape.

Dar se trezi că nu avea timp să spună nimic. Fiindcă înainte de a-şi desface buzele, descoperi că gura lui Tarrant pusese stăpânire pe a ei.

Mai era încă timp, spunea capul ei când gura lui o părăsi.

— Credeam... începu ea, dar numai ca să fie întreruptă de murmurul său:

— Poţi să-mi spui ce gândeşti mai târziu, o lăsă el să înţeleagă că nu era interesat de ce-i trecea prin cap. Până atunci, şopti el, se pare că nu stai prea comod.

Fără efort, îi ridică picioarele şi spre consternarea ei descoperi că era aşezată pe spate, pe canapea, halatul desfăcându-i-se şi lăsând la vedere chiloţii de dantelă cu care optase să rămână pe ea.

— Câtă modestie! fu singura lui observaţie sarcastică.

Şi următorul lucru pe care-l ştiu, fu că el se lungise lângă ea!

Să-i simtă trupul lângă al ei, separat doar de două halate era suficient s-o facă să ţipe că se ajunsese prea departe. Dar, încă tulburată să se găsească lungită, când doar cu câteva secunde în urmă stătuse în capul oaselor, făcu să întârzie orice obiecţie din partea ei.

Şi Tarrant, nevăzând niciun semn din partea ei că s-ar opune, începu cu dibăcie să-i oprească vorbele pe care ar fi vrut să le rostească.

Simţindu-i mâna mare şi caldă care-i mângâia umărul pe sub halatul larg pe care-l purta o făcu să vrea să protesteze. Dar ca şi mai înainte, nu ieşi niciun sunet. Deoarece gura lui peste a ei îi înăbuşea tot ce voia să spună.

Încă mai era timp să-l oprească, gândi ea cu o parte a minţii, cealaltă parte spunând, oh Doamne, nu poate fi încă zece şi jumătate!

O panică nouă îi intră în inimă şi regiunea stomacului când sărutul lui se aprofundă. Imediat realiză că el nu-şi petrecuse cei treizeci şi şase de ani într-o mănăstire. Dar panica din ea când îi strânse trupul mai aproape,

picioarele lui împletindu-se cu ale ei, o făcu să aibă o mişcare spasmodică, doar pentru a se îndepărta de el.

Dar această mişcare necontrolată din cauza panicii îl făcu pe Tarrant să creadă că ei îi place ceea ce-i făcea.

— Eşti înfierbântată, Keely, nu-i aşa? murmură el, mişcându-şi buzele în zona senzuală din spatele urechii. Dar nu-i nevoie să ne grăbim… avem toată noaptea înainte.

Când Tarrant o sărută din nou, Keely se mai liniştise. După cele spuse, el nu era într-o grabă disperată să-i aibă trupul. Şi atunci începu să reacţioneze în felul în care credea că i se cerea să reacţioneze. Dacă el nu era grăbit, atunci peste o jumătate de oră, când ar fi fost prea târziu ca el să se mai întoarcă la Inchbrook, îi va putea spune „Te-am păcălit”.

Îşi mişcă braţele ca să se asigure că halatul nu se deschisese.

— Cum spui tu, Tarrant, şopti ea, păstrându-şi ochii feriţi, ca el să nu poată citi triumful din ei, ori satisfacţia pe care o va avea peste o jumătate de oră că l-a dus de nas. Sărută-mă, zâmbi ea, punându-şi braţele pe umerii lui.

Când i se dovediră socotelile greşite, nu fu niciodată sigură. Mai fusese sărutată înainte şi, până când Tarrant începuse s-o sărute, considerase această experienţă moderat plăcută. Crezuse că, urându-l, era cea care deţinea controlul situaţiei. Ea care, la momentul potrivit, va avea frumoasa satisfacţie să-i spună „Pa”, sărutările lui neavând niciun efect asupra ei. Totuşi, brusc, Keely începu să simtă cea mai ciudată dintre senzaţii.

Trebuie să fi început, constată ea mai târziu, în momentul în care-l cuprinsese cu braţele. Treptat, înţelesul sărutărilor lui se schimbă. La început încet, apoi mai insistent, gura lui încerca să smulgă un răspuns din partea ei.

În acest stadiu, Keely era sigură că nu răspundea decât ca să treacă jumătatea de oră fatidică. Dacă nu ar fi arătat niciun interes, precis el şi-ar fi dat seama.

Dar, cuprinzând-o iarăşi panica pentru a treia oară, când mâna lui coborî de pe umăr pe sâni, Keely nu se

abţinu să nu se agaţe de el.

Ochii cenuşii priviră adânc în cei verzi, în timp ce mâna care mângâia se opri. Şi ea îşi dădu seama că dacă nu se relaxa puţin strica totul.

— M-a apucat un cârcel la ceafă, inventă ea, simţind o panică de alt soi... „încă o mişcare ca asta şi Tarrant Varley va începe să bombăne” se gândi. Ai nişte mâini minunat de calde, susură ea şi se întinse să-l sărute.

Când Tarrant nu mai avu nevoie de îndemn, Keely puse tot ce ştia mai bine în acest sărut. Dar reacţia lui la felul în care îi trecea degetele prin păr şi-l strângea o făcu să aibă conştiinţa că pasiunea lui creştea la o dăruire evidentă. Acea pasiune provocă în ea o senzaţie ciudată pe care o simţise şi înainte, dar care de această dată se întindea şi tot creştea!

O Keely uşor confuză fu cea care-l privi pe Tarrant când acesta îşi ridică faţa.

— Ai răbdare, o instrui el încet, când îi văzu privirea.

Confuzia ei nu se micşoră deloc când o sărută iarăşi şi mâinile lui îi mângâiară sânii plini. Pentru că, dintr-odată, realiza că nu mai trebuie să facă niciun efort să se relaxeze, atât de bine intrase în rolul pe care-l juca, încât se relaxase fără să se mai gândească.

Gura lui Tarrant o părăsi pe a ei ca să presare sărutări de-a lungul gâtului şi peste piept, dar când ajunse la sânii goi Keely deveni conştientă de pericol. Pentru că atunci când scoase un mic geamăt la cele făcute de limba şi gura lui sfârcurilor roz, trebui să recunoască faptul că geamătul fusese involuntar şi că el reuşea să-i stârnească simţurile cum nu reuşise niciun bărbat până acum!

— Tarrant, gemu ea.

Dar când mâna lui luă locul gurii, făcându-se stăpână peste sâni, uită ce vrusese să spună.

Şi atunci, ca şi cum ştia cum stau lucrurile, el nu mai aşteptă ca ea să-şi adune gândurile şi o sărută din nou. Şi chiar atunci când o săruta, provocându-i o pasiune asemănătoare cu a lui, Keely uită orice în afară de faptul că-l dorea.

— Iubeşte-mă, şopti ea fără a şti ce spune.

Tarrant îşi reînnoi asaltul gurii, sărutându-i nu numai pieptul ci şi spatele, şira spinării, şoldurile, coapsele, presărând sărutări acolo unde mâinile lui mângâiaseră. Şi când o adusese în pragul unei nevoi fierbinţi, când abia mai era conştientă de ceea ce se petrece, cu gura întârziind peste a ei, o luă în braţe şi o duse în cameră.

Cu braţele înconjurându-i gâtul în timp ce o căra, când se opri să deschidă uşa dormitorului, îi voi gura îndărăt. Şi într-un ţinut al nimănui, un ţinut pe care nu-l crezuse niciodată atât de aţâţător, de frumos, un ţinut unde voia să rămână, dar dorea totuşi mai mult, mult mai mult, gândurile lui Keely erau aiurea când auzi ca prin ceaţă nişte întrebări referitoare la nişte măsuri preventive necesare.

Erau în dormitor când, gura ei tânjind după sărutări, deschise ochii să-l privească. Tarrant nu avea de gând s-o mai sărute până nu-i răspundea la întrebare.

Nu prea sigură la ce se referise întrebarea, înfierbântată cum era de sărutările lui, tot ce voia acum era să răspundă ca după aceea să simtă din nou atingerea lui aţâţătoare.

— Măsuri… preventive? şopti ea.

Şi ar mai fi vrut să spună: „Nu ştiu ce înseamnă”, dar nu avu ocazia, fiindcă Tarrant citi imediat tot ce dorea să ştie drept răspuns. Brusc, îi dădu drumul din braţe, direct pe saltea. Keely clipi nedumerită când el rosti:

— Dumnezeule! ţipă el, eşti o neobrăzată!

Tot ceea ce Keely era în stare să facă fu să se ridice în capul oaselor, şi cu o voce răguşită, complet năucită, să se bâlbâie:

— Nu… nu înţeleg.

— Nu, nu înţelegi, o repezi el furios cu ochi de gheaţă, când adineauri era sigură că privirea lui exprimase căldură. Văzând-o pe maică-ta cum a pus mâna pe un soţ care să-i ofere o viaţă de huzur, te-ai gândit că nu ai niciun motiv să nu faci la fel. Totuşi, din fericire, scumpo, aruncă el, eu nu sunt aşa de uşor de înhămat.

Uluită de această întorsătură a evenimentelor, tot ce putea face Keely era să se adune. Menţionarea mamei ei nu-i fu de niciun ajutor, căci se îmbujoră când realiză că nu se mai gândise la Catherine, Dumnezeu ştie de când! Dar când îi deveni clar că Tarrant Varley o acuza că voia să-l prindă în capcană aşa cum făcuse maică-sa cu tatăl lui, se întrebă cum ar fi putut face acest lucru, atâta timp cât nu ştia să gătească la fel de bine ca aceasta.

— M-am întrebat toată seara ce pui la cale, continuă el. Acum, spuse el, acum ştiu.

— St... ştii, spuse ea rar, dorindu-şi ca el să se grăbească şi să-i explice, fiindcă niciodată nu se simţise atât de lipsită de inteligenţă.

— Eşti o micuţă plină de pasiune când sângele îţi clocoteşte, nu-i aşa? spuse el neaşteptând niciun răspuns. Dar trebuie să-ţi temperezi pasiunea cu o judecată rece, domnişoară Macfarlane, când complotezi ceva.

Şocată că după tot ce se întâmplase între ei, ajunsese din nou domnişoara Macfarlane şi că în timp ce fusese pierdută în braţele lui, el îşi păstrase sângele rece, Keely fu zguduită să-i audă vocea plină de sarcasm continuând:

— Scuze pentru efortul irosit – nu ţi-a reuşit planul de a mă prinde în capcana paternităţii.

— Paternitate!

Socul o făcu să facă o mişcare necontrolată care-i deschise halatul. Dar când văzu ochii lui verzi şi reci aţintindu-se asupra sânilor, îşi strânse repede halatul şi fu cuprinsă de un şi mai mare şoc. Oh, Doamne, gândi ea, fiind pe cale să leşine când îşi dădu seama că dacă Tarrant Varley nu şi-ar fi păstrat blestematul lui de cap pe umeri, ar fi putut sfârşi prin a rămâne însărcinată!

Încă şocată, acum când fierbinţeala sângelui se întorsese aproape la normal, Keely se simţea mută că uitase de fericirea maică-sii pe care o avusese în cap la începutul scenelor de dragoste cu Tarrant. Totuşi, gândul că îngrozitorul Tarrant Varley o putuse aduce sub vraja lui, fusese în stare să găsească cheia chimismului dintre ei încât vrusese să i se dea şi astfel să-i poată concepe

copilul, o făcu să-i revină vocea şi să-i răspundă furioasă, la învinuire.

— Trebuie să fii nebun! răbufni ea. În afară de faptul că femeile din familia mea au o lungă poveste cu sănătatea când se gândesc să facă un copil şi eu nu mi-aş dori să ajung invalidă pentru luni de zile, tu, spuse ea înfierbântată, ai fi ultimul bărbat pe care l-aş avea în vedere…

— Te-ai hotărât în două minute, o întrerupse el. Erai mai mult decât gata să suporţi consecinţele dacă prin asta puneai mâna pe mine, obligându-mă să te iau în căsătorie.

— Căsătorie! se strâmbă ea şi apoi îşi dădu seama ce spunea el. Eşti aşa de onorabil? exclamă ea răutăcioasă.

Dar răutatea ei nu-l impresionă şi, dintr-odată, Keely simţi că se săturase. Chiar în acest minut, consideră că făcuse destul ca fiică pentru a se asigura că mariajul mamei sale să nu fie tulburat de un al treilea oaspete nepoftit la petrecere.

Strângându-şi halatul în jurul trupului, sări în picioare cu toată demnitatea posibilă şi anunţă:

— Plec.

Cu capul sus, trecu pragul să iasă în hol când, vocea lui Tarrant o opri:

— Plouă afară.

Keely se întoarse, cu ură în ochi, ca să-l vadă rezemându-se neglijent de tocul uşii.

— Şi ce dacă? se răsti ea.

— Nu o să găseşti niciun taxi – mai ales la această oră sâmbătă noaptea.

Ca porc ce era, nu avea nicio intenţie s-o conducă acasă cu maşina.

— Voi merge pe jos, îl informă ea şi dădu să se îndrepte spre baie, unde îşi lăsase lucrurile.

— Fă cum vrei, replică el. Dar… el ezită… o să te faci ciuciulete şi o să-ţi distrugi chestia aceea roz cu care ai venit.

— Aşa! se răţoi Keely. Ai cumva o propunere mai bună… atâta timp cât este evident că nu o să-mi împrumuţi

o haină de ploaie?

Tarrant dădu din umeri, arătând că îi este indiferent ce are de gând să facă.

— Îţi pot oferi patul, dacă vrei.

— Sunt copleşită, îl ironiză ea. Şi tu unde o să dormi?

Nu-i păsa deloc de obrăznicia cu care ochii lui i se plimbară pe trup, când acesta rosti tărăgănat:

— Chiar cu toate farmecele tale – bine cunoscute, domnişoară Macfarlane, încă îmi prefer libertatea.

Ce i-ar mai fi plăcut să-i tragă una! Dar, amintindu-şi picioarele lungi de pe sofa, Keely îşi dădu seama că i-ar cădea faţa dacă i-ar accepta oferta, deoarece canapeaua era bună pentru o giurgiuleală, dar când va fi obligat să doarmă pe ea, va regreta că a deschis gura.

— Un domn până la urmă, aruncă ea în direcţia lui.

Fu cuprins de dezamăgire când văzu lipsa lui de surprindere când nu-i refuză oferta. Totuşi, când se dădu la o parte pentru a o lăsa să intre în dormitor, Keely simţi o oarecare satisfacţie să se întoarcă şi să-i trântească uşa în nas.

Nu mai era nimic de spus acestui monstru mizerabil, socoti ea când îşi strânse halatul şi se vârî în pat. Niciodată nu va mai vorbi cu el.

Noaptea trecu greu şi nu dormi bine. Deşi nu fu deranjată de niciun vizitator nedorit, Keely se trezi cu noaptea în cap.

Reflectă asupra absenţei unei vizite a gazdei sale. Nu că ar fi reuşit s-o aducă în starea în care fusese înainte! Doamne, când se gândi cum ajunsese să fie! Repede, Keely îşi schimbă direcţia gândurilor – cum fusese ţintuit Tarrant toată noaptea pe canapeaua aceea…

Dar fu surprinsă de ceea ce îi trecu prin cap – orice ar putea gândi despre el, un lucru rămânea în picioare – Tarrant Varley era un bărbat onorabil.

Dacă n-ar fi fost un om de onoare, nu i-ar fi păsat nici cât negru sub unghie de riscul de a o procopsi cu un copil. O dorise, ştia asta, chiar dacă îşi păstrase sângele rece când ea înnebunise de dorinţă. Dar în afară de dorinţa

fizică, o ura la fel de mult pe cât îl ura şi ea. Şi cu această onoare întipărită adânc în el – probabil moştenită de la tatăl lui – indiferent cât de puternică fusese dorinţa lui Tarrant Varley, nu avusese de gând să rişte pentru a plăti, conform codului lui, trebuind să o ia în căsătorie.

Părăsind patul, Keely se duse să se uite pe geam. Cândva în timpul nopţii, ploaia încetase. Ei bine, mulţumesc pentru găzduire şi la revedere domnule Varley, gândi ea când se duse tiptil în baie.

Odată îmbrăcată şi gata de plecare, Keely fu încercată de cea mai stranie reţinere de a pleca, fără a-l mai vedea încă o dată pe Tarrant.

Trebuie să fi fost dracu' cel care o îndemna, îşi spuse ea, îndreptându-se spre camera de zi şi crăpând uşa pentru a vedea iar faţa acelui monstru.

Aşa cum stătea pe canapea, învelit cu o păturică, arăta destul de bine, observă ea, acea expresie severă rezervată ei, absentă în somn. Privirea ei merse de la fruntea inteligentă la bărbia lui hotărâtă ca să vadă cu mirare, că în somn, gura lui avea o formă caldă şi generoasă.

Pe neaşteptate, inima i se opri în loc când se întrebă dacă acea gură va arăta vreodată aşa când va fi trez şi va vorbi cu ea.

Stabilind că nu va veni niciodată acea zi, Keely ieşi în hol. În afară de faptul că nu-l va mai vedea niciodată, dacă se va putea, atunci la ce naiba o interesa dacă gura lui va fi blândă sau nu când va vorbi cu ea?

Capitolul 4

Mama ei era măritată cu Lucas de patru săptămâni, înainte ca Keely să se obişnuiască până la urmă cu ideea şi să înceteze să se întrebe constant cum de reuşise Tarrant Varley, ca niciodată altcineva până acum, să-i stârnească o asemenea avalanşă de dorinţă.

Dacă îi luase aşa de mult timp să se descotorosească de gândurile asupra uimitoarei sale reacţii, fusese din cauză că era îngrozită de felul în care se comportase. Să gândească şi că ea, ca oricare altcineva – în afară de

Tarrant – putea să meargă atât de departe încât să-şi piardă capul când fructul oprit îşi făcea apariţia, era ceva de neconceput până atunci. Dar ce era şi mai rău pentru Keely Macfarlane, era faptul că nici măcar nu-l plăcea pe acest bărbat!

Dar la sfârşitul acestor patru săptămâni, umilinţa felului de a se oferi de bunăvoie unui bărbat pe care-l dispreţuia se mai vindecase. Se consola la gândul că aşa cum fusese în ziua aceea, încordată ca vreun cuvânt sau eveniment să nu distrugă ziua de căsătorie a maică-sii, avea nervii prea întinşi ca să i se opună lui Tarrant care o înfierbântase cu artă.

Dar înlăturând întregul episod ca pe o experienţă trecută de viaţă şi jurându-şi să nu mai ajungă niciodată în această situaţie, Keely, deşi vorbise de multe ori la telefon cu mama ei, niciuna dintre ele nu pomenise vreodată ceva despre Tarrant Varley.

Dar într-o vineri, o săptămână mai târziu, Catherine fiind măritată cu Lucas de cinci săptămâni, Keely era aproape să închidă telefonul la una din nenumăratele convorbiri cu maică-sa, când de niciunde ţâşni întrebarea:

— L-ai mai văzut pe Tarrant în ultima vreme?

— Nu a venit acasă în weekendul trecut, spuse Catherine, părând veselă. Totuşi, îi telefonează cu regularitate lui taică-său.

Când în cele din urmă îşi luă la revedere, Keely oftă fiindcă, fără să dorească, fusese îndemnată să viziteze Inchbrook într-un weekend, cât mai curând. Ori asta voia din tot sufletul să evite.

Întrebându-se cât timp va mai putea amâna vizita la Inchbrook, Keely îşi spuse că dacă Tarrant îşi putuse petrece un weekend în apartamentul lui, probabil va mai exista şi un alt weekend când ea va găsi posibilitatea să se ducă fără riscul ca el să fie acolo. Sigur că voia s-o vadă pe maică-sa, dar nu avea niciun chef să reînnoiască acea cunoştinţă cu bruta!

Săptămâna următoare o găsi gândindu-se din nou la Tarrant Varley. Aşa că atunci când următorul weekend

apăru la orizont, începuse să dorească să nu se fi interesat niciodată de el sau să descopere că-şi petrecuse cel puţin un weekend în acel apartament de neuitat.

Faptul că nu era îndemnat să-şi petreacă fiecare weekend la Inchbrook o făcu să se întrebe – se răzgândise în privinţa maică-sii că vrea să pună mâna pe avere? Se răzgândise să fie de faţă când lui taică-său i-ar cădea vălul de pe ochi aşa cum vrusese la început? Sau avea alte ocupaţii mai plăcute?

Ultimul gând o făcu pe Keely să se încrunte. Şi asta nu din cauză că o interesa câtuşi de puţin pe cine primea în apartamentul lui şi pe cine ducea în pat, dar din nou îl blestema pe bărbatul care, scoţându-şi-l din cap pentru câteva zile, îi revenea acum în minte.

Nefiind aşa de ocupată ca de obicei la birou în acea vineri, Keely scoase materialul terminat din maşină şi, într-un impuls, ridică telefonul şi formă numărul de la Inchbrook. Deoarece ea şi mama ei căzuseră la înţelegere să se sune alternativ, acum era rândul ei, deoarece Catherine sunase cu o săptămână în urmă, Keely era gata de o mică flecăreală.

— Eşti bine? întrebă mama ei cu grijă părintească, fiindcă rar o suna Keely de la birou.

— Sunt bine, râse Keely, explicând că nu are nicio grijă pe moment. Dar cum merg lucrurile la tine?

— Cum nu se poate mai bine, fu replica mamei, făcând-o pe Keely să se simtă fericită.

— Se pare că îţi prieşte viaţa de femeie măritată, comentă ea.

— Lucas este un scump, spuse Catherine încântată.

— Şi Tarrant? întrebă Keely şi, îngrozită apoi că vorbise fără să gândească, îi veni să geamă.

— A fost la Inchbrook sâmbăta trecută, spuse Catherine veselă.

Şi asta tocmai când Keely era pe cale să creadă că făcuse o gafă întrebând despre fiul vitreg, care era o brută.

— A fost acolo în weekend?

— Din nefericire nu, răspunse Catherine. A venit doar

câteva ore sâmbătă să…

— Din nefericire! Nu se putu ea să nu exclame. Vrei să-i spui că acum îţi place să vină acolo?

— Nu doresc ca Tarrant să plece din casa lui, Keely, spuse Catherine un pic cam aspru, dar apoi se îmblânzi. Oh, te gândeşti la banii pe care a încercat să mi-i dea ca să plec, continuă ea să se confeseze, ca în vremurile bune când nu existau secrete între ele, mărturisesc că insulta lui Tarrant încercând să-mi dea acel cec m-a făcut să fiu îngrozită în legătură de cum ar fi mers lucrurile. Dar acum totul este bine când înţeleg că din dragoste pentru tatăl lui a încercat să facă Tarrant ceea ce a făcut.

Că maică-sa era gata să ierte insulta şi părea să fie pe cale să o uite era mai mult decât putea face Keely. Fiindcă nu putea scuza cu nimic cum insultase el voit pe cineva pe care iubea din suflet.

Dar ca şi cum uitase că Tarrant încercase vreodată s-o dea afară, Catherine continuă să vorbească despre treburi domestice, ca felul în care se face marmelade de portocale în ianuarie şi aşa mai departe. Auzind zgomote în biroul alăturat, care-i spuseră că Gerald se mişca, Keely îşi aminti că era la serviciu şi decise să încheie convorbirea.

— Trebuie să închid, dragă, spuse ea în timp ce Catherine, care terminase cu marmelada, voia să continue cu altceva. Mai vorbim…

— Când vii la Inchbrook? veni întrebarea pe care voia s-o evite. Voi începe să cred că ai ceva cu Lucas dacă nu vii să ne vizitezi în curând.

— Eu cred că este un drăguţ şi tu ştii asta, spuse repede Keely.

Că fiul lui era „bestia anului” era o altă problemă.

— Atunci, vino în acest weekend, spuse prompt Catherine. Tarrant trebuie să lucreze în acest weekend fiindcă pleacă într-o călătorie de afaceri în Australia, luni – ne-ar plăcea ca măcar unul dintre copii să fie cu noi.

Gerald venise să stea în pragul uşii, dar ceea ce spusese Catherine despre Tarrant că nu vine mâine la

Inchbrook, fu tot ce era nevoie să ştie Keely.

— Te pot lipsi de a-ţi vedea unicul copil? spuse ea voioasă.

— Vii?

Brusc, Keely fu nerăbdătoare să-şi vadă mama, la fel de nerăbdătoare cum părea şi Catherine.

— Aşteaptă-mă mâine.

Gerald veni la masa ei în momentul când punea receptorul jos.

— Ai aranjat ceva pentru mâine? întrebă el, expresia lui de câine bătut spunându-i că voia s-o scoată undeva.

— Mă duc să-mi perec weekendul cu maică-mea şi soţul ei, replică tânăra.

Îl informase pe Gerald că mama ei se măritase cu Lucas.

— Speram să ieşi cu mine mâine seară, nu renunţă el. Am luat nişte bilete la…

— Îmi pare rău, spuse Keely, nefiindu-i limpede ce să facă în privinţa lui. Nu am văzut-o pe mama de la nuntă şi nu prea am avut ocazia să-l cunosc pe Lucas.

— Nici mie nu mi-ai dat ocazia să mă cunoşti, mormăi el.

— Te văd în fiecare zi, spuse ea repede, începând să se simtă stingheritã.

Nu voia să-i rănească sentimentele, dar dacă el nu-şi putea da seama că tot ce ştia despre el era tot ce voia să ştie, dacă era directă, atunci probabil ar trebui să demisioneze de la o slujbă care-i plăcea, căci altfel el nu va renunţa vreodată.

— De luni până vineri, se plânse el, cu câteva rare ocazii de a-mi permite să te scot în oraş.

Simţea că se apropie momentul de a fi directă şi a-i răni sentimentele când, brusc, şi spre uşurarea ei, Gerald zâmbi.

— O să-ţi spun cum o să faci – de ce să nu te duc cu Maserati la casa Verley? Aş putea trage o fugă.

Keely se duse acasă de la serviciu, în acea seară, să-şi pregătească ceva de mâncare, să-şi facă unele treburi

casnice şi să împacheteze ce avea nevoie pentru weekend. Fusese o slăbiciune din partea ei că acceptase oferta lui Gerald, când putea foarte bine să se ducă şi cu trenul, gândi ea, când îşi împături o rochie mai elegantă pentru cazul în care se îmbrăca pentru cină. Dar ce altceva putea face, când Gerald arăta atât de dezamăgit că nu merge la teatru cu el?

Cu cincisprezece minute înainte de ora de întâlnire, uşa de la intrarea apartamentelor fiind deschisă vara, se trezi cu Gerald sus.

Din fericire era gata şi, deşi îl invită să intre, nu dură mult până îşi luă geamantanul din dormitor, apoi ieşiră.

Dar la Inchbrook, când Gerald stabili că nu avea planificat nimic pentru după-amiază, Catherine, cumsecade cum era, îl opri să mănânce cu ei de prânz. Lui Keely nu-i conveni acest lucru şi în timpul mesei se feri de privirile lui pline de afecţiune, pe care atât Catherine cât şi Lucas le remarcară.

Gerald nu era grăbit să plece după ce se termină masa şi merse cu ei în salon. Lucas îi povesti acestuia despre atelierul pe care-l avea în spatele casei şi amândoi începură să discute despre chestii mecanice. Privirea lui Keely se opri asupra maică-sii şi observă că părea la fel de fericită cum păruse la telefon. Apoi se îndreptă spre Lucas şi văzu că şi el emana un fel de mulţumire interioară.

— Mă scuzi, dragă Keely? Dar Gerald ar vrea să-mi vadă atelierul, spuse el.

— Şi tu de abia aştepţi să i-l arăţi, glumi Catherine, iar Lucas o privi cu dragoste, ceea ce îi plăcu lui Keely.

— Îţi place aici, nu? întrebă Keely după plecarea celor doi.

Catherine încuviinţă din cap.

— Îmi place din cauza dragului de Lucas. Dar toate acestea, casă, grădina, el – ce mi-aş putea dori mai mult?… încă nu ai văzut grădina, nu-i aşa? întrebă Catherine, amintindu-şi brusc şi devenind brusc mămoasă. Du-te şi ia puţin aer proaspăt, în timp ce eu fac ordine pe aici.

— Bine, mamă, dar n-aş putea să-ţi dau o mână de

ajutor?

— Nu-s prea multe de făcut aici. Ieşi în grădină să ţi se mai coloreze obraji, îi ordonă Catherine.

— Culoare! exclamă Keely, prefăcându-se scandalizată. Trebuie să te informez că bărbaţii se dau în vânt după cum arăt!

— Şi atunci, de ce nu mi te-ai prezentat până acum cu un ginere? replică maică-sa râzând.

— Bună întrebare, răspunse Keely şi ieşi în grădină prin uşile de sticlă.

Dar afară în grădină, cu o pajişte imaculată în faţa ei, şi flori de diferite culori îndreptându-şi petalele spre soarele de sfârşit de mai, Keely o luă spre stânga, unde un pâlc de tufişuri din vecinătatea unui nuc îi atrase atenţia.

Se gândi la gluma maică-sii apropo de ginerele cu care nu se mai prezenta. Oare maică-sa era îngrijorată că nu se mărită?

Roşul rochiei ei contrasta cu verdele tufişurilor, în timp ce se apropia de nuc, gândindu-se la oportunitatea de a-şi lua un soţ, oportunitate pe care nu o luase niciodată în considerare.

Unul sau doi bărbaţi cu care fusese prietenă avuseseră acel ceva în plus care ar fi făcut-o să ţină la ei, dându-şi astfel o şansă. Dar voia căsătorie? Voia căsătorie cu tot cea ce decurge din ea? Şi amintindu-şi de factorul Butterworth – voia copii?

Era nefiresc să vadă maternitatea, cu cele nouă luni care urmau, ca ceva care trebuia dorit doar cu disperare înainte de a intra în ea? Dacă moştenea neamul Butterworth şi nu neamul Macfarlane, ar fi trebuit să fie îndrăgostită trup şi suflet de un bărbat ca să treacă prin toate acestea pentru un copil. Şi până acum, nu cunoştea niciun bărbat care să merite riscul de a afla dacă moştenise linia Butterworth.

Într-o străfulgerare, în minte îi apăru imaginea lui Tarrant Varley. Doamne, când te gândeşti… Clipi îngrozită şi imaginea dispăru, dar nu şi amintirea că fusese atât de nesăbuită cu el încât să se poată pune în situaţia de care

se temea, dacă el nu se oprea… şi încă fiind vorba de un bărbat pe care-l ura!

Un zgomot în spate, paşii unui bărbat, o smulseră din gânduri. Era o uşurare să nu se mai gândească şi zâmbi recunoscătoare când întoarse capul crezând că-i Gerald.

Brusc, se întrerupse crezând că imaginaţia îi joacă feste, în faţa imaginii lui Tarrant Varley. Fiindcă faţa ironică a lui Tarrant Varley se uita la ea, deşi Keely ştia perfect că era la Londra în acest weekend, pregătindu-se pentru călătoria de luni în Australia.

Din nou clipi, încercând să alunge viziunea. Dar când deschise din nou ochii, acea faţă ironică încă era acolo.

— Tu! gâfâi ea şocată să vadă că Tarrant Varley nu era un produs al imaginaţiei sale.

— Îmi pare rău să te dezamăgesc, fu replica lui sardonică.

Dar în timp ce încă nu-şi revenise şi se întreba care era motivul pentru care n-o evita aşa cum făcea ea, Tarrant rosti rar:

— Văd după Maserati că ţi-ai adus boţul de aur cu tine.

Şi de parcă n-o insultase suficient, cum lui Keely i se oprise respiraţia de a-l vedea, când era ultimul lucru pe care-l voia, el adăugă:

— Ai rămas gavidă măcar?

În faţa obrăzniciei lui, nu putu decât să îngaime:

— Ce…

Dar el i-o tăie cu sarcasm:

— Precis că până acum l-ai convins pe Cullen să te vâri în patul lui.

În acel moment, mândria şi furia ei ajunseră la apogeu. Fără să se întrebe ce căuta Tarrant Varley la Inchbrook când ar fi trebuit să fie Londra, se opri doar asupra supoziţiei lui că singurul mod de a convinge un bărbat s-o ia în căsătorie era să-i facă un copil.

Atunci se mişcă, împingându-l în trecere pe Tarrant.

— Trebuie să recunosc că Gerald Cullen are unele avantaje asupra ta – în afară de boţul de aur, are o

personalitate plăcută!

Keely descoperi atunci că nu simţea niciun pic de satisfacţie să-l lase să afle că în privinţa personalităţii Tarrant Varley avea farmecul unui sconcs. Fiindcă, înainte de a-l putea depăşi, simţi mâna lui prinzându-i braţul şi întorcând-o în direcţia în care nu intenţiona să meargă.

— Nu mă îndoiesc că inestimabilul tău patron ştie cum să flateze o fată, o smuci el cu ochi scăpărători. Dar spune-mi, te poate aţâţa aşa?

Înainte de a-şi da seama ce se întâmplă, sau măcar cum s-a întâmplat, era în braţele lui. Şi înainte să-l poată face în fel şi chip, gura lui o astupase pe a ei şi orice ar fi vrut să spună nu mai fu niciodată rostit.

Nu se supuse sărutării lui fără o luptă. Nu, la început. Fiindcă toate smuciturile ei nu folosiră la nimic. Dintr-odată, totul se schimbă. Să simtă degetele lui Tarrant alunecând de-a lungul spinării, trupul lui senzual prin materialul subţire al rochiei de vară, îi cauzau tot felul de sentimente contradictorii pe care nu voia să le simtă.

Nu, spunea mintea ei, este o nebunie, nici măcar nu-l plac pe acest bărbat. Dar ceva viclean acţiona în ea simţindu-l atât de aproape şi indiferent ce instrucţiuni îi dădea capul, acestea nu erau ascultate.

Aşa că atunci când strângerea lui Tarrant slăbi un pic şi sărutul lui se îmblânzi cerând un răspuns, Keely simţi că se topeşte. Mâinile care încercaseră să-l împingă îl înconjurară, în timp ce-i oferea buzele.

Când Tarrant îşi întrerupse sărutul, mintea ei era goală de orice gând când îl privi. Dar fu doar până când văzu că acei ochi cenuşii privesc peste ea şi apoi se întorc înapoi că zări o lucire de triumf. Triumf pe care el nu încercă să-l ascundă. La început, crezu că triumful se datora faptului că făcuse din femeia care se lupta în braţele lui una docilă.

Dar ca şi cum nu ar fi fost suficient, o întoarse cu faţa unde privise el, spre casă şi spre aleea pietruită şi pulsul ei se acceleră într-un mod diferit.

— Porcule! strigă ea furioasă când îl văzu pe Gerald

la câţiva paşi, privind fără a-i veni să creadă. Ştiai foarte bine că era acolo! urlă ea, ştiind după felul în care Gerald se întoarse şi se duse acolo unde îi era parcată maşina, că fusese martor la răspunsul ei către Tarrant.

— Nu pot nega, mărturisi Tarrant, nevinovat ca un prunc.

Nu se putea spune nimic despre ce simte el, în afara bucuriei imense pentru situaţia pe care o crease.

Mult prea furioasă, Keely îi dădu un brânci care ar fi trebuit să-l trimită în tufişuri, dar spre necazul ei, Tarrant nu se clinti. Fără să-şi mai răcească gura de pomană, plecă după Gerald.

Dar furia faţă de Tarrant i se înteţi când văzu că Gerald era deja în maşină şi pornea. Ştia că-l rănise pe patronul ei şi asta o durea, fiindcă nu şi-ar fi dorit niciodată, cu excepţia unei singure persoane, să rănească pe cineva.

Gerald opri maşina când o văzu alergând, pe faţă citindu-i-se jignirea.

— Îmi… îmi pare rău, fu tot ce fu în stare Keely să spună, simţind că este total nepotrivit.

Scuza el fu înlăturată cu supărare.

— Rămâne şi el peste weekend? fu tot ce dori el să ştie.

— Nu, răspunse Keely, sperând să-l facă să se simtă mai bine. Pleacă luni în străinătate şi trebuie să se întoarcă la Londra să-şi aranjeze unele probleme. A trecut doar să-l vadă pe tatăl lui o oră sau două, adăugă ea, dar dorindu-şi să n-o fi făcut.

Deşi Gerald îi aruncă o privire sceptică în privinţa cui venise Tarrant să vadă, reuşi totuşi să fie politicos înainte de a pleca:

— Ne vedem luni.

Simţindu-se nu numai tristă, ci chiar rău, Keely merse agale înăuntru. Era nefericită că-l supărase pe Gerald aşa cum o făcuse. Nu fusese plăcut pentru el când o văzuse în braţele lui Tarrant şi încă bucurându-se, când el era ţinut la distanţă în rarele ocazii când o scotea în oraş.

Dar ceea ce îi făcea şi mai rău, era că Tarrant, crezând-o în termeni mai familiari decât era cu Gerald, o sărutase doar ca să-i arate acestuia că putea fi a oricui, ca şi cum era un fel de… un fel de vampă!

Găsind-o pe maică-sa în bucătărie şi singură, deşi era important ca aceasta să nu-şi dea seama că ceva nu este în regulă, o întrebă ca din întâmplare:

— Tocmai l-am văzut pe Tarrant, credeam că lucrează peste weekend?

— Aşa este, zâmbi Catherine. Dar când a sunat aseară şi a auzit de la Lucas că vii astăzi, trebuie să se fi gândit că-şi poate face treaba pe care o are şi în lungul zbor spre Australia.

— Vrei să spui că Taramt intenţionează să rămână în weekend?

Dar Catherine, nevăzând că fiică-sa era îngrozită de idee, arăta mai mulţumită ca niciodată, când răspunse:

— Da. Nu-i drăguţ din partea lui? încercă să dreagă felul în care a reacţionat când Lucas s-a însurat cu mine. Lăsându-şi treburile, dovedeşte că este important pentru el să-şi cunoască sora vitregă.

În acea clipă, Keely îşi făcu socoteala că dacă Tarrant Varley rămânea peste weekend, atunci ea pleca. Dar tocmai când se gândea la cel mai bun mod de a o anunţa pe maică-sa că se răzgândise şi pleca la Londra cu următorul tren, Catherine îi întrerupse şirul gândurilor.

— I-am spus lui Gerald că eşti în grădină când a spus că vrea să-şi ia la revedere – a plecat?

— A plecat acum câteva minute, confirmă Keely.

— L-a văzut pe Tarrant înainte de plecare?

— Da, l-a văzut, replică ea.

Fu cuprinsă de o furie rece când maică-sa zâmbi şi-i spuse:

— Bine. Eu i-am spus lui Tarrant când a sosit că Gerald te-a adus cu maşina şi te caută – el a spus că vine să spună „Bună ziua”.

Venise să spună „bună ziua”, foarte bine, dar ea văzuse cum fusese. Tarrant Varley, în felul acela rece cu

care era familiarizată, o provocase în mod deliberat. Ştiind că Gerald o caută, o luase pe scurtătură şi nu-şi pierduse timpul s-o cuprindă cu braţele. Ştiuse că Gerald va apărea dintr-un moment într-altul. O sărutase cu ochii deschişi ca să-l observe mai bine pe Gerald! Nu era de mirare că nu negase că ştiuse de Gerald că era acolo – ar fi fost dezamăgit dacă n-ar fi fost – dacă ar fi trebuit s-o sărute degeaba!

— Mă pot duce în camera mea un timp? o întrebă Keely.

Neştiind când se răzgândise în privinţa plecării, era conştientă doar că ceva din interiorul ei o determina să nu-l lase pe Tarrant să scape aşa de uşor.

— Acum este şi casa ta, îi reaminti Catherine când Keely părăsea bucătăria. Încearcă şi obişnuieşte-te cu ideea.

Keely zâmbi, nu se putea gândi la Inchbrook ca la casa ei, nu atâta timp cât Inchbrook încă avea un fiu al casei.

— Nu uita că cinăm la ora opt, spuse Catherine.

— Nu voi uita, promise ea.

Era bucuroasă că scăpase. Mama ei o cunoştea mai bine ca oricine. Se îndoia că în curând maică-sa nu-i va descoperi furia dacă rămânea mai mult.

Acea furie rece rămase în Keely în timp ce-şi despacheta puţinele lucruri pe care şi le adusese cu ea. Şi i se intensifică atunci când intră în cada cu apă fierbinte unde avu timp să se gândească.

Cum îndrăznea Tarrant Varley s-o provoace în felul dezgustător în care o făcuse? Cum de a îndrăznit? Ca şi cum ea n-ar fi avut nicio importanţă, scrâşni Keely din dinţi. Cum îndrăznea s-o lase pe maică-sa şi pe Lucas să creadă că singurul motiv pentru care-şi abandonase munca în acest weekend era ca s-o cunoască mai bine – ca şi cum putea fi un frate mai mare pentru ea? Ştia al naibii de bine de ce crezuse că o vizită acasă în acest weeklend era mai importantă decât orice muncă ar fi avut de făcut.

Nu i se potolea deloc mânia şi ştia că unicul motiv al

venirii lui Tarrant Varley la Inchbrook fusese că aflase de venirea ei acolo şi voia să stea cu ochii pe ea. Că nu acorda nicio credibilitate dragostei pe care o avea pentru mama ei şi privea vizita ei la Inchbrook ca o vizită unde ar putea înhăţa tot ce putea, o făcea să-l urască atât de tare încât o înspăimânta şi pe ea însăşi.

După părerea lui Keely, era suficient timp să se răfuiască şi să nu rămână datoare lui Tarrant Varley. Mândria, dacă nu altceva, trebuia răzbunată.

Ieşind din baie, înfăşurată în prosop, ştia un lucru. Binecuvânta felul în care se simţea acum. Atâta timp cât era aşa de furioasă, Tarrant Varley n-o va mai putea prinde cu garda jos. Dacă i-ar intra în cap s-o sărute acum – Dumnezeu ştie de ce, dar numai la acest gând i se înmuiau picioarele – nu ar avea nicio şansă.

Nu că ar mai săruta-o din nou. În grădină nu vrusese s-o sărute, totul era evident acum. Indiferent câtă pasiune pusese în sărutările lui, o făcuse doar ca s-o stârnească, în timp ce mintea lui rămăsese lucidă.

La vremea când se îmbrăcă, deliberă îndelung asupra celor întâmplate. Cine naiba îi dădea dreptul să creadă că o poate călca în picioare fără să păţească nimic? Pe Dumnezeul meu, o să i-o plătesc chiar dacă asta o să-mi ia un an! îşi jură ea.

Fericirea maică-sii cu Lucas era acum în siguranţă, văzuse cu ochii ei. Nimic din ce ar putea face Tarrant nu i-ar putea atinge pe Catherine şi pe Lucas şi mulţumirea pe care o găsiseră unul cu altul, era sigură de asta.

Deşi nu îi era încă limpede cum să procedeze, ştia însă că dacă va avea ocazia, nu o va rata.

Capitolul 5

Keely întârzie să coboare până când ceasul ei arătă opt fără un minut. Apoi, ştiind că arăta bine în rochia portocalie care se potrivea cu tenul şi părul ei negru, părăsi camera.

Cu speranţa că nu va dura un an până va avea ocazia să se revanşeze asupra lui Tarrant Varley, deschise uşa de la salon.

— Ai ratat ocazia unui pahar înainte de cină, murmură Catherine, în timp ce Keely notă că individul, care-şi lăsase munca pentru a veni s-o spioneze, era acolo şi-i zâmbea de „bună seara”.

— Deloc, draga mea, spuse Lucas. Ce doreşti, Keely?

— Nimic, mulţumesc, răspunse ea evitând să-l privească pe Tarrant.

Dacă-l privea se înfuria şi voia să rămână calmă pentru a-i putea veni de hac.

— Atunci mergem să mâncăm? zâmbi Lucas, privind-o cu drag pe mama ei.

Păstrând distanţă faţă de Tarrant, care nu-i adresase niciun cuvânt, Keely merse în urma Catherinei şi a lui Lucas, să ia loc la masă.

Lucas era un vorbăreţ şi adesea o făcea pe mama ei să râdă, dar niciunul dintre cei doi proaspăt căsătoriţi nu observă că fiul casei nu spunea nimic.

Dar Keely era conştientă de asta. Şi toată ura vibră în direcţia lui, pentru că, după cum se părea, el nu se deranja să-i vorbească maică-sii; faptul că nici ea nu prea vorbea cu Lucas era o altă problemă. Tarrant Varley ştia al naibii de bine că ea îl acceptase pe tatăl lui ca soţ al Catherinei. Sângele începu să-i clocotească. Începea să înţeleagă adevăratul motiv pentru care el venise la Inchbrook în acest weekend. Unicul motiv pentru care se afla aici era să controleze dacă ea nu ar avea de gând să ciugulească de la Lucas ceea ce i s-ar fi cuvenit unei fiice adevărate.

Îi era aproape insuportabil să vadă că părea să aibă mult de aşteptat până va ajunge să fie chit. În timp ce conversaţia lâncezea, se strădui să se calmeze pentru a fi mai eficientă.

În timp ce făcea tot ce putea ca să onoreze mâncarea, deoarece apetitul îi lipsea, Lucas păru să observe că este cam tăcută şi încercă s-o antreneze în conversaţie.

— Se pare că şeful tău este un tip de treabă, remarcă zâmbind Lucas.

— Şi este, răspunse ea, străduindu-se din greu să se

gândească la ceva să spună despre Gerald.

Dar Lucas, poate gândindu-se că era timidă în privinţa patronului ei, glumi, fiindcă îşi dăduse seama cum o privise Gerald o dată sau de două ori:

— Mi-a trecut prin cap că ar fi putut rămâne la cină.

Masa la care stăteau ei patru nu fusese extinsă pentru a se simţi mai intim, aşa că lui Keely, care stătea în faţa lui Tarrant, nu-i scăpă expresia triumfătoare din ochii acestuia. Porcul! gândi ea, ştiind exact ce gânduri zac în capul lui. El ştia foarte bine că Gerald nu ar fi rămas la cină după ce o văzuse cum răspunde la sărutarea lui.

— Gerald nu a putut rămâne, explică ea. Avea bilete la teatru astă-seară. De fapt, continuă ea, ca nu cumva maică-sa să creadă că ar fi fost implicată într-o idilă cu Gerald, s-a oferit să mă aducă deoarece voia să-şi alerge maşina puţin.

Privirea lui Lucas îi spunea că nu prea credea acest lucru. Dar când prinse ironia privirii lui Tarrant Varley, acesta îi spunea că după părerea lui, ar fi norocoasă dacă Gerald s-ar mai oferi şi a doua oară după ce văzuse scena din grădină. Asta făcu să-i clocotească şi mai tare sângele în vine.

— Se pare că Gerald va vrea să-şi alerge şi mâine maşina, nu crezi? întrebă Lucas şi continuă să glumească: Îţi telefonează mâine?

Keely reuşi să-şi menţină zâmbetul. În împrejurări normale, acest soi de tachinare de familie i-ar fi făcut plăcere, dar cu Tarrant de faţă, care părea că se distrează enorm, simţi că se sufocă de ciudă.

Scutură din cap.

— M-am gândit să iau trenul de după-amiază, replică ea încet.

— Nu poţi să stai până la cină? protestă Lucas. Catherine a fost atât de nerăbdătoare să… se întrerupse venindu-i o soluţie simplă. Sigur că poţi rămâne mâine până după-cină. Tarrant te va duce înapoi la Londra. Nu-i aşa Tarrant? privi el spre fiul lui.

În faţa întrebării directe al lui taică-său, Tarrant nu

putu replica decât:

— Va fi plăcerea mea.

Faptul că nu refuză nu o făcu pe Keely să fie mai puţin pornită împotriva lui. Nu scăpă cum îi sclipeau ochii de neplăcere de a o avea ca pasageră, în timp ce gura îi zâmbea ca şi cum ar fi fost o adevărată plăcere acest lucru. La naiba, pe toţi dracii că nu o va mai avea ca pasageră în maşina lui din nou!

— Oh, n-aş vrea să te deranjez. Apartamentul tău este prea departe de al meu şi…

Maică-sa o privea ca şi cum o întreba de unde ştie unde este apartamentul lui Lucas.

Şi atunci, dintr-odată, ca şi cum zeii s-ar fi hotărât să-i ofere ocazia de a fi chit cu Tarrant, văzu că ocazia îi era la îndemână – dar să aibă nervii să profite! într-o sclipire, îşi aminti cum jurase să nu rateze nicio ocazie de a se răzbuna. Se uită la el şi-i întâlni privirea de gheaţă fiindcă se dăduse de gol că ştia unde îi era apartamentul. Dumnezeule, se gândi ea, o căutase cu lumânarea!

Neuitându-se la maică-sa, Keely rosti cu o voce liniştită, dar suficient de tare ca să audă toţi:

— …Şi tu ştii, Tarrant că ultima dată când am fost în apartamentul tău – ai preferat să rămân peste noapte decât să mă conduci acasă cu maşina.

— Keely!

Exclamaţia şocată a mamei sale o făcu pe Keely să roşească. Dar nimic nu-i putea lua sentimentul de triumf când Tarrant Varley, incapabil să nege un cuvânt din cele spuse, deveni livid.

Înainte de a-şi cere scuze mamei ei pe care o şocase, Lucas, cu zâmbetul dispărut de pe faţă, întrebă:

— Ce spui, copilă?

— Eu… începu ea, dar doar ca să fie întreruptă de mama ei, în timp ce Tarrant nu scotea niciun cuvânt.

— Credeam… spuse Catherine şi se întrerupse, cu dezamăgire pe faţă. Oh, Keely, continuă ea cu tristeţe. Întotdeauna mi-ai spus că nu te vei dărui decât celui de care te vei îndrăgosti.

Dorindu-şi pe jumătate să-şi fi ţinut gura, sentimentul de triumf că-i stârnise lui Tarrant o furie neputincioasă începu s-o părăsească. Keely îşi dădea seama că maică-sa văzuse limpede că nicio fată în toate minţile nu se putea îndrăgosti de Tarrant Varley. Dar, simţindu-se prost că maică-sa credea că i s-a dat lui fără dragoste, prinse o mişcare iritată din partea lui, necrezând că ar fi fost primul bărbat din viaţa ei şi asta o făcu să nu mai regrete nimic.

Şi atunci simţi numai ură. Îşi coborî privirea pentru a nu i se citi acest sentiment în ochi, dar cel puţin avea satisfacţia de a-l fi redus la tăcere şi a fi chit cu el. Totuşi, Keely spera ca maică-sa să n-o ia în serios.

— M-am păstrat, mamă. Vreau să spun sincer că nu…

— Bunule Dumnezeu! explodă Lucas, scutind-o să continue. Spui că fiul… fiul meu te-a sedus?

Amintindu-şi felul în care fusese, faptul că nu intenţionse să răspundă, felul în care Tarrant o făcuse să răspundă la sărutările lui, orice noţiuni preconcepute despre păstrarea virginităţii promise mamei sale uitate când voise să fie a lui, Keely nu putea, cu toată sinceritatea, să gândească la cum să numească altfel modul în care îi sedusese simţurile.

Încuviinţarea ei din cap, încă păstrându-şi ochii coborâţi – acea amintire a seducţiei lui Tarrant lăsând-o mută – fu tot ce Lucas aştepta să vadă.

— Este adevărat, Tarrant? îl întrebă el pe fiul său tăcut. A rămas Keely în casa ta toată noaptea?

Sperând să obţină adevărul şi sperând că ea minţea, după cum bănui Keely, Lucas continuă să întrebe cu asprime.

— Şi-a… şi-a petrecut Keely noaptea în patul tău?

Când întrebarea părăsi buzele lui Lucas, Keely văzu că acţiunea ei îşi meritase banii. Deşi cele câteva minute în care porcul de Tarrant Varley se simţea prost, după părerea ei, erau prea scurte. Dar ştiind că apărându-se faţă de tatăl lui, Tarrant îi va spune în curând că ea voise, dar el nu se atinsese de ea, ridică ochii spre el, vizează.

Lungi secunde privi fără să clipească aşteptând ca el

să vorbească. Aşteptă din nou să ştie dacă jalnica ei încercare de a triumfa nu va cădea în ridicol. Dar ochii se măriră şi-l privi năucă atunci când, neîncercând să se apere, se uită de la ea la tatăl lui.

— Da, domnule, răspunse el. Aşa a fost.

Dezamăgirea lui Lucas faţă de el când auzi confirmarea era la fel de mare ca dezamăgirea maică-sii pentru ea, Keely o ştia. Şi ce era mai rău, era faptul că nu i se confesase maică-sii că voia să se răzbune pe Tarrant.

Dar acest sentiment de părere de rău îi dispăru şi o cuprinse ura când văzu că atunci când Lucas îl învinovăţea, în colţul gurii lui Tarrant se zbătea un muşchi de parcă abia se stăpânea să nu izbucnească în râs la enormitatea că fusese inocentă înainte ca s-o fi băgat în patul lui.

— Nu ţi-a trecut prin cap că făcând ceea ce ai făcut – luându-i acestui copil nevinovăţia… spuse Lucas furios şi făcu o pauză, timp în care Keely văzu că Tarrant abia se stăpânea să nu râdă… ai jignit-o nu numai pe Keely, ci şi pe mama ei? Şi prin Catherine

— Pe mine?

Keely văzu cum ochii lui Tarrant se îngustează când replică:

— Nu a fost în intenţia mea să te jignesc, domnule.

Şi asta o făcu pe Keely nebună de furie. Din această constatare reieşea clar că Tarrant Varley nu vrusese să-l jignească pe tatăl lui, cât despre maică-sa, aceasta nici măcar nu intra în discuţie. Şi nimic nu o mai opri să intervină. Fără a se gândi ce spune, clocotind de mânie, rosti:

— Nu a fost… doar vina lui Tarrant, murmură ea ţinându-şi ochii aţintiţi asupra farfuriei. Noi am discutat despre… căsătorie, explică îndurerată. A fost greşeala mea – am crezut – am crezut că însemna că se însoară cu mine.

Tusea şocată care veni din partea lui Tarrant se amestecă şi cu geamătul Catherinei, urmat de „Doamne-Dumnezeule!” Dar Keely îl ura atât de tare pe Tarrant fiindcă le insultase pe ea şi pe maică-sa, încât nimic n-o

mai determină să dea înapoi. Continua să-şi ţină ochii lipiţi de faţa de masă pentru a-i face pe ceilalţi să creadă că era jenată.

— Ai lăsat această biată copilă să creadă că o iei de nevastă? întrebă Lucas sever.

Şi Keely ştiu că jocul se sfârşise. În cel mai scurt timp, Tarrant o să le spună că nu numai că o lăsase să doarmă neatinsă în patul lui, dar şi că mai repede s-ar însura cu o baracudă.

Dar din nou cunoscu surprinderea, fiindcă atunci când Lucas îi dădu fiului său tot timpul să răspundă, acesta rămânea tăcut cu încăpăţânare.

— Nu ai avut intenţia să te însori cu Keely când ai băgat-o în patul tău? insistă Lucas, hotărât să audă răspunsul fiului său.

Keely ştiu atunci că era doar o chestiune de timp până când Tarrant o va face cu ou şi cu oţet. Ciudat totuşi, Tarrant răspunse în cele din urmă tatălui său, dar nu ca s-o pârască pe ea.

— Nu am avut niciodată intenţia să mă însor cu ea, îl auzi Keely recunoscând supărat.

— Nu ai avut…

Când Lucas începu să vorbească, Keely gândi că fusese atât de curajoasă cât se aşteptaseră toţi de la ea.

— Scuzaţi-mă, mormăi ea şi se ridică, ştergându-se cu şervetul la gură.

Apoi, ca şi când ar fi auzit din propria gură a lui Tarrant că se distrase cu ea, apoi o mătrăşise, fără nicio intenţie serioasă, părăsi în grabă încăperea, nemaiputând suporta.

Închizând uşa de la dormitor, se întrebă dacă ar trebui să se baricadeze înăuntru. Nu îndrăznise să se uite la Tarrant când plecase de la masă, dar n-avea niciun dubiu că în aer plutea o pornire ucigaşă.

Se dezbrăcă şi se vârî în pat cu sentimente amestecate. Legătura de apropiere cu mama ei îi spunea că primul lucru pe care trebuia să-l facă de dimineaţă era să lămurească lucrurile cu Catherine. Dar astă-seară, şi în

colţul gurii îi înflori un zâmbet, spera ca Lucas să-i tragă un scandal zdravăn lui Tarrant. Totuşi, trebuia să recunoască încă o dată, că Tarrant era un bărbat onorabil. Dacă n-ar fi fost, ar fi clarificat totul înainte de a se stârni viesparul de la parter.

Zâmbi când se lungi şi închise ochii. Fusese plăcut să-l vadă pe Tarrant plin de o furie neputincioasă. Ce sentiment minunat era să-şi fi luat revanşa şi să ştie, atâta timp cât el nu fugise după ea pe scări să-i rupă gâtul, că simţul lui de onoare nu-l lăsase să facă nimic decât să rânjească şi să suporte.

Deoarece cu o seară înainte se culcase devreme, dimineaţa de duminică o găsi pe Keely trează înainte de ora şapte şi cu un sentiment de vinovăţie pentru felul în care îl vârâse pe Tarrant în asta. Totuşi, când îşi aminti cum îşi stăpânea râsul când era vorba de inocenţa ei, sentimentul de vinovăţie dispăru foarte repede.

Primul lucru pe care-l făcu după un duş rapid şi îmbrăcare fu să pornească în căutarea maică-sii. Era timpul să i se confeseze.

Dar coborând scările la parter şi găsind-o pe maică-sa făcând ceai, descoperi repede că indiferent ce fusese între cei trei după ce ea părăsise sufrageria seara trecută, Lucas şi Catherine se hotărâseră că orice ar fi făcut progeniturile lor, nu aveau de gând ca asta să pătrundă în nou găsită lor fericire.

— Miroase a ceai? se interesă ea când o văzu pe fiică-sa stând în prag, comportamentul ei, spre uşurarea lui Keely, deloc server, ci plin de căldură şi firesc, ca în majoritatea timpului.

— M-am gândit eu că fierbi ceaiul, replică ea, având aceeaşi slăbiciune ca şi maică-sa pentru ceaiul de dimineaţă.

— Lucas şi eu facem ceaiul cu rândul în weekenduri şi-l servim pe celălalt la pat, spuse Catherine scoţând ceştile şi farfurioarele. Totuşi, vin şi eu în bucătărie când este rândul lui – nu am răbdare să aştept cu orele în pat până vine ceaiul. Totuşi, tu nu ştii…

Se întrerupse brusc şi Keely ştiu, când ochii maică-sii se umbriră, că se întreba dacă Tarrant îi adusese ceaiul la pat în acea dimineaţă după ce-şi petrecuse noaptea în apartamentul lui.

— În legătură cu noaptea trecută, interveni Keely în grabă, eu…

— Niciun alt cuvânt, Keely, rosti Catherine scurt, dezamăgirea dată la o parte când îi spuse: eşti suficient de adultă să-ţi iei propriile hotărâri.

— Da, ştiu, replică Keely, dar vrând ca maică-sa să ştie totul. Dar ce am spus seara trecută despre…

— A fost mai mult decât suficient, fu întreruptă din nou, în timp ce Catherine, refuzând s-o asculte, continuă: Dacă mai ai ceva de adăugat, atunci află că nu vreau să aud.

— Dar mămico… îi spuse ea ca în copilărie.

Nu voia ca maică-sa să se îndepărteze de ea. Întotdeauna îşi împărtăşiseră totul.

— Ar fi trebuit să ghicesc că era ceva între tine şi Tarrant când am văzut cum se uită la tine, dar deşi din instinct vreau să fiu de partea ta, trebuie să mă gândesc şi la Lucas.

Şi înainte ca Keely să intervină să-i spună că ştia şi accepta ca Lucas să fie pe primul plan, Catherine continuă:

— Chiar dacă Lucas şi cu mine vă părem bătrâni, căsătoria noastră este tânără. Şi uneori o căsătorie trece prin necazuri dacă celălalt nu este foarte grijuliu.

— Eşti fericită cu Lucas? întrebă Keely, spunându-şi că dacă această întrebare nu-şi avusese rostul ieri, astăzi, după figura cu Tarrant, se impunea.

— Am găsit cu Lucas ceea ce nu am avut niciodată cu tatăl tău, îi răspunse Catherine, iar expresia ei alungă temerile lui Keely. Nu vreau să-l ponegresc pe tatăl tău, dar ştii, cred, că nu era foarte uşor de trăit cu el.

Da, gândi Keely, ştiuse asta. Dar sigură acum că nu distrusese începutul fragil al noii căsnicii a maică-sii, vru să nu fie dezamăgită din cauza ei.

— Dar Tarrant… începu ea şi văzu că pe chipul

maică-sii apăruse iarăşi răceala.

— Nu, Keely nu vreau să mai aud nimic. Ştiu că tu şi cu mine nu am avut niciodată secrete. Dar Tarrant este fiul lui Lucas şi deşi a fost dur cu el seara trecută când i-a spus, printre alte lucruri, să se ţină departe de camera ta cât este sub acest acoperiş, Lucas îşi iubeşte fiul la fel de mult cât te iubesc eu pe tine.

Cel puţin Keely ştia cum stau lucrurile. Lucas şi Catherine trebuie să fi decis că lucrurile urmau să continue ca şi cum scena din seara trecută nu ar fi existat. Ba încă, mai hotărâseră ca subiectul să nu mai fie discutat.

Îşi dădu seama că dacă insista ca maică-sa s-o asculte, ar fi făcut-o pe aceasta să se simtă vinovată că nesocotise dorinţa lui Lucas.

Neplăcându-i acest lucru foarte mult, Keely realiză şi că ar fi înrăutăţit situaţia pentru Catherine, dacă era să-i spună că Tarrant n-o atinsese şi că ea nu se dăruise fără dragoste, din simplul motiv că el era convins că voia să rămână însărcinată pentru a pune gheara pe el. Şi atunci, mama ei n-ar mai fi adoptat o linie de mijloc.

Ce era mai important, să-şi elibereze conştiinţa mărturisindu-i totul maică-sii, sau fericirea acesteia?

— Deci, spuse ea cu un zâmbet care-i arăta Catherinei că înţelesese situaţia, ce avem la micul dejun?

— Întotdeauna ai fost un haplea la micul dejun, râse Catherine uşurată.

Lui Keely nu-i era foame; de când se despărţise de mama ei, mânca de dimineaţă doar o felie de pâine prăjită, dar când se aşezară toţi patru la masă, îşi dădu silinţa să termine şunca şi ouăle din faţa ei ca şi când era flămândă.

Îi trecuse prin cap să plece cu primul tren de dimineaţă. Dar cu Tarrant Varley care stătuse la masă în faţa ei ignorând-o complet aseară şi cu sclipirea de ură pe care i-o văzuse dimineaţă când coborâse şi o găsise încă acolo, se răzgândi.

Şi ce dacă avea mai mult drept decât ea să rămână la Inchbrook? Dacă îşi închipuia că o să dispară, să nu dea nas în nas cu el în această dimineaţă, se înşela amarnic!

Oricum, nu era nevoie să creadă că doar el era furios, la fel de furioasă era şi ea. Nu va putea uita niciodată felul în care îi spusese tatălui său „Nu am avut nici cea mai mică intenţie să mă însor cu ea” ca şi cum se credea prea bun pentru ea.

Dar supărată cum era, la ora când se sfârşi micul dejun, prinzând privirea lui furioasă o dată sau de două ori, Keely avea o nevoie intensă de aer proaspăt. Când Lucas menţionă că s-ar duce în sat după ziare, ea se oferi bucuroasă:

— Mă duc eu.

— De obicei se duce Tarrant să-şi dezmorţească picioarele, replică Lucas.

Keely zâmbi, ştiind că Tarrant nu se va oferi niciodată să meargă cu ea.

— Picioarele lui sunt mai bătrâne ca ale mele, spuse ea voioasă, continuând să zâmbească, deşi nu scăpă privirea veninoasă pe care i-o aruncă Tarrant.

Când se întoarse din sat la Inchbrook, Lucas plecă să caute nişte mărunţiş pentru a-i plăti ziarele, deşi Keely se opuse.

Rămânând singură cu Tarrant, acesta îi smulse ziarul din mână şi-i spuse printre dinţi:

— Ne socotim noi mai târziu!

Când se termină masa de prânz, Keely se săturase de Tarrant Varley şi violenţa înăbuşită din el. Ştia că păstra o aparenţă de civilizaţie când era cineva de faţă, dar în el nu exista nici urmă de cumsecădenie. Şi mai ştia că este în stare să-i facă rău.

Să-şi spună că fericirea maică-sii era în siguranţă şi că el pleca mâine pentru o lună în Australia, n-o făcea pe Keely să se simtă mai relaxată.

Aşa că, atunci când se aflară cu toţii în salon, Tarrant ascunzându-se după un ziar, Keely gândi că acum era timpul potrivit.

— Stau doar pentru o ceaşcă de ceai, se adresă ea Catherinei, şi dacă nu te deranjează, mă duc să-mi pregătesc plecarea spre Londra.

— Credeam că te duc eu, după cină!

Surprinderea o lăsă pe Keely mută. îl credea pe Tarrant adânc cufundat în lectură, dar el coborî ziarul şi ea îi privi gura zâmbitoare care tocmai protestase că o duce la Londra. Totuşi, când îşi îndreptă privirea asupra ochilor, văzu că în adâncul acelor ochi cenuşii clocotea un adevărat vulcan de furie.

— Şi eu aş vrea să rămâi la cină, Keely, interveni Catherine când tânăra încerca să-şi revină după agresiunea evidentă ce sclipea în ochii lui Tarrant.

— N... n-aş vrea să-l deranjez pe Tarrant, se trezi ea replicând.

— Nu-i niciun deranj, spuse el blând, cu ochii Catherinei şi ai lui Lucas aţintiţi asupra lui. Îţi dau cuvântul meu, adăugă, că te voi duce direct la apartamentul tău.

Ea se simţi mai liniştită când Lucas vorbi cu mândrie în apărarea lui Tarrant.

— Fiul meu te-a dezamăgit într-un mod neintenţionat, Keely, dar nu-şi calcă niciodată cuvântul o dată ce şi-l dă.

Keely se uită la Catherine, a cărei expresie îi spunea „Uită şi iartă, Keely – de dragul meu” şi se gândi că-i este datoare mamei sale cu acest lucru. îi zâmbi atunci bărbatului care aşteptă să-şi continue cititul ziarului.

— Mulţumesc, Tarrant, spuse ea încă zâmbind. Oferta este mai mult decât amabilă.

Îşi făcu valiza înainte de cină, dorindu-şi doar sanctuarul propriului ei apartament. Totuşi, mai precis, ştia că sanctuarul era să fie departe de Tarrant. Tarrant îi dăduse şi cuvântul că se va socoti cu ea şi sigur nu se referise la bani.

Stătu ca pe ghimpi tot timpul cinei. Ştia că nu-i putea evita privirea la nesfârşit fiindcă stătea la masă în faţa ei şi când îi întâlni ochii văzu că exista aceeaşi furie stăpânită în ei.

Şi când masa se apropia de sfârşit începu să se întrebe dacă îi mulţumise pentru că se oferise s-o conducă acasă. Poate că îşi imaginase că în acea zi o privise ca şi

cum i-ar fi spus „Lasă, că-ţi arăt eu ţie, domnişoară”. Poate că, la fel ca şi ea, voise să se comporte bine în faţa proaspăt căsătoriţilor şi de aceea nu-i adresase niciun cuvânt toată ziua? Sau aştepta ocazia să nu fie auzit pentru a-şi da drumul la gură?

Keely se hotărî ca la capătul călătoriei să-i spună la revedere cât mai scurt şi spera ca până atunci niciunul dintre ei să nu-şi piardă controlul.

Ciudat, dar după ce-şi luară rămas-bun de la Catherine şi Lucas, în timp ce maşina alerga spre Londra, Tarrant nu spuse niciun cuvânt. Trebuie că descoperise unde se afla apartamentul ei, bănui ea, fiindcă fără s-o întrebe, opri maşina direct în faţa casei sale.

Ei bine, doar n-o să rămână înţepenită aici. Dacă privirile pe care i le aruncase toată ziua însemnau că era prea furios ca să se coboare la nivelul ei, atunci nu avea de gând să aştepte acest lucru.

Cu un scurt mulţumesc, deschise portiera şi se grăbi spre intrare, înainte de a auzi paşi în spatele ei. În hol se întoarse pentru a-i închide uşa în nas, dar se opri când îşi văzu geamantanul în mâna lui. Atât de grăbită fusese să scape de el, încât uitase de valiză.

Întinse mâna spre el pentru a o lua – apoi descoperi că deşi îl caracterizase sarcastic ca fiind un domn, rămânea domn în continuare şi nu lăsă valiza din mână. Îşi dădu seama că i-o va duce până la uşă.

Nearuncându-i nicio privire, o luă înaintea lui pe scări, vârî cheia în uşă şi se întoarse spre Tarrant care o ajunsese din urmă.

— O iau… începu ea, rupând tăcerea când cu uşa deschisă, întinse mâna după valiză, dar nu reuşi să termine propoziţia.

Uluită, se trezi împinsă în camera de zi, uşa de la apartament trântindu-se în spatele ei, în timp ce Tarrant veni cu ea.

— Cine îţi permi… începu ea o altă propoziţie, în timp ce începea să se alarmeze.

Necrezându-şi ochilor, văzu că era trântită pe scaun

şi el îşi scotea haina.

— Ce faci! ţipă ea cu o voce piţigăiată când, după ce-şi scoase haina, el începu să-şi descheie cămaşa.

— Te felicit pentru felul în care m-ai pus la punct, Keely! spuse Tarrant Varley cu calm, doar scăpărarea din ochii lui arătând că nu era atât de calm cum vorbea. Felul în care m-ai lăsat fără nicio scuză, lăsându-l pe tatăl meu să creadă că sunt cel mai mare păcătos, a fost o adevărată măiestrie.

— Tu ai început, ripostă ea repede, gândindu-se că atacul era cea mai bună apărare, în timp ce degetele lui Tarrant continuau să descheie cămaşa.

— Şi acum este rândul tău, o pofti el, părând să nu remarce că ochii ei se măriseră când se confruntară cu pieptul său gol.

— Tu… se sufocă ea. Eu… şi, înghiţind în sec: ce înseamnă – este rândul meu?

Brusc, Tarrant nu mai umblă cu mănuşi şi fu un bărbat violent care o înfrunta când ea se dădu înapoi şi veni după ea.

— Ţi-am luat virginitatea, nu-i aşa Keely? scrâşni el cu nici urmă de îndurare când o văzu că păleşte. Permiţându-i tatălui meu să creadă implicaţiile pe care le-ai debitat, l-am minţit. Dar, rânji el, doar pentru o scurtă vreme. În curând, spuse el cu sălbăticie, când ea ajunse cu spatele la perete şi nu mai avea unde să se ducă, deşi sunt convins că nu am fost primul care ţi-a luat… inocenţa, această minciună va deveni adevăr.

Nu! şopti Keely când el întinse mâna după ea. Nu! gemu când el o ridică în braţe ca pe un fulg. Nu! protestă când el, ca şi când ar fi cunoscut topografia multor apartamente femeieşti, o purtă în dormitor.

Când închise uşa dormitorului, începu să dea în el cu mâinile şi picioarele pentru a se elibera. Dar când reuşi să ajungă pe propriile-i picioare, descoperi că aşa turbat de furie cum fusese toată ziua, Tarrant era mult prea puternic pentru ea. Şi dacă se afla în picioare era numai fiindcă el permisese acest lucru. Şi asta numai fiindcă îi era mult mai

uşor s-o dezbrace ţinând-o cu o mână, decât dacă ar fi fost în braţele lui.

— Nu! ţipă ea şocată când rochia îi fu smulsă şi îşi acoperi partea din faţă cu mâinile.

Acţiunea ei nu provocă decât mai multă agresiune din partea lui.

— Nu mai face pe nevinovata, mârâi el nemilos şi când ea se răsuci, îi desfăcu sutienul, ignorând roşeaţa care-i invadase faţa.

În următoarea clipă, violenţa înteţindu-se, el o trase spre sine, pieptul lui gol arzându-i sânii când gura i se închise peste a ei.

Cu respiraţia întretăiată, Keely reuşi să-şi smulgă gura de a lui şi chiar reuşi să-l lovească în fluierul piciorului. Dar nu avu timp să-şi guste satisfacţia fiindcă în următoarea clipă fu aruncată în pat, pantofii înlăturaţi cu repeziciune, aşa că orice încercare de a-l lovi cu piciorul deveni ineficientă.

Făcând un efort disperat de a se da jos din pat, fu trântită înapoi pe spate. Şi atunci trupul lui Tarrant se aşează peste al ei pentru a o ţine nemişcată, în timp ce mâinile lui se ocupară de restul îmbrăcămintei ei… şi a lui… şi Keely începu să simtă o adevărată teroare.

Un nou şoc o aduse în pragul leşinului când îi simţi trupul gol peste al ei.

— Nu! gemu ea, cuprinsă de panică, rugându-se s-o audă cineva.

Dar cu televizoarele din celelalte apartamente date la maximum la filmele obişnuite de duminica, filme cu poliţişti şi hoţi şi sirene de maşini urlând, avea slabă speranţă ca cineva să-i vină în ajutor.

Tarrant o strânse cu duritate la piept.

— Ţipă cât vrei, drăguţo, şuieră el. După tine, nu este prima dată când te-am avut.

— Doar… doar… nu ai de gând să mă ai… acum, se tângui ea.

Dar când el îşi dădu capul pe spate şi râse cu cinism, o cuprinse o teamă îngrozitoare.

— Nu paria pe asta, spuse el muşcător, apropiindu-şi capul de ea.

Ea îşi mişcă faţa reuşind să-i evite sărutul.

— Te voi urî toată viaţa! strigă ea.

— O vei face când voi termina cu tine, o ameninţă el. Uită-i pe bărbaţii din alte dăţi care te-au avut şi bucură-te acum – va fi diferit. Nu ai avut niciodată un bărbat care să te urască din tot sufletul, în timp ce te făcea a lui, nu-i aşa?

— Nu am avut niciodată un bărbat, se grăbi ea să-i spună, cu speranţa ascunsă că ar putea avea o şansă.

— În acest caz, scumpo, nu o să uiţi niciodată această primă oară, spuse el cu asprime, crezând-o cea mai mare mincinoasă din lume. Voi avea grijă de asta, promise el.

Gura lui coborî cu brutalitate peste a ei, tăindu-i orice încercare să-l facă să creadă că spune adevărul.

Şi cu buzele lui de ale ei, mâinile lui frământându-i trupul, Keely simţi că i se reînnoiec puterile.

Dar cât de mult se luptă cu el, împingându-i mâinile care îi mângâiau coapsele, habar nu avea. Dar Tarrant nu se lăsă şi în timp ce energia pasiunii lui devenea din ce în ce mai puternică, Keely simţi că o părăsesc puterile.

În ultima încercare de a-l zvârli de pe ea îşi arcui trupul.

Dar geamătul scos de el îi dovedi că nu reuşise decât să-l incite mai tare.

— Nu joci corect, o apostrofă el. Acesta trebuia să fie un viol şi se presupunea să nu răspunzi, să nu-ţi placă.

— Nu-mi place, strigă ea. Te rog, Tarrant, îl imploră, nu vezi că ceea ce faci este greşit?

— Mie mi se pare drept, răspunse el fără umor şi-şi coborî capul s-o mai sărute cu asprime încă o dată.

Învinsă, ştiind că nu mai putea lupta, din ochi i se scurseră lacrimi care coborâră pe obraji. Lacrimi a căror umezeală el trebuie s-o fi simţit. Fiindcă îşi îndepărtă brusc gura de a ei. Şi când privi în ochii plini de lacrimi, pentru prima dată văzu o urmă de ezitare în el.

— Lacrimi? întrebă el cu o voce gravă, ochii fiindu-i umbriţi de bănuială că ar fi sincere.

Ea ştia ce întreba cu adevărat şi scutură din cap, ştiind că orice i-ar spune, nu ar crede-o.

— Nu… nu vreau… să mă violezi, spuse ea cu fărâma de voce pe care o mai avea.

— Nici nu am presupus că vrei, replică el, adăugând cu o voce abia auzită, nici eu nu vreau asta.

Dar indiferent ce voia sau nu, gura lui coborî iarăşi peste a ei.

Ca şi cum lacrimile ei înmuiaseră violenţa din el, treptat acea asprime începu să-l părăsească. Buzele lui deveniră blânde, dând, nu pretinzând. Şi mâinile lui se făcură mai blânde aşa că panica instalată în ea începu încet să dispară.

Şi cum Tarrant continuă s-o pipăie şi s-o mângâie cu blândeţe, gura lui micşorându-se tandru peste sfâcurile roz, Keely simţi că împotriva voinţei sale, trupul ei răspunde. Chiar dacă felul lui de a face dragoste se schimbase, Keely ştiu că indiferent de va fi sau nu viol, Tarrant era hotărât s-o aibă.

— Tarrant, se sufocă, ea cu lacrimi în ochi, când el ridică faţa s-o privească, te rog… nu…

— Spui că nu mă vrei? o chestionă el, violenţa din el dispărută când văzu că trupul ei răspunde, chiar dacă mintea ei spunea nu.

Capul lui veni mai aproape, gura lui o căută iarăşi pe a ei.

— De ce l-ai minţit pe tatăl meu? întrebă el.

În următorul moment, buzele lui le întâlniră pe ale ei.

Capitolul 6

Zgomotul unei uşi închizându-se încet o trezi pe Keely. Se crăpase de ziuă, lumina conturând obiectele din camera care fusese în întuneric cât timp Tarrant fusese acolo.

Să afle că avea patul doar pentru ea. Să ştie că închiderea uşii însemna că Tarrant tocmai plecase, aduse lacrimile înapoi. Îngropându-şi capul în pernă Keely plânse aşa cum plânsese în braţele lui.

Nu ştia cum şi când dragostea lor ajunsese la punctul

în care nu mai exista întoarcere. El fusese cuprins de şoc să descopere că era virgină aşa cum pretinsese ea şi în acel moment ea strigase de teamă că-i va fi negată nevoia.

Plânsese agăţându-se de el şi-l rugase să rămână şi ştiuse când un geamăt chinuit ieşise din pieptul lui, că îi va îndeplini dorinţa.

Şi mai plânsese din nou, de această dată de durere – durerea care o făcea să se răzgândească. Dar doar până când descoperise că Tarrant, cu o gingăşie incredibilă, care-l făcu să se liniştească şi să-şi înfrâneze propria nevoie până când ea se agăţă de el şi numai voi să-i dea drumul.

În braţele lui mai apoi, alte lacrimi i se rostogoliră pe obraji. Şi Tarrant rămăsese blând şi în timp ce degetele lui sensibile îi înlăturau lacrimile şi-i spunea „Nu plânge, micuţo”, o legăna şi-i săruta buzele tandru, strângând-o la piept. Şi ea îl lăsase să creadă că plângea din cauza celor întâmplate între ei. Fiindcă, atât de vulnerabilă acum, cum putea să-i spună că lacrimile erau din cauza faptului că se îndrăgostise de el.

Să ştie că nu-l mai ura, să ştie că Tarrant nu o va iubi niciodată, o făcea să-i fie greu să-şi stăpânească lacrimile.

Dar adevărul că Tarrant nu o va iubi niciodată era mai crud la lumina zilei decât în întuneric. Dacă ar fi avut cel mai mic sentiment faţă de ea, ar fi trebuit să rămână acolo – să-i spună ceva?

Că el avea un avion de prins în acea dimineaţă şi probabil se grăbise la apartamentul lui să-şi ia hârtiile şi paşaportul şi să-şi facă bagajele, nu avea importanţă din punctul ei de vedere. Un lucru rămânea în picioare – lui Tarrant nu-i păsa de ea şi nu-i va păsa niciodată.

Ştergându-şi lacrimile proaspete, Keely încercă să găsească ceva care să-i consolideze sentimentele distruse. Slavă Domnului că Tarrant va fi plecat o lună. Pentru că ştia că îi va trebui timp să se pregătească să-l vadă din nou şi cu legătura lor de familie, nu spera să-l evite la nesfârşit. Dar când Keely se dădu jos din pat, se îmbăie şi se pregăti pentru serviciu, i se rupea inima să ştie că Tarrant făcuse

dragoste cu ea, nu pentru că avea vreo slăbiciune pentru ea, sau dorinţă alta decât cea animalică, ci pur şi simplu fiindcă nu putea suporta că-şi minţise tatăl pe care-l respecta atât de mult.

La ora nouă dimineaţa intra în biroul ei, cu o greutate mortală în suflet, aşa că privirea plină de reproş a lui Gerald Cullen şi expresia de pe faţa lui care arăta că va fi bosumflat o săptămână, nici măcar nu o afectă.

— Bună dimineaţa, Gerald, îl salută ea rece, abia amintindu-şi cum plecase sâmbătă, după ce o văzuse cu Tarrant.

— Îţi mai aminteşti numele meu? se mirase el cu răceală.

— L-aş putea uita? răspunse ea acră – şi nu dădu un sfanţ pe ţipetele lui când îi spuse să vină în biroul ei cu agenda de lucru.

Keely îşi deschise sertarul pentru a-şi lua agenda când sună telefonul.

— Secretara domnului Cullen, spuse ea în telefon şi încă o dată avu lacrimi în ochi, şocată să audă o voce pe care nu se aştepta s-o audă mai devreme de o lună.

— Keely, sunt Tarrant, spuse el, şi făcu o pauză.

Keely nu avu cu ce umple pauza, fiind ocupată să se lupte cu tot ce trebuie să-şi amintească şi anume că făcuse dragoste cu ea doar de dragul conştiinţei sale.

— Te sun de la aeroport.

— Şi? replică ea scurt şi trebui să suporte o altă pauză.

— Şi te sun să-ţi spun…

— Nu mă interesează nimic din ce ai avea de spus, i-o tăie Keely cu răceală, ştiind că bărbatul acesta pe care-l cunoştea nu era genul de om care să nu riposteze la un astfel de tratament.

Tăcerea la celălalt capăt al liniei îi spuse că ar trebui să închidă. Dar pentru nimic în lume, rece aşa cum era cu el, Keely n-ar fi putut să fie cea care să taie această scurtă legătură dintre ei.

— Tre’… trebuie să plec, spuse el în cele din urmă.

Am sunat să…

— Nu te reţin, spuse Keely, supărată pe el, pe sine, pe toată lumea. În ceea ce mă priveşte, dacă pleci şi nu te mai întorci mi-ai face o mare favoare!

Dar dacă aceste vorbe pline de ură nu dovedeau o mare stăpânire de sine, nici Tarrant nu era departe de a se dezlănţui.

— Nu spuneai asta noaptea trecută, îi reaminti el ironic. Astă-noapte mă rugai să rămân. Noaptea…

— Şi tu, ca un păduche ce eşti, ai rămas, i-o tăie ea.

Trântindu-i telefonul în nas pentru îndrăzneala de a-i aminti cum fusese noaptea trecută – de parcă ar putea uita vreodată!

— Keely fu bucuroasă că găsise tăria să curme această legătură. Dar când lacrimile ameninţară s-o podidească, şi-ar mai fi dorit să n-o fi făcut! îl dorea, dar nu numai fizic. Oh Doamne, nimeni nu-i spusese vreodată că dragostea era aşa.

Se întrebase de ce maică-sa nu-i spusese nimic că se îndrăgostise de Lucas. Dar acum Keely ştia de ce Catherine îşi păstrase dragostea pentru ea. Dragostea era o emoţie care te consuma în întregime. O emoţie care trebuia ţinută secretă pentru cazul în care un cuvânt greşit ar putea-o distruge. În cazul maică-sii, teama că un cuvânt greşit i-ar putea lua speranţa că Lucas ar ajunge să ţină la ea.

Fără speranţă, Keely se întrebă de ce Tarrant se deranjase să sune. Nu era nevoie să-i reamintească de plecarea lui – ştia deja. Sângele îi coloră faţa când, mai târziu, ajunse la singura concluzie posibilă. Tarrant bănuise că vor fi la cuţite în următoarea dată când se vor întâlni. Probabil îi telefonase să-i spună că va vrea să petreacă un timp la Inchbrook, la întoarcere, ca ea să se ducă acolo în vizită în lipsa lui, după care să nu-i mai stea în cale. Şi acest gând o duse înapoi la modul cum o părăsise înainte de a se trezi. Tarrant Varley, era foarte clar, nu mai voia s-o vadă!

Să accepte ideea nu-i fusese uşor. Dar la sfârşitul

primei săptămâni în care Tarrant refuzase să-i iasă din minte, lui Keely nu-i mai venea să izbucnească în plâns din orice.

Vineri, Gerald, căruia îi trecuse bosumflarea, o întrebă dacă ar putea s-o scoată la cină sâmbătă seara.

— Nu putem amâna pe altă dată? întrebă ea, neavând planificat nimic pentru sâmbătă, dar preferând să rămână singură.

— Ai întâlnire cu Tarrant Varley? întrebă el posomorât.

— T... Tarrant este în Australia pe moment, îi spuse ea şi fu bucuroasă că vestea plăcea cuiva, atâta timp cât faţa lui Gerald se luminase.

Deşi, ori că era în Anglia, ori în Australia, Keely avea aceeaşi şansă să-l vadă pe Tarrant.

A doua săptămână păru să nu se mai sfârşească, dar în cele din urmă Keely primi joi un telefon de la maică-sa şi-i promise să-şi petreacă weekendul la Inchbrook.

Îi spusese lui Gerald unde se duce când o invitase din nou la cină. Dar de data aceasta nu se mai oferi s-o ducă. Totuşi, o întrebase:

— Va fi şi Tarrant Varley acolo?

Keely ridicase din umeri, păstrându-şi sentimentele ascunse.

— N-aş crede, răspunse ea. Nu se întoarce prea curând din Australia.

Era bine s-o vadă din nou pe mama ei. Era bine să vadă iarăşi fericirea pe care ea şi Lucas o găsiseră, chiar dacă trebui să se prefacă veselă în acel weekend.

Chiar dacă Lucas auzise despre fiul lui, Keely nu află nimic. Lucas consideră că era mai plin de tact să nu-l menţioneze. Iar Keely nu îndrăzni să întrebe pentru a nu se crede că era interesată.

Se simţi mai bine în lunea următoare. Fiindcă se forţase în timpul weekendului să fie veselă, acum se simţea şi ea mai veselă. Descoperise că viaţa merge mai departe. Chiar dacă porţi o durere în tine de care nu speri să scapi vreodată, viaţa continuă.

Luni era începutul celei de a patra săptămâni de când plecase Tarrant şi Keely fu încercată de o speranţă deşartă că în curând va începe să-l uite. În acea seară, maică-sa îi telefon să vină la Inchbrook în acel weekend.

— Nu pot să-l mai refuz pe Gerald, replică Keely.

Habar nu avea când se întoarce Tarrant, dar dacă el se ducea la Inchbrook peste weekend, nu voia să dea peste el.

— Doar nu eşti serioasă în privinţa lui Gerald? se interesă Catherine şi Keely bănui că maică-sa se întreba dacă scurta ei relaţie cu Tarrant nu-i lăsase urme.

— Este cumsecade, replică ea, ştiind că din cauza pactului pe care-l făcuse Catherine cu Lucas, aceasta n-o va întreba de sentimentele ei pentru Tarrant, dar nu am întâlnit încă bărbatul cu care aş vrea să mă căsătoresc.

Keely avea aceeaşi aversiune să-şi mintă mama, cum avea Tarrant să-şi mintă tatăl. Spera ca ceea ce spusese să fie convingător. Totuşi, spusese adevărul, fiindcă bărbatul pe are îl voia ar pleca mai repede în lună decât să se însoare cu ea.

Îşi luă la revedere de la Catherine şi promise că va telefona când va veni la Inchbrook. Dragostea pentru Tarrant o oprea să fie deschisă cu mama ei.

— Cinează cu mine diseară, îi spuse Gerald vineri şi aproape se înecă atunci când Keely răspunse:

— Sigur că da.

În acea seară, Keely se dovedi o tovarăşă plăcută. Dar nu-i păru rău când îi spuse la revedere şi fu înapoi în apartamentul ei. Se simţea obosită, secătuită şi bănui că chinul psihic de a se gândi constant la Tarrant trebuie să-i fi consumat şi energia fizică.

Ştia că nu era vorba de stresul de la slujbă, fiindcă acum nu era prea mult de lucru, ca de obicei în această perioadă a anului, iar Gerald sugerase să-şi ia amândoi concediul anual şi să-l petreacă împreună. Ea schimbase subiectul şi nu se mai făcuse referire la concediu.

Poate am nevoie de o vacanţă, gândi ea, când simţind că ar vrea să doarmă o săptămână întreagă, se trânti în

pat. Dar la ce-i folosea o vacanţă când încă nu avea odihnă din cauza gândurilor la Tarrant?

Să fie trezită cu brutalitate în dimineaţa următoare de nişte ciocăniturі la uşă nu era ceea ce Keely şi-ar fi dorit în această duminică.

Ciocăniturile continuară şi Keely îşi puse pe ea un halat, pe jumătate adormită, întrebându-se care dintre vecini avea nevoie de lapte pentru cafeaua sa.

Când deschise uşa se trezi complet şi brusc, văzându-l pe Tarrant Varley stând acolo. Îmbujorându-se, Keely îl privi mută, simţind că revine la viaţă şi inima începe să-i bată neregulat.

Avu uşoara impresie că şi el părea năucit când o privi aşa cum era, roşie la faţă şi cu părul ciufulit de somn, dar când să-i închidă uşa în nas, el păşi peste prag.

Forţa lui se dovedi superioară şi Keely, apucând-o greaţa de la stomac, din roşie deveni livid㠠când el deschise larg uşa şi apoi o închise în urma lui. Dar cu ochii aţintiţi asupra ei, remarcând schimbarea ei bruscă la faţă, fu primul care vorbi:

— Nu te alarma, nu am venit să repet performanţa a ceea ce s-a întâmplat ultima oară când am pătruns aici.

Keely nu se gândise la asta niciun moment. De fapt, cum stomacul continua să i se agite şi ştia că o să i se facă rău, nu gândea prea clar când Tarrant continuă să-i spună:

— Mama ta este bolnavă – credeam că vrei să te duc s-o vezi.

Simţind că păleşte şi mai tare, Keely se grăbi să răspundă.

— Sigur că vreau s-o văd. Ce s-a întâmplat cu ea? De ce ea sau Lucas nu mi-au telefonat?

— Este doar o gripă, o linişti Tarrant, observând că faţa îi devenise cenuşie.

— Uneori poate fi serioasă, se răsti Keely, gândindu-se că tatăl ei începuse cu o gripă şi apoi murise.

Dar nu avu timp să mai spună nimic. Având nevoie urgent de baie, Keely constată cu groază că ce avea în stomac nu mai putea fi reţinut.

Tarrant veni imediat după ea când o auzi icnind, ca să-i acorde un ajutor de care s-ar fi lipsit.

Stând pe scăunelul din baie, Keely ar fi vrut să moară. Nu numai că după ce nu o văzuse timp de o lună, arăta neîngrijită trezită din somn, dar mai şi vomitase în faţa lui. Totuşi, el nu păruse impresionat. îi şterse faţa cu grijă, vorbindu-i cu blândeţe.

— Te simţi mai bine? întrebă el, după ce trecuseră zece minute şi ea nu mai voma.

— Vreau să mor, mormi Keely, simţindu-se ca scoasă dintr-un tomberon de gunoi.

— Deja arăţi mai bine, o încurajă el.

Ea nu crezu – încă se simţea oribil. Dar era bucuroasă că era amabil. Se simţea prea secătuită ca să-i riposteze.

— Vino şi stai mai comod în camera de zi. O să te simţi mult mai bine acolo, o îndemnă el.

Keely se sprijini slăbită de el în timp ce, cu un braţ în jurul ei, o conduse afară din baie. Aşezată pe un scaun, fără braţul lui Tarrant în jurul ei, îşi lăsă capul să se sprijine de spătar şi închise ochii.

Auzi zgomote de veselă în bucătărie, dar nu avea nici energia nici dorinţa să meargă să cerceteze ce face Tarrant acolo.

Când veni şi-i puse o ceaşcă de ceai în mână, având şi pentru el una, Keely simţi că aşa i-ar fi spus şi doctorul.

— Îmi pare rău pentru ce s-a întâmplat, se scuză ea după câteva minute, timp în care o lăsase să-şi bea ceaiul în tăcere.

— Teama de mine te-a dat peste cap? întrebă el încordat, faţa devenindu-i mohorâtă când se aplecă spre ea. Sau ştirea pe care ţi-am dat-o despre Catherine te-a supărat?

— Niciuna nici alta, răspunse ea ştiind că nu-i era frică de el, ci doar de sine însăşi şi amintindu-şi că i se făcuse greaţă înainte de a fi fost menţionat numele mamei sale. Cel mai probabil a fost peştele pe care l-am mâncat aseară, când am ieşit în oraş.

— Ai ieşit să cinezi aseară? o întrebă el scurt. Cu cine?

Simţindu-se bine într-o clipă, Keely începu să se simtă iritată de schimbarea produsă în el, de la bunătatea cu care o ajutase în baie, la tonul tăios de acum.

— Eu te-am întrebat cu cine ai mâncat aseară? se răţoi ea.

— Nu, încuviinţă el, trimiţându-i un zâmbet care o zăpăci. Dar fiindcă ai întrebat, nu o să mă ascund că am cinat cu o blondă foarte drăguţă.

Keely simţi din nou că i se face rău, dar de această dată nu de la peşte, ci din cauza geloziei. Văzu că zâmbetul lui Tarrant se măreşte.

— Ei bine, o blondă drăguţă în costum de stewardesă mi-a servit cina, se corectă el.

Uşurarea o făcu pe Keely să se simtă iarăşi bine.

— Ai zburat azi-noapte? se interesă ea cu un zâmbet lăuntric tot atât de mare ca cel de pe faţa lui.

— Am ajuns destul de târziu, replică el. Totuşi, am reuşit să telefonez la Inchbrook înainte ca tata să meargă la culcare.

— Şi ţi-a spus că mama este bolnavă?

Din nou se simţi cuprinsă de panică şi se gândi că în timp ce stătea acolo, maică-sa era bolnavă şi avea nevoie de ea, aşa că nu mai aşteptă ca el să-i răspundă.

— Mă duc să fac repede o baie, spuse ea. Mă aştepţi?

Tarrant încuviinţă din cap.

— Mai bine ţi-ai împacheta şi ceva pentru noapte, o sfătui el.

Keely se grăbi să facă ceea ce îi spusese el, agitaţia crescându-i, fiindcă deşi Tarrant părea atât de calm, maică-sa trebuie să fi fost într-adevăr bolnavă. Înainte de plecarea în Australia, el îi telefonase dându-i de înţeles că n-ar vrea s-o găsească la Inchbrook când venea pe acolo. Situaţia maică-sii era probabil serioasă dacă se oferise s-o ducă şi-i sugerase să rămână peste noapte acolo.

Trebuie să fi fost aşa, deoarece în drum spre Inchbrook, el fusese deosebit de amabil, ori în alte drumuri

el păstrase o tăcere deplină. Dar în această călătorie el trăncăni despre câte în lună şi în stele şi ea ştiu că el proceda aşa pentru a-i distrage gândurile de la cât de grav bolnavă era Catherine.

Dar ajungând la Inchbrook, fu mirată s-o vadă pe mama ei în grădină. Catherine păru surprinsă şi încântată, dar Keely alergă spre ea salutând-o rapid.

— N-ar trebui să fii în pat?

— Pentru un fleac de răceală? răspunse Catherine, care în afara nasului puţin cam roşu, părea întruchiparea sănătăţii.

— Asta-i valiza ta, spuse Tarrant, punându-i bagajul în mână. Dacă vrei să ţi-o duci în camera ta, o să fac nişte cafea până despachetezi.

— Ai aceeaşi cameră ca data trecută, murmură Catherine.

Şi, cum nu avea intenţia să plece de lângă maică-sa până nu afla mai multe despre starea ei, simţi mâna lui Tarrant pe spate îndreptând-o spre casă.

El era încă împreună cu ea când tânăra se opri la jumătatea scărilor. Dar înainte să-i pună întrebarea sarcastică în legătură cu ce vrusese să spună când o făcuse să creadă că maică-sa era în pragul morţii, din nou se simţi direcţionată de mâna lui, în susul scărilor de data aceasta, în timp ce el remarcă:

— Mama ta este într-adevăr cineva, nu-i aşa?

Şi în timp ce Keely rămăsese cu gura căscată de această schimbare de opinie, el o escortă de-a lungul palierului spunând:

— Evident că tatăl meu era degeaba îngrijorat când mi-a spus cât de bolnavă este. Mie nu mi se pare c-ar fi o gripă. Catherine nu prea face caz de boală.

— Nu, nu face, spuse Keely, oprindu-se în faţa camerei în care mai stătuse în cele două dăţi la Inchbrook. Se pare că… o admiri! nu se putu abţine să nu adauge.

Tarrant, cu o faţă serioasă, îi întâlni privirea şi mărturisi:

— O admir.

Simţind că numai când se uita la el, totul în ea vibra, rosti:

— Te-ai schimbat! Într-un timp credeai…

— Ştiu ce am crezut, o întrerupse el. Şi ştiu ce am făcut.

Uluiala lui Keely crescu când, în continuare serios, îl auzi spunându-i:

— M-am înşelat, m-am înşelat îngrozitor, recunosc. Şi dacă te consolează, i-am cerut scuze Catherinei pentru jignirea pe care i-am cauzat-o oferindu-i bani. Şi, adăugă el în timp ce îl privea stupefiată, i-am mărturisit şi tatălui meu despre acel cec.

— Tu… spuse Keely, apoi rămase mută şi tot ce-l întrebă fu: ce a spus el?

— Am prea mult respect pentru drăgălaşele tale urechi ca să-ţi repet ce mi-a spus, zâmbi brusc Tarrant. Dar pe scurt, a ameninţat că mă dezmoşteneşte.

— A ameninţat că te dezmoşteneşte? repetă ea înecându-se.

— I-am spus că nu l-aş condamna dacă ar face-o, continuă el să zâmbească.

— Dar nu va face asta? îl chestionă ea mirată, deşi cu câtva timp în urmă ar fi gândit „Aşa îţi trebuie!”

— Consider că am cu ce supravieţui, chiar dacă o face, spuse Tarrant, nepăsător la perspectiva dezmoştenirii. Ai vrea o cafea?

— Ăă – da, te rog, răspunse ea deschizând uşa de la camera ei.

Era uluită de schimbarea lui Tarrant faţă de ea, nu-i putea ieşi din minte ceea ce îi spusese şi realiză că gândul la boala maică-sii îi ieşise din cap. Dar îşi desfăcu lucrurile şi coborî iarăşi scările când îşi dădu seama că nu avusese nicio intenţie de a rămâne la Inchbrook în acest weekend.

Totuşi, după ce Tarrant făcu cafeaua şi sugeră, susţinut de Lucas, că în acest weekend Catherine să se odihnească, în timp ce el şi Keely vor pregăti de mâncare, intenţia tinerei de a pleca de la Inchbrook dispăru.

Cum putea pleca? se certă ea în gând. Mama ei era

răcită şi trebuia puţin răsfăţată şi oricum, nu-l putea lăsa pe Tarrant ca şef al casei peste weekend – şi trebuia cu toţii să mănânce, nu-i aşa?

Cu Tarrant curăţind legumele, Keely se duse în oraş pentru cumpărături la ora prânzului. Dar îndopaţi cu toţii la ora ceaiului, în faţa hotărârii tinerei că nimeni nu va suferi de foame, se opuseră pentru cină.

— Nu am putea avea o cină mai uşoară? întrebă Catherine, simţindu-se plină cu prăjiturile făcute de Keely.

— Ce părere aveţi de o salată rece cu carne? sugeră Keely şi bănui că şi Lucas se simţea arhisătul când spuse prompt că nu i-ar plăcea nimic mai mult.

După cină, Lucas şi Catherine fură alungaţi în salon, în timp ce ea şi cu Tarrant strânseră masa. Totuşi, cunoscând-o bine pe maică-sa, era convinsă că vor fi norocoşi dacă se va lăsa şi mâine răsfăţată. Dar Keely era bucuroasă că rămăsese şi nu se întorsese la Londra, cum îi ceruse instinctul.

Ştia că era o proastă că îi plăcuse ziua atât de mult. Să se simtă atât de fericită doar ca să fie aproape de Tarrant. Să-l aibă alături când se apleca s-o ajute să încarce maşina de spălat vase – dar nu se putea abţine.

— Cred că asta-i totul, spuse el îndreptându-se, ochii lui cenuşii privind către ea.

Inima ei începând să se comporte ciudat iarăşi, cum Tarrant nu păru grăbit să-şi dezlipească privirea de ea, Keely căută ceva să spună:

— Cr… crezi că ar trebui să aranjez masa pentru micul dejun?

— O voi face eu, răspunse el cu fermitate. Ai făcut destul pentru astăzi.

— Doar am… începu ea să spună, doar ca să fie întreruptă.

— Acum te simţi mai bine? o întrebă el, când ea uitase de incidentul de dimineaţă datorat peştelui pe care-l mâncase cu o seară în urmă. Poate că şi tu ar trebui să te odihneşti, o sfătui el pe un ton plin de regret încât Keely simţi o căldură, deşi ştia că nu-şi face o favoare prelungind

acest timp singură cu el în bucătărie.

— Peşte, râse ea şi vru să râdă în continuare când îl auzi şi pe el râzând.

„Oh, Tarrant, Tarrant, te iubesc atât de mult când eşti aşa” ar fi vrut ea să-i spună.

— Mă duc la culcare, fu tot ce spuse, temându-se ca el să nu-şi dea seama ce era cu ea. Noapte bună.

— Noapte bună, Keely, răspunse el încet.

Ducându-se la culcare devreme, stătu în pat trează, în întuneric, dorindu-şi să se întoarcă în bucătărie la noul Tarrant. Dar Keely ştia că avusese dreptate să plece, fiindcă niciodată nu se simţise atât de aproape să se dea de gol. Un cuvânt greşit şi Tarrant, ager cum era, ar fi aflat că este îndrăgostită de el.

După ceea ce părură ore întregi, reuşi să adoarmă. Dar se trezi şi, fiindcă nu-şi băuse ceaiul de seară, descoperi că tânjeşte după o ceaşcă de ceai ca să poată adormi la loc.

Câteva minute, nu îndrăzni să se mişte ca să nu trezească întreaga casă. Dar când pofta de a bea ceai deveni şi mai insistentă, se hotărî să coboare tiptil. Felicitându-se pentru cât de uşor se mişcase, intră în bucătărie şi dădu peste o siluetă înaltă, în halat şi cu picioarele goale. Deci cel puţin încă o persoană era trează la Inchbrook.

— Mor după o ceaşcă de ceai, spuse ea simţindu-se caraghioasă când Tarrant se întoarse şi se uită la ea de parcă ar fi fost o vedenie. Vrei şi tu? întrebă, prea târziu ca să mai dea înapoi.

— Nu poţi dormi? întrebă el, sprijinindu-se de bufet, în timp ce ea umplea ibricul la chiuvetă.

Conştientă că trebuia să fi arătat îngrozitor, cu părul ciufulit, ca după somn, Keely se duse să pună ibricul la fiert. Dar înainte de a-i răspunde că şi el arăta de parcă n-ar fi avut somn – fu cuprinsă de un atac îngrozitor de greaţă încât ibricul căzu la pământ cu o bufnitură.

Cuprinsă de panică, văzu faţa lui Tarrant arătând o grijă imediată, când remarcă faţa lui Keely care devenise

cenuşie. Apoi, stomacul nemaipermiţând nicio întârziere, ea strigă:

— Îmi vine să vomit!

Dintr-odată, Tarrant preluă conducerea.

— Aici, spuse el, şi în următoarea clipă Keely era aplecată peste chiuvetă, apa curgând în timp ce ea vărsa şi iar vărsa, iar Tarrant îi ţinea capul.

— Oh, Doamne! gemu ea, simţind că nu o mai ţin picioarele. Mă simt îngrozitor.

— Sprijină-te de mine, o instrui Tarrant de parcă văzuse că o lasă picioarele.

Agăţându-se de el, făcu precum i se spusese şi când termină se simţea tot rău.

Întrebându-se de ce, când voia ca Tarrant s-o vadă frumoasă aşa cum îi spusese o dată că este, avea ghinionul s-o vadă în cea mai proastă stare a sa. Fu bucuroasă când o aşeză pe un scaun.

— Trebuie să fie de la ceva ce am mâncat, încercă ea să se scuze.

— Ai mâncat uşor aseară, comentă el.

Şi asta o irită pentru că, simţindu-se cum se simţea, o acuza că face intenţionat.

— Ei bine, nu ştiu ce altceva ar putea fi, spuse ea scurt, ridicând capul şi privindu-l cu furie.

Dar Tarrant nu-i ripostă, ci o privi de parcă se întreba ce o fi cu răul acesta, de vomitase două dimineţi la rând.

Apoi, în timp ce îl observa, văzu cum îi apare o cută pe frunte şi devine palid, ca şi cum îşi dăduse seama.

— Ce este? întrebă ea repede, ştiind că ceva îl şocase.

Dar el nu răspundea. Cu ochii aţintiţi asupra ei, Tarrant rămăsese fără grai.

— Spune-mi, Tarrant, spuse ea neliniştită, despre ce este vorba?

Văzând-o atât de neliniştită, Tarrant făcu un efort să învingă şocul care îl cuprinsese, zâmbi şi veni lângă ea.

Luându-i ambele mâini într-ale lui, zâmbindu-i încurajator şi susţinându-i privirea, începu:

— Keely – draga mea, făcu o pauză înainte de a o sfătui, acum nu intra în panică – este clar că nu ţi-ai dat seama până acum încă, dar…

— Dar ce? întrebă ea, nerăbdătoare să ştie.

Ceva se întâmplase cu el, era sigură. Acel „draga mea” şoptit cu blândeţe o avertiza. Deoarece, deşi avea gura zâmbitoare, ştia că avea să-i comunice o veste teribilă.

Dar când, ţinându-i strâns mâinile, Tarrant îi spuse ce crede, Keely primi cel mai mare şoc din viaţa ei.

— Keely, spuse el, rostindu-i numele cu gingăşie. Cred că… eşti… însărcinată!

Capitolul *1*

Cu ochii deveniţi enormi pe faţa palidă, Keely se uita la Tarrant fără să-l creadă. Socul legat de ceea ce îi spusese o făcea să simtă că leşină, aşa că se agăţă cu putere de mâinile care le ţineau pe ale ei.

— Însărcinată! strigă ea răguşit, cu mintea în fierbere.

Văzându-i şocul, Tarrant îi reaminti:

— Odată mi-ai spus că femeile din familia ta au o lungă poveste şi suferă mult când sunt în astfel de situaţii.

— Oh, Doamne, gemu Keely, nevrând să înfrunte groaznicul adevăr, adevăr de care şi-ar fi dat seama şi singură dacă mintea ei nu ar fi fost atât de ocupată cu Tarrant. Nu se poate, şopti ea, încă încercând să nege, şi spunându-şi că nu era atât de uşor să concepi, mai ales că ştia cum unele femei încercau ani de zile până reuşeau.

— Dar eşti, nu-i aşa Keely? interveni Tarrant în gândurile lui, ţintuind-o cu ochii lui cenuşii.

Panica începu s-o cuprindă când încuviinţă din cap. Replica lui la confirmarea ei, fu să zâmbească. Totuşi, nu ştia de ce zâmbea el.

— Nu pot… spuse ea, încercând să-şi stăpânească accesul de isterie, dar descopoeri că era prea înspăimântată să-şi aleagă cuvintele. Nu pot să am acest bebeluş.

Brusc, Tarrant îi lăsă mâinile şi zâmbetul îi dispăru.

Şi din nou îi văzu acea expresie aspră şi nu avu timp să-i spună că o înţelesese greşit.

— Să nu îndrăzneşti să te gândeşti la un avort!

Să descopere că ar fi trebuit să ştie dinainte ce se întâmplase cu ea fusese un şoc, mai ales că încă se simţea rău. Dar să-l mai aibă şi pe Tarrant care s-o apostrofeze când avortul nu-i trecuse niciodată prin cap, era prea de tot.

— Să nu îndrăzneşti să ţipi la mine! strigă ea, furia înlocuind panica de care era cuprinsă. Ai făcut şi aşa destul!

— M-ai auzit? urlă el şi ea n-ar fi fost surprinsă dacă s-ar fi auzit şi în localitatea alăturată. Ţi-am spus să nu…

— Nu trebuie să-mi spui nimic! urlă şi Keely. Pentru informarea ta, află că nici nu mi-a trecut prin cap!

Tarrant o privea ca şi când nu era sigur dacă s-o creadă. La naiba cu el şi mintea sa bănuitoare! Dacă nu voia s-o creadă, atunci de ce să nu-i dea un motiv de gândire?

Văzându-l că o studiază cu ochi îngustaţi, Keely reuşi să-i zâmbească.

— De ce aş avorta, Tarrant? întrebă ea mieros. Nu asta am planificat tot timpul? După tine, am complotat să te fac tată!

— Nu fi caraghioasă, o repezi el.

— Caraghioasă? scuturâ Keely din cap, încă zâmbind, dar ochii demonstrând că era departe de a zâmbi. Cred că am fost foarte isteaţă, te-am adus unde am vrut, nu-i aşa Tarrant? răbufni ea. Sau eşti ca întotdeauna domnul onorabil, acum urmând să protestezi că nu eşti tu tatăl?

— Sigur că eu sunt tatăl! explodă el. Doar dacă nu ţi-a plăcut aşa de mult această primă experienţă încât te-ai dus s-o practici cu cel care ţi-a dat la cină peşte.

Keely ştiuse că şocul o adusese în pragul isteriei. Dar când Tarrant, încă furios, îi spusese un asemenea lucru, deşi ea încă nu-şi revenise după vestea pe care i-o prezentase, mânia ei ajunse la apogeu.

Într-o clipă, sări de pe scaun uitând de greaţă, şi

izbucni:

— Cum poţi să spui asta? începu să-i lovească braţele şi umerii cu pumnii ei mici. Cum poţi spune un astfel de lucru?

Dar brusc, braţele pe care le lovea o înconjurară ţinând-o strâns, împiedicând-o să mai lovească şi Keely se simţi dintr-odată vlăguită.

— A fost o prostie ce am spus, mormăi Tarrant. Iartă-mă, se scuză el, mângâindu-i părul.

Neaşteptând niciun răspuns, un lung moment o ţinu, liniştită acum, masându-i ceafa. Apoi, mâinile lui se duseră spre braţe şi o mişcară pentru a o putea privi – faţa ei palidă şi ochii mari spunându-i tot ce era nevoie să ştie.

— Fără acest şoc pe care tocmai ţi l-am provocat, încă ai fi fost agitată, aşa-i? întrebă el blând.

Simţind că o podidesc lacrimile, Keely doar încuviinţă din cap.

— De ce nu te întorci înapoi în pat? îi sugeră el. O să-ţi aduc ceaşca de ceai după care tânjeşti atâta, îi zâmbi el.

Gândul la pat era foarte ademenitor. Se duse la uşă, dar constată că el se afla acolo ca s-o deschidă.

— Vin cu tine, spuse el. Arăţi secătuită.

— Mai bine grăbeşte-te să-mi aduci ceaiul. Mă pot descurca şi singură.

El o lăsă să plece, fiindcă îşi dădu seama că o ceartă ar obosi-o şi mai mult.

Când ajunse în camera ei, se urcă obosită în pat, încă năucă pentru a se gândi cum o să se descurce mai departe. Neajungând la nicio concluzie, văzu cum se deschide uşa şi intră Tarrant cu tava de ceai.

— Te simţi mai bine? întrebă el amabil, orice violenţă dispărută din el când puse tava jos şi veni să-i aranjeze pernele pentru a sta mai comod.

„Nu sunt o invalidă” ar fi vrut ea să-i spună, dar deşi fizic se simţea mult mai bine, psihic era slăbită din cauza neliniştii din minte.

— Mă simt mai bine acum, replică ea, luând ceaşca de ceai pe care i-o întindea el. Cel puţin fizic.

— Dar îngrozită de moarte, mental, spuse el aşezându-se pe pat. Nu… începuse el să spună, luându-i mâna peste cuvertură, când se auzi un zgomot de uşă deschisă.

Ea tresări şi-l văzu pe Lucas în prag, cu o faţă furioasă, văzându-l pe Tarrant îmbrăcat doar în halat şi ţinându-i mâna. Dar Tarrant refuza să-i dea drumul şi în următorul moment, nu se ştie de unde, apăru şi maică-sa.

Vrând să-şi ascundă capul sub cuvertură când o văzu pe maică-sa la fel de consternată pe cât era Lucas de furios, Keely ştiu că dintr-un moment într-altul va izbucni un scandal.

— Credeam că mi-ai dat cuvântul să nu intri vreodată… lansă Lucas plin de furie.

Keely îl privi stupefiată pe Tarrant care, încă ţinându-i mâna, îi zâmbi lui taică-său şi-l întrerupse.

— Ştiu că îmi este interzisă camera lui Keely, tată, dar credeam că eşti gata să faci o excepţie în această clipă când aduc o ceaşcă de ceai viitoarei mele mirese.

Sigură că o să leşine, Keely se trezi că se agaţă de mâna lui Tarrant când mama ei exclamă:

— Viitoare mireasă!

— Keely şi cu mine ne căsătorim în curând, îl auzi ea spunând.

Şi în timp ce stătea complet distrusă, o auzi pe maică-sa acceptând acea minciună cu bucurie în voce când se grăbi s-o sărute şi Lucas se duse să-i strângă mâna lui Tarrant.

Cam peste o oră, Keely încă nu avusese timp să se gândească la copil, dar un lucru îl ştia cu certitudine – nu avea de gând să se mărite cu Tarrant Varley.

Fizic, o dată îmbăiată şi îmbrăcată, se simţi mai mult ea însăşi. Dar tot atunci ştiu că într-un fel trebuia să oprească această discuţie despre nuntă înainte de a se continua mai departe.

Mama ei, îşi aminti ea, fusese extaziată la perspectiva că o altă Macfarlane devine Varley, iar Lucas îşi arătase şi el încântarea. Cât despre Tarrant, putea

concura cu un mare actor prin felul în care se prefăcuse, de parcă nu credea în norocul care dăduse peste el.

Nu putea să nege că nu ar fi dorit din tot sufletul să se mărite cu Tarrant. Dacă ar fi iubit-o măcar pe sfert din cât îl iubea ea, atunci toate acele lucruri îngrozitoare pe care le spusese în trecut nu ar mai fi însemnat nimic. Dar el spusese acele lucruri. Şi nu o iubea. Şi în inima ei, Keely ştia că Tarrant nu voia oricum să se căsătorească, mai ales cu ea.

Cuprinsă din nou de panică, o stare despre care începea să se întrebe dacă o va mai părăsi vreodată, văzu dintr-odată că nu mai putea sta la Inchbrook. Cu mama ei şi Lucas mândri la gândul căsătoriei dintre ea şi Tarrant – în curând, aşa spusese el

— Ştia că trebuia să plece. Că trebuia să li se spună că nu va avea loc nicio nuntă, era clar. Dar cu Tarrant, care avusese curajul să-i spună lui taică-său cum o insultase pe Catherine, era limpede pentru Keely că dacă o să coboare să le spună că nu va exista o nuntă, atunci el nu o să ezite să-i informeze despre copil.

În cinci minute, Keely îşi făcu valiza şi părăsi camera. Mintea îi era într-o astfel de stare de agitaţie, încât habar nu avea cum o să ajungă la gară, de unde urma să-i dea telefon maică-sii s-o anunţe că avea ceva urgent de rezolvat la Londra, sau ce o să facă mai departe.

Avusese în gând să dispară fără a fi văzută, dar când ajunse în josul scărilor îl văzu pe Tarrant. La început crezu că vede pe faţa lui o expresie de bucurie, dar după ce-i observă valiza din mână deveni posomorât şi crezu că-şi imaginase doar, această bucurie.

— Plec, spuse ea, când ajunse lângă el.

— Bine, vin cu tine, o anunţă el, abia stăpânindu-se să nu se înfurie.

— Nu! strigă ea. Mă duc cu trenul – singură.

Vor fi înmărmuriţi, gândi ea şi trecu la atac.

— Nu-mi pasă în mod special ce vor crede, spuse ea înţepată.

— Nu ţi-a trecut prin cap că vor gândi că este ciudat

ca logodnica mea să-şi petreacă ziua pe cont propriu?

— Nu sunt logodnica ta, se răţoi ea, revenindu-i vechiul spirit războinic. Tu ai fost cel care le-a spus că o să ne căsătorim, tu să le spui că nu va avea loc nicio nuntă.

— Ba va avea, o contrazise Tarrant fără echivoc. O să te măriţi cu mine Keely Macfarlane, fie că vrei sau nu.

— La naiba o să mă mărit cu tine! izbucni ea, panica încercând s-o cuprindă când, încercând să treacă pe lângă el, Tarrant o prinse de braţ, obligând-o să rămână unde era.

Din muşchiul care-i juca pe maxilar, ştiu că el se lupta din greu pentru a-şi păstra controlul.

— Am acceptat să te cred pe cuvânt, Keely, că nu te vei descotorosi de copilul meu. Dar acceptând asta, să nu te aştepţi să accept ca fiul meu să se nască nelegitim.

Doamne, gândi ea, deja în capul lui, sexul copilului pe care-l port, a fost stabilit!

— Bravo ţie! se răsti ea furioasă.

Deşi ochii lui scăpărau, îl văzu că face un mare efort să rămână calm.

— Nu eşti deloc bine, îi spuse el scurt. Încă nu ai trecut peste şocul descoperirii că-mi porţi copilul! Dacă nu eşti de acord să te duc eu la Londra, în următoarele zece minute, le voi spune mamei tale şi tatălui meu totul.

— Nu o s-o faci! se sufocă ea, dar ştia că va face exact cum spusese.

— Deci, ce alegi?

Slăbiciunea dragostei pentru el o cuprinse din nou, înainte de a răspunde. El avea dreptate, bineînţeles, n-avea nevoie ca toţi să asculte ce rezultase din acea noapte când fusese extaziată de felul în care făcuse dragoste cu ea.

— Putem pleca acum? întrebă ea, resemnată.

Acest răspuns voia să-l audă. Fără alt cuvânt, îi luă din mână valiza pe care ieri nu o considerase prea grea ca să fie dusă de ea şi, cu mâna încă pe braţul ei, o luă cu el să-i caute pe Catherine şi pe Lucas. Găsindu-i nu pierdu timpul şi spuse:

— Keely şi cu mine avem… făcu o pauză pentru a-i zâmbi lui Keely şi fu obligată să zâmbească şi ea văzându-i ameninţarea din privire… avem de discutat despre o grămadă de lucruri. Aveţi vreo obiecţie dacă nu aşteptăm până la masa de prânz?

Cu imaginea maică-sii zâmbind fericită şi a lui Lucas care era sigur că preferau să fie singuri, plecarea lui Keely de la Inchbrook se desfăşură fără problemele care ar fi urmat dacă le-ar fi spus ea singură că pleacă.

În drumul de întoarcere către Londra, Tarrant se întoarse la aceeaşi stare de muţenie pe care i-o cunoştea. Era bine că se concentra asupra condusului, pentru că ştia că dacă mai insista s-o ia în căsătorie s-ar fi declanşat o ceartă de toată frumuseţea.

Cu speranţa deşartă că nu vor ajunge la ceartă, că poate Tarrant se mai gândise pe drum şi-şi dăduse seama că această căsătorie nu era de Keely, coborî ca o săgeată când opri în faţa apartamentului ei.

— Mulţumesc pentru drum, îi aruncă ea peste umăr.

Dar ştiu că pierde când el o privi ameninţător. Tarrant, cu valiza ei în mână, ieşi din maşină şi, nerăbdător, deschise uşa de la intrare şi o aşteptă să treacă prin ea.

— Nu era nevoie să-mi cari valiza sus, spuse ea, încă sperând că îşi va da seama că nu au nimic de discutat, în timp ce-i căra valiza pe scări şi în apartament. Aş fi putut s-o duc şi eu.

O cuprinseră din nou nervii când văzu la Tarrant o privire dură care spunea să nu-i stea niciodată în cale când voia ceva.

Ei bine, în acest caz, gândi ea, cu aceeaşi încăpăţânare ca a lui, va trebui să dea înapoi. Nu avea de gând să se mărite cu el şi cu asta basta.

Dar aroganţa lui o lăsă interzisă când, fără vreo introducere, cu o voce care nu admitea refuz, stabili mai mult decât întrebă:

— Sugerez o licenţă specială. Mă voi ocupa de asta mâine la prima oră. Ne putem căsători înainte ca

săptămâna să…

— Aşteaptă un minut! interveni Keely căreia nu-i păsa nu-i plăcea să fie întrerupt şi să i se opună tocmai când îşi expunea planurile. În caz că nu ai remarcat, îţi voi repeta. Nu am de gând să mă mărit cu tine.

— Bineînţeles că o s-o faci, o contrazise el. Nu cunosc încă procedura, dar totul fiind în regulă, ne-am putea căsători joi.

Furia înteţindu-i-se, văzând că vorbeşte cu surzii, Keely izbucni:

— Nu o să fie nicio ceremonie! în niciun caz nu o să mă mărit cu tine, Tarrant Varley. Nu vreau să-mi spui în anii care vor veni, că te-am împins să mă iei în căsătorie!

Văzu din nou cum i se mişcă acel muşchi pe maxilar, ceea ce însemna că îi era greu să se controleze şi se aşteptă să riposteze în acelaşi mod, dar când îl auzi, îşi dădu seama că reuşise să se stăpânească.

— Mă aşteptam să merit acest comentariu după remarcile pe care le-am făcut înainte de a te cunoaşte. Dar, continuă el, aş putea fi atât de neghiob încât s-o acuz pe mama copilul meu de un astfel de lucru? Ştii foarte bine că o astfel de acuzaţie nu stă în picioare.

— De e nu? se trezi ea argumentând.

— Ai memoria scurtă, Keely, îi spuse el, reuşind s-o facă să devină roşie la faţă deoarece nu uitase nimic. Dacă îţi aminteşti de acea noapte în care eram hotărât să te am, nu tu m-ai tras în patul tău, dimpotrivă, te-ai luptat cu violenţă să mă împiedici.

Copleşită de amintirea a cât de blând fusese când făcuse dragoste cu ea, cum mai apoi o legănase în braţe de parcă ar fi fost un animal rănit, până adormise, Keely fu încercată de cea mai ciudată senzaţie. Niciodată nu se aşteptase să aibă sentimente materne, dar acum, când prima senzaţie de protejare a copilului ei nenăscut se stârni în ea, ţipă la Tarrant:

— Copilul meu nu a fost conceput prin viol!

— Nici nu a fost, încuviinţă el, blândeţea luând locul violenţei de până atunci. Sentimentele te-au trădat, Keely,

aşa-i?

Ar fi vrut să se înfurie din nou, să fie dură când îi răspunde. Nu voia să-i trezească slăbiciunea amintirii cum fusese… Cât de tare o stârnise, aducând-o în culmea dorinţei… Şi cum, dându-şi seama că este îndrăgostită de el i se dăduse din toată inima.

Dar Tarrant, fără a aştepta să-i replice, calm, observând-o îndeaproape, continuă să constate:

— Dar… dragoste… nu a fost, nu-i aşa?

Mândria din ea se dezlănţui şi slăbiciunea îi dispăru ca prin farmec. El îi spunea clar că nu o iubeşte. Dar… Doamne, nu cumva bănuia că ea îl iubeşte? Cel mai important era ca el să nu aibă niciun dubiu.

— Nu, replică ea ţeapănă, nu a fost dragoste.

De data aceasta, el nu mai spuse nimic. Era suficient că o lăsase să afle că nu o va putea iubi niciodată. Mândria o împiedică să-i spună că era ultimul om pe care l-ar iubi sau cu care s-ar mărita.

— Ne-am îndepărtat de la subiect, Tarrant, spuse ea cât de calm era în stare. Dar uită-ţi intenţiile onorabile de a prelua responsabilităţile copilului meu…

— Copilul nostru, o întrerupse el încordat, agresiunea din el începând să izbucnească. Intenţionez să am grijă ca…

Clătind din cap, cu atitudinea la fel de arogantă ca a lui, ea spuse cu insolenţă:

— Iartă-mă, Tarrant, dar cine-ţi dă dreptul să crezi că eşti singurul bărbat influent pe care-l cunosc care ar fi pregătit să-mi facă bebeluşul legitim?

De cum îi ieşiră cuvintele din gură, Keely ştiu că mersese prea departe. Lui îi fusese greu să-şi păstreze controlul şi înainte, dar la implicaţia că ea ar găsi cu uşurinţă un alt bărbat care să-i recunoască plodul, deveni turbat de furie.

Keely nu fu destul de rapidă să se dea înapoi. Ca un fulger, părând că ar vrea s-o lovească, Tarrant parcursese distanţa dintre ei şi îşi ridicase mâna stângă, făcând un efort supraomenesc să se oprească. Faţa lui palidă arăta că

fusese la un pas s-o lovească, că-şi pierduse controlul.

— Dumnezeule! rosti el printre dinţii strânşi, în timp ce se întoarse rapid spre uşă, în nevoia de a ieşi înainte de a-şi pierde total controlul. Plec, înainte de a lovi o femeie, pentru prima dată în viaţa mea!

Panica de a fi lovită părăsind-o, dar speriată încă, Keely avu mândria să nu se lase.

— Şi încă una gravidă, îi aruncă ea.

Când îl văzu că se face alb ca varul la faţă, ştiu că încă un cuvânt şi nu se va mai putea stăpâni. Prea speriată ca să mai spună ceva, îl văzu cum pune mâna pe clanţă.

— Să-ţi intre în cap, Keely Macfarlane şi să-ţi intre bine. Numai să te gândeşti să te măriţi cu altcineva în afară de mine… şi te voi ucide!

Capitolul 8

Să fie în dimineaţa următoare mai suferindă ca oricând fu singurul răgaz care-i abătu gândurile de la plecarea furioasă a lui Tarrant de ieri.

Cu mintea la timpul îngrozitor pe care-l avea în faţa ei dacă în fiecare zi îi va fi din ce în ce mai rău, se târî total secătuită din baie. Cu câtă disperare trebuie să-şi fi dorit maică-sa copilul, dacă trecuse prin toate acestea, gândi Keely când se prăbuşi pe un scaun.

Ceva mai târziu începu să se simtă mai bine, dar chiar ştiind că o să întârzie la serviciu, încă era prea extenuată ca să se şi îmbrace. Pentru mâine, trebuia să-şi pună ceasul deşteptător să sune mai devreme, îşi zise ea, fiindcă dacă lucrurile vor decurge tot aşa, trebuia să aibă timp să se pregătească.

În cele din urmă ajunse la birou. Dar nu avu chef să-i potolească gelozia lui Gerald, când acesta îi spuse bosumflat:

— Te-a căutat la telefon Tarrant Varley.

Nedându-i nicio atenţie lui Garald, care aştepta o explicaţie în legătură cu telefonul lui Tarrant, îşi puse poşeta la o parte.

— A spus ce voia? întrebă ea.

Era bucuroasă că nu fusese acolo, dar nu putea să nu

se întrebe de unde avea atâta energie inima ei să-şi înţeleagă bătăile numai la auzul numelui lui, când, dacă el continua să insiste să se mărite cu el, va avea nevoie deşi mai multă energie ca să i se opună.

— Nu sunt preluator de mesaje, răspunse Gerald arogant şi intră în biroul lui închizând uşa dintre ei.

Îşi luă ceva de lucru din sertar, dar mintea îi era doar pe jumătate la ceea ce făcea, gândurile întorcându-i-se la violenţa furiei lui Tarrant ieri, şi cum mai tremurase încă zece minute după ce acesta plecase.

Nu avea de gând să se mărite cu el. El nu o voia, nu-i păsa de ea. Era interesat doar ca niciun alt bărbat să facă pe tatăl pentru copilul lui. Şi era unicul motiv pentru care se înfuriase.

Era ceva obişnuit ca telefonul de pe pupitru să sune, dar cum era la muncă de doar cinci minute, Keely tresări, aproape sărind de pe scaun.

Ştia că dacă nu voia să facă o cădere nervoasă, trebuia să facă ceva în acest sens. Să ridice receptorul şi să audă vocea lui Tarrant care-i spunea că o căutase acasă şi n-o găsise, nu o ajută cu nimic să se calmeze. Şi faptul că după aceea o căutase şi la serviciu înainte de a ajunge acolo, îi dădea sentimentul sufocant că Tarrant o va hăitui până când va fi de acord să se mărite cu el.

— Ce vrei? întrebă ea scârbită.

— Ştii ce vreau, spuse el cu fermitate. Şi voi avea ce vreau.

La naiba o să ai, gândi ea. Dar era bucuroasă că-i revenise energia care azi-dimineaţă o părăsise.

Dar cum nu avea ce să-i replice şi pauza se prelungea, îşi spuse să nu fie prima care să închidă. Dar nici Tarrant nu închise. Cu agresiunea dispărută din voce, el întrebă cu blândeţe:

— Ţi-a fost rău în această dimineaţă?

Nu se putea preface că nu ştie despre ce este vorba, aşa că îi răspunse:

— Aminteşte-ţi de ieri dimineaţă şi dublează, spuse ea, nevăzând de ce nu i-ar spune, atâta timp cât jumătate

din responsabilitate îi aparţinea.

— Biată Keely, o compătimi el, aducându-i lacrimi în ochi. Nu poţi continua aşa, o să-ţi fac o programare la un specialist, spuse el asumându-şi responsabilitatea. Precis o să fie în stare să-ţi dea…

— Mulţumesc, dar nu, îl întrerupse ea. Iau hotărâri singură… sunt în stare să am grijă de mine.

— Nu-i nevoie de asta, răspunse el aspru. De acum încolo este sarcina mea. Cât despre serviciu, nu-i nevoie să te târăşti la birou în fiecare dimineaţă. Du-te la Cullen şi spune-i că pleci, îi ordonă el cu autoritate.

— Drept cine te crezi…? Nu voi face nimic de acest gen, zise Keely scurt.

— Vrei să vin acolo şi să-i spun eu în locul tău?

— Nu, nu vreau! gemu ea, amintindu-şi că Gerald putea auzi prin peretele subţire şi putea veni să cerceteze ce se întâmplă. Să nu îndrăzneşti să pui piciorul în clădirea asta! şuieră ea, cuprinzând-o panica. Dacă te apropii de Cullen, jur că nu o să mai vorbesc cu tine niciodată!

— Deci, intenţionezi să mai vorbeşti cu mine, interpretă el. Ei bine, este un început. De aici noi…

— La revedere, Tarrant, spuse Keely cu răceală.

Departe de a fi un început între ei, după părerea ei, totul trebuia să se termine.

— Nu am terminat, ripostă el.

— Ba da, ai terminat, i se opuse ea.

Dar fiindcă nu pusese încă telefonul jos, cu vocea din nou autoritară, el îi ceru cu fermitate:

— Fă-mi legătura cu Cullen.

— Nu, răspunse ea.

Şi atunci îl auzi pe Tarrant cum devine brusc iar om de afaceri, fiindcă o puse la punct cu severitate.

— Ascultă-mă, Keely Macfarklane, nu am timp de pierdut. Am o grămadă de treburi care mă aşteptată. Atunci îşi aminti Keely că era prima lui zi de lucru după o lună petrecută în Australia. Şi dacă ţi-a scăpat că Varley face afaceri cu Cullen, am nevoie neapărat să vorbesc cu el într-o problemă de serviciu.

Tonul lui era astfel încât trebuia să-i facă legătura. Dar când mâna ei ajunse la buton, îşi aminti că afaceri sau nu, era prima oară când şeful de la Varley suna personal ca să vorbească patronului ei. Îşi reaminti şi că dacă Tarrant ar fi vrut să vorbească cu Gerlad despre afaceri, ar fi avut ocazia când sunase mai devreme s-o caute pe ea.

Încă ezita să apese pe buotn, când se gândi cât de brusc se schimbase Tarrant, de la omul care se oferise să-şi facă timp să vină s-o ajute în starea prin care trecea, la omul care nu avea de pierdut niciun minut din ziua lui aglomerată.

— Doar nu o să-i spui peste capul meu… începu să întrebe, dar tot ce primi fu o tăcere încordată. Doar nu o să-i spui nimic despre… se întrerupse, teama că îi va spune lui Gerald despre copil, amestecată cu simţul datoriei de secretară, că ar putea bloca o importantă convorbire de afaceri. Tarrant, spuse ea, şi nu primi niciun răspuns, Tarrant, îmi promiţi că dacă îţi fac legătura nu vei spune nimic care să ducă la pierderea slujbei mele?

Pentru o clipă, crezu că singurul răspuns pe care-l va primi, va fi un ordin răstit de a i se face legătura pentru a nu-şi pierde timpul. Dar nu se auzi decât tăcere, apoi:

— Munca ta înseamnă atât de mult pentru tine?

Lui Keely îi plăcea munca pe care o făcea, dar era sigură de un lucru – nu o să se mărite cu Tarrant şi nu o să ia un sfanţ de la el – aşa că acum avea nevoie mai mult ca oricând de o muncă bine plătită.

— Da, spuse ea încet, înseamnă mult pentru mine.

Cum primi Tarrant acest răspuns, nu avea cum să ştie. Dacă el credea că era interesată mai mult de Gerald decât de munca ei, nu putea spune, fiindcă după o pauză, vocea lui încuviinţă cu răceală:

— Foarte bine. Acum fă-mi legătura.

Acest „foarte bine” al lui însemna că o să se ţină de cuvânt? Lucas spusese odată că fiul lui nu-şi încalcă niciodată cuvântul. Nu apucă să găsească un răspuns, fiindcă Gerald în persoană ieşi din birou şi îi privi îngrijorat faţa palidă.

— Ia-ţi jacheta, Keely.

Porcul! gândi ea înfuriată brusc. Acel „foarte bine” al lui nu fusese deloc o promisiune!

— De ce? îl întrebă pe Gerald, neavând nicio intenţie să plece undeva.

— Eşti prea loială, draga mea, zâmbi cu regret şeful ei, şi este numai vina mea.

Întrebându-se despre ce vorbea, îl privi şi întrebă:

— Care este… vina ta?

Cum nu se mişcase, Gerald fu cel care-i luă jacheta din cuier.

— Tarrant Varley tocmai mi-a spus cum a trebuit să te ducă la Inchbrook la mama ta care să te îngrijească fiindcă erai aşa de bolnavă după peştele mâncat vineri, spuse el spre marea ei mirare, întinzându-i jacheta. De asemenea, mi-a spus că ai insistat să te aducă înapoi seara trecută, deşi nu te simţeai bine, pentru a fi azi la serviciu. Mă învinuiesc, continuă el, zâmbetul dispărându-i. Dar aşa cum i-am spus şi lui, acel restaurant cu specific de peşte mi-a fost recomandat cu căldură – mă simt îngrozitor că te-ai îmbolnăvit datorită mie.

Gerald insistă s-o ducă acasă, deşi în realitate se simţea mult mai bine şi Keely nu avu de ales. Scuzându-se tot drumul, acum când ştia de la Tarrant Varley că ea încă nu se simţea bine, Gerald ar fi rămas s-o urce şi în pat dacă ea i-ar fi permis.

— Eşti sigură că te simţi bine acum? insistă el, făcând-o să se simtă o impostoare, fiindcă se simţea din ce în ce mai bine. Vrei să te duc cu maşina la mama ta? întrebă, privind-o îngrijorat.

— Sunt bine, Gerald, sincer, protestă ea şi ştiu că nu o crede după cum o bătu pe mână şi o instrui:

— Acum urcă-te în pat, în momentul în care plec. Şi nu te gândi să-ţi arăţi faţa la serviciu până când nu eşti cu adevărat mai bine.

Patul era departe de mintea ei când Gerald, după ce-şi arătase grija şi bunătatea, plecase. Se simţea vinovată că, simţindu-se în perfectă stare, avea o întreagă zi liberă

pe degeaba.

Necazul era, gândi ea o oră mai târziu, după ce-şi făcu o cafea şi încercă să citească ziarul, că nu avea nimic de făcut, fiindcă îşi făcuse toate treburile casnice cu o zi în urmă. Şi mai rău era că nu şi-l putea scoate pe Tarrant din minte. Trebuia să-şi găsească ceva de făcut şi, într-un impuls, hotărî să schimbe locul mobilelor.

Unele piese de mobilă erau de calitate deosebită, provenind din vechea lor casă, aşa că fu foarte atentă să nu le zgârie, mai ales pe cele mai grele. Ea le mai schimbase locul, aşa că ştia cum să procedeze.

Ultima piesă la locul ei, se uită în jur ca să-şi dea seama că prefera modul în care fusesea aşezate înainte. Tocmai atunci sună telefonul.

Imediat, toate gândurile de a mânca mai întâi şi a pune apoi mobila la loc aşa cum fusese, o părăsiră.

Cuprinsă de agitaţie, realiză că doar Tarrant şi Gerald ştiau că nu era la birou. Gerald, era sigură, nu ar suna-o s-o deranjeze din pat, când fusese atât de îngrijorat în privinţa ei, deci nu putea fi decât Tarrant!

Încercând să ignore ţârâitul insistent, îşi dădu brusc seama că ar putea fi maică-sa care ar fi dat unul din rarele ei telefoane la birou. Gândul că ar fi putut afla de la Gerald cât fusese de bolnavă fiica ei tot weekendul, încât Tarrant o dusese la Inchborok să fie îngrijită, o făcu pe Keely să ridice nervoasă telefonul.

— Te odihneşti?

Să audă vocea lui Tarrant, să ştie că prima ei bănuială fusese corectă, îi aduse acelaşi sentiment sufocant de hăituire pe care-l avusese la birou. Doar că de data aceasta era mai acut.

— Este ca şi cum m-aş odihni, răspunse ea iritată.

— Du-te şi ridică-ţi picioarele cât vorbeşti cu mine, spuse Tarrant, ciudat, dar nerăspunzând la iritarea ei. Te-am sunat să-ţi spun să nu-ţi faci alte planuri pentru diseară. Tu şi cu mine trebuie să vorbim, Keely – voi veni la tine.

— Scuteşte-ţi un drum, se răţoi ea şi, simţindu-se ca

şi cum era prinsă într-un colţ, palmele asudându-i, închise telefonul.

Pentru următoarele două minute, cuprinsă de panică, mintea ei nu mai avu gânduri coerente. Dar mai apoi, aşezându-se şi încercând să gândească raţional, ştiu doar că se simţea prinsă în capcană, apartamentul ei fiind prea accesibil.

Dacă aş putea pleca, gândi ea, cu teribilul presentiment că dacă nu o făcea, insistenţa lui Tarrant o va face să slăbească – să cedeze şi va accepta să se mărite cu el când ştia foarte bine că acea căsătorie nu era pentru el decât o căsătorie din datorie.

Dar dacă Tarrant uita că-i recomandase să stea lungită şi cu picioarele ridicate şi se pomenea cu el bătând la uşă? Cu acest gând, se repezi la telefon şi-i spuse lui Gerald că avea nevoie de concediu chiar acum.

— Vrei să spui o săptămână? întrebă el, continuând amabil. Nu este nevoie să-ţi iei concediul de boală şi să-ţi strici vacanţa. Ia-ţi liber toată săptămâna şi ne vedem luni.

În starea ei de agitaţie, Keely era de părere că nici măcar o lună n-ar fi fost suficientă ca să-şi revină.

— Mi-aş lua mai curând două săptămâni, Gerald. Şi aş prefera să fie din concediul de odihnă la care am dreptul.

Gerald fu de acord cu cele două săptămâni şi Keely fu mirată de cumsecădenia lui.

Cum puse receptorul jos, începu să-şi adune lucrurile în grabă, într-o valiză. Neavând încă o idee clară despre locul unde să meargă, aproape ieşi pe uşă când îi trecu prin cap că fiind de negăsit în următoarele două săptămâni, maică-sa s-ar speria de moarte dacă nu va mai auzi nimic despre ea.

Luă din nou telefonul să vorbească la Inchbrook, temându-se ca Tarrant să nu pice dintr-un moment într-altul şi se gândi la un motiv rezonabil care să explice de ce, proaspăt logodită, pleca singură în vacanţă.

Dar, dacă asta se numea noroc, nici Catherine şi nici Lucas nu erau acasă şi răspunse o fată în casă care-i spuse

că domnul şi doamna Varley ieşiseră la un picnic.

— Dacă doriţi, puteţi lăsa un mesaj doamnei Varley, adăugă.

— Vrei să-i spui mamei mele că, nefiind prea mult de lucru la birou, îmi iau două săptămâni de concediu, dar că o voi suna imediat ce mă întorc?

Asigurată că mesajul va ajunge unde trebuie, Keely nu mai pierdu timpul să-şi încuie apartamentul şi plecă târându-şi valiza cu ea, până când găsi un taxi. Dar când se află în siguranţă în interiorul taxiului, în drum spre gară, panica începu s-o părăsească. S-ar putea să semene cu o fugă, dar era soluţia corectă.

*

* * *

În oraşul Folkestone, de la malul mării, acolo ajunse Keely. Dar putea fi oriunde, pentru că abia dacă remarcă împrejurimile. Şi era într-o miercuri, săptămâna următoare, cele două săptămâni apropiindu-se de sfârşit, când fiind conştientă în ultimele nouă zile că fuga ei de Tarrant fusese total nenecesară, o Keely deprimată se gândea la întoarcere.

Trebuia să-l contacteze pe Tarrant şi să-l anunţe de îndată ce se va întoarce – ştia asta. Se gândise de fapt să-i scrie şi să-l înştiinţeze în acest fel, fiindcă ştia că trebuie să facă acest lucru.

Dar când în prima noapte a plecării ei precipitate din Londra, aflase că nu va mai fi niciun bebeluş, fusese lovită de un astfel de sentiment de deznădide că nu se mai putuse gândi decât la asta, dar să mai pună şi pe hârtie că pierduse sarcina.

Încercase din răsputeri să-şi ridice moralul, încercase să-şi spună că era mai bine aşa. Dar să-şi spună că este iraţională şi caraghioasă să vrea copilul pe care-l pierduse, nu-i fu de niciun ajutor să scape de greutatea de pe suflet.

Nu îi era de niciun folos să-şi spună că probabil nu fusese gravidă. La urma urmei, nu fusese niciodată confirmat medical. Pentru că ştia că purtase copilul lui Tarrant – cu sau fără acea greaţă îngrozitoare, ştia pur şi

simplu.

Că Tarrant va sări în sus de bucurie să afle că nu mai este obligat s-o ia în căsătorie, fără a-şi ştirbi onoarea, n-o consola prea tare. Cel puţin va înceta s-o mai hăituiască, încercă ea să vadă partea bună. Dar chiar şi acest gând o făcea să izbucnească în lacrimi.

În acea seară se duse la proprietăreasa pensiunii la care stătea.

— Plec mâine, doamnă Miller, îi spuse ea, gândindu-se că la fel de prost s-ar fi simţit în apartamentul ei ca şi la Folkestone.

— Nu staţi până sâmbătă? se interesă doamna Miller. Te aşteaptă vreun tip drăguţ? o privise ea matern.

Keely zâmbi şi încuviinţă că aşa era, apoi se întoarse în camera ei să împacheteze. Era Tarrant drăguţ? Amintindu-şi cum o ţinuse tandru în braţe, cândva, se gândi că atunci când reuşea să-şi uite agresiunea – era. Necazul era că, în momentul în care va auzi ce trebuia să-i spună, ea va anula şi tot ce se aştepta de la ea.

Fu bucuroasă să se întoarcă în apartamentul ei, chiar dacă noul aranjament al mobilei făcea să-i crească sentimentul de vină.

Ce proastă fusese! Ar fi trebuit să ştie, cunoscând istoria familiei ei, cât de uşor era pentru ea să piardă sarcina.

Problema era că, nefiind niciodată gravidă înainte, necunoscând nimic despre asta, în afară de câteva amănunte tehnice, acum îşi dădea seama că trebuia evitată mutarea şi ridicarea mobilelor grele. Sigur că mai făcuse acest lucru de câteva ori, dar atunci nu fusese însărcinată.

Simţi o împunsătură de vinovăţie când realiză că ceea ce îi avea de zis lui Tarrant trebuia spus prin telefon, atâta timp cât nu suporta să vadă adevărul prostiei ei scris negru pe alb. Se luptă să aibă curajul de a ridica telefonul şi a termina cu asta.

Aproape imediat i se răspunse la telefon şi, bâlbâindu-se, întrebă:

— P… pot vorbi cu… domnul Varley, vă rog?

Vinovăţia îi înceţoşa mintea când aşteptă să i se facă legătura. Vinovăţia că nu acordse prea multă atenţie vieţii ce se dezvolta în ea şi doar când pierduse copilul îşi dăduse seama cât de tare îşi dorise acel copil al lui Tarrant.

— Sunt secretara domnului Varley, vă pot ajuta cu ceva? spuse secretara pe care o întâlnise într-o singură ocazie de neuitat.

— P… pot vorbi cu domnul Varley? întrebă Keely, întrerupându-şi gândurile.

— Domnul Varley este foarte ocupat astăzi, fu amânată ea politicos. Vă pot ajuta în vreun fel?

Acum când ajunsese atât de departe, la anxietate se adăugă şi deznădejdea de a fi amânată. Ştia că nu va mai găsi curajul să-l sune o a doua oară.

— Sunt Keely Macfarlane, spuse ea, şi descoperi că anxietatea nu-i fusese necesară, fiindcă doar la menţionarea numelui, ca prin magie, atitudinea secretarei se schimbă.

— Un moment, vă rog, domnişoară Macfarlane, spuse secretara cu o voce binevoitoare. Îl voi întrerupe pe domnul Varley.

Keely spera ca odată ce-i va spune lui Tarrant despre pierderea sarcinii să se simtă mai puţin deprimată. Dar când îi auzi vocea, o cuprinse slăbiciunea şi lacrimile începură să i se rostogolească pe obraji.

— Keely! Unde eşti? Pentru numele lui Dumnezeu, unde ai fost? explodă el.

Încercă o notă acidă, ştiind că spiritul bătăios o părăsise. Dar vocea ei nu era atât de ascuţită cum şi-ar fi dorit, ci lipsită de viaţă, când îi spuse:

— Nu este treaba ta unde am fost. Oricum, m-am întors şi te sun să…

— La dracu’ nu este treaba mea! o întrerupse el. În caz că ai uitat – se întâmplă să-mi porţi copilul!

Oh, Tarrant, vru Keely să suspine, în timp ce privirea i se înceţoşă de lacrimi. Dar sosise momentul să-i spună, chiar dacă trebuia să se forţeze pentru a scoate vorbele

din gură.

— Nu… începu ea, şi trebui să-şi înghită lacrimile înainte de a continua… Nu, rosti ea cu o voce lipsită de expresie… Nu mai sunt.

— Ce ai spus? întrebă Tarrant, de parcă nu-i venea să creadă.

— Nu… nu mai sunt însărcinată.

Cuvintele o părăsiseră cu durere. Fu ca o lovitură când, după o tăcere de moarte, în care îşi făcea curaj să-i spună cum moştenise din familie această tară îl auzi răcnind ca un tigru rănit. Apoi realiză că ştirea, contrar aşteptărilor ei, îl trimisese pe Tarrant într-un infern de furie. Acea furie pe care o mai văzuse la el îl făcu să urle:

— Căţea! Căţea escroacă.

— Escroacă! repetă ea, niciodată mai abătută, cu vocea ca o şoaptă. Eu…

Dar Tarrant era nebun de furie şi nu o lăsă să vorbească, biciuind-o răzbunător.

— Dumnezeule, nu-i de mirare că nu te-am putut găsi! Nu căutam unde trebuia, nu? Ar fi trebuit să-mi încep cercetarea în clinicile specializate, nu-i aşa? Când mă gândesc că te-am crezut pe cuvânt! Doamne, decât să mă încred în tine…

Incapabilă să mai suporte, uluită că Tarrant o insulta, şocată că putea crede ceea ce credea, Keely puse încet telefonul jos.

O jumătate de oră mai târziu, era încă în stare de şoc. Se simţea prăbuşită şi cu moralul la pământ. Să-şi dea seama cât de tare îşi dorise acest copil şi să afle că Tarrant, fără a se opri să-i pună întrebări, după ce acceptase promisiunea ei că nu se va descotorosi de preţioasa povară, crezuse imediat ce era mai rău despre ea.

Netrecându-i vreodată prin cap că absenţa ei ar putea fi astfel interpretată, Keely nu-şi revenea să afle că bărbatul căruia îi dăduse inima ei trăsese imediat concluzia că se ascunsese undeva într-o clinică – pentru a face un avort!

Capitolul 9

Că Tarrant putea crede ceea ce credea despre ea rămase în mintea lui Keely tot restul zilei de miercuri. Ce mult sperase ca, spunându-i, să pună capăt depresiei pe care o simţea! Se simţea mai rău ca oricând. Niciodată nu fusese atât de rănită, fiindcă el trăsese concluzia pe care o trăsese. Nu-l va ierta niciodată.

Fusese plecată două săptămâni fără a spune nimănui unde pleacă şi primul lucru pe care-l auzise de la ea fusese că nu mai este însărcinată. O numise căţea escroacă – acum ştia că voia copilul tot atât de mult ca şi ea, deoarece, fiind un om de cuvânt, era furios că îşi încălcase promisiunea.

Adânc rănită, după ce fusese singură cu gândurile ei vreme de două săptămâni, ştiu că nu mai putea suporta şi avu disperată nevoie să ia legătura cu cineva care, cunoscând-o bine, n-ar fi crezut-o escroacă.

Pe la ora nouă seara, se gândi să-i telefoneze maică-sii. Oricum, Catherine nu se aştepta s-o sune mai devreme de sâmbătă cel mai devreme.

Ştergându-şi lacrimile care nu o părăsiseră de la convorbirea cu Tarrant, Keely simţi din nou acea stare de sfârşeală când auzi vocea plină de căldură a maică-sii:

— Keely! Oh, dragă, unde ai fost? Am fost îngrijorată de moarte!

Nu voise ca cineva să se îngrijoreze din cauza ei, dar şi mai multă vină o copleşi când se scuză.

— Am… am avut câteva lucruri de rezolvat.

— Ar fi trebuit să-mi spui, o certă maică-sa uşor. Am primit mesajul tău, bineînţeles, şi Tarrant l-a sunat pe Gerald Cullen care i-a spus că-ţi luaseşi două săptămâni de concediu, dar… se întrerupse. Eşti bine, Keely? întrebă ea. Nu pari deloc tu însăţi.

— Sunt bine, replică Keely, dându-şi seama că nu-şi putea păcăli mama.

— Nu mi se pare, răspunse Catherine îngrijorată… Am făcut tot ce am putut să nu mă amestec, spuse ea după o pauză, dar am impresia că s-a întâmplat ceva între tine şi

Tarrant.

— Nu am de gând să mă mărit cu el, răspunse Keely, străduindu-se să pară calmă ca să nu o îngrijoreze pe mama ei şi mai tare.

— De aceea ai plecat – să te gândeşti la logodna ta cu Tarrant?

Niciodată considerându-se logodită cu el, Keely se trezi că nu o putea minţi pe mama ei în legătură cu motivul plecării sale rapide. Dar cum nu putea încă să vorbească, maică-sa trăgea propriile ei concluzii şi, după o pauză, spuse:

— Este clar hotărârea ta de a rupe logodna şi nu a lui Tarrant. El ştie? continuă Catherine, fiindcă Keely tot nu răspundea. Ultima dată când l-am văzut era încă de părere că o să se însoare cu tine.

— St… ştie că nu o să ne căsătorim, spuse Keely, ştiind că departe ca Tarrant să vrea să se însoare cu ea, va fi norocoasă dacă îi va mai vorbi vreodată.

Urmă o altă pauză, în care Catherine digeră cele spuse de fiică-sa.

— Dar nu ai luat această hotărâre fără a deveni foarte nefericită, draga mea?

— Sunt foarte bine, insistă Keely, simţindu-se mai deprimată ca niciodată că nu-i putea spune mamei ei adevărul.

Între ele nu fuseseră niciun fel de secrete, dar secretul ei de acum trebuia păstrat doar pentru ea.

— Te cunosc prea bine, ripostă Catherine. Vino la Inchbrook

— Poţi rămâne peste weekend. Ai putea…

— Nu pot, refuză Keely. Nu vreau să dau peste Tarrant.

— Înţeleg.

Catherine se gândi un moment, apoi spuse cu impulsivitatea pe care o moştenise şi fiică-sa:

— Vin atunci eu să te văd. Dacă prind trenul de dimineaţă devreme, mâine, pot…

— Nu, nu vreau să faci asta.

În vederea ei, Lucas şi Catherine îşi meritaseră dreptul de a se bucura de compania unul altuia. Nu era drept ca datorită ei să fie despărţiţi o zi întreagă.

— Dar nu-mi place să te aud aşa… aşa cum nu eşti tu.

Regretând că maică-sa nu se lăsa păcălită de tonul ei lipsit de griji, protestă din nou:

— Sunt bine. Sincer sunt…

Dar fără succes, deoarece vocea Catherinei sună liniştitor când reveni:

— Sunt sigură că te simţi bine.

Keely se gândi dacă fusese înţeleaptă să-i telefoneze mai devreme cu două zile decât presupusa ei întoarcere când Catherine spuse brusc:

— Poţi închide o clipă?

Bănuind că maică-sa avea o prăjitură la cuptor sau ceva de acest gen, Keely închise şi în câteva minute auzi din nou vocea ei, sunând mai veselă:

— Vii mâine la prima oră, spuse ea cu fermitate. Am vorbit cu Lucas, o informă ea înainte ca fiică-sa să obiecteze, şi este sigur că atunci când Tarrant va telefona şi-i va spune cât ai fi de tulburată să-l întâlneşti din nou după ruperea logodnei, el va face un lucru onorabil şi nu va veni la Inchbrook în acest weekend.

Keely merse la culcare în acea seară, resemnată. Dar, stând lungită fără să poată dormi, era uşurată că merge mâine la Inchbrook. Chiar dacă nu-i plăcea că Tarrant era ţinut departe de casa lui, după două săptămâni în care îşi târâse singură povara din suflet, poate că încercând să arate o faţă veselă va scăpa de depresia care părea să nu o mai părăsească.

Sigură în sine că Tarrant nu dădea doi bani pe faptul că prezenţa lui o tulbura sau nu, Keely se urcă în trenul de vineri dimineaţa conştientă că el, urând-o aşa cum o ura, nu va apărea la Inchbrook decât după plecarea ei.

Hotărî, când trenul se apropia de destinaţie, ca în momentul în care-i va vedea pe Lucas şi pe Catherine, să-şi compună zâmbetul cel mai strălucitor, deşi în sufletul ei nu-i ardea deloc de aşa ceva.

Nu era pregătită să-i vadă pe Catherine şi pe Lucas aşteptând-o la gară. Reuşi cu întârziere să-şi ridice colţurile buzelor, doar ca să-şi înghită lacrimile, când maică-sa o îmbrăţişă.

— Camera ta te aşteaptă, spuse veselă Catherine când îi dădu drumul.

Urcată pe locul din spate al maşinii Daimler, maică-sa, care stătea în faţă lângă Lucas, îi spuse peste umăr când maşina porni:

— Ţi-am făcut mâncarea ta preferată pentru prânz.

— Şi o să-ţi arătăm locul nostru favorit pentru picnic în această după-amiază, se amestecă şi Lucas în discuţie, arătând că nu-i purta nicio pică.

Keely bănui că vorbise deja cu fiul lui, dar oricât ar fi fost de furios Tarrant ştia că acesta nu i-ar fi spus tatălui că îl lăsase cu buza umflată, ci că ar fi prezentat lucrurile într-o lumină mai puţin defavorabilă ei.

Prânzul decurse satisfăcător. Keely străduindu-se să înghită mâncarea pe care Catherine o pregătise special pentru ea. Dar dacă maică-sa o cunoştea atât de bine şi realiza efortul ei de a zâmbi, nu spuse nimic, ci doar o privi ţintă când şi când, fără a spune nimic.

Locul pentru picnic se dovedi a fi o luncă lângă un pârâu şi Keely se simţi mişcată că Lucas şi Catherine o introduseseră în secretul locului lor favorit.

Totuşi, o cuprinse din nou tristeţea când merseră să cerceteze un pom care mai era încă înflorit, deşi florile ar fi trebuit demult să se treacă.

Stând pe spate, cu o pătură sub ea, Keely închise ochii şi se lăsă mângâiată de razele soarelui. Printre gene i se strecură o lacrimă când îşi dori să-i fi spus Catherinei despre sarcină. Şi cât şi-ar fi dorit! maică-sa avea o bogată experienţă în acest domeniu şi i-ar fi spus care sunt riscurile de care ar fi trebuit să se ferească. I-ar fi spus, ca o victimă a factorului Butterworth, ce trebuie şi ce nu trebuie să facă. Ar fi trebuit să ceară sfatul maică-sii când încă purta copilul în ea. Curgându-i altă lacrimă, Keely se ridică în capul oaselor.

Uitându-se spre Catherine şi Lucas care stăteau cu spatele la ea, îşi şterse ochii şi când aceştia se întoarseră, avea ochii uscaţi şi zâmbea.

Dar speranţa că trebuind să fie veselă îi va ridica moralul, fu sortită eşecului. Fiindcă, după cină, când stăteau toţi trei în salon, norul negru al deznădejdii o învălui iarăşi.

Nevrând ca maică-sa sau Lucas să descopere cât de deprimată era, Keely căuta o scuză pentru a se retrage în camera ei când Lucas, referindu-se la picnic, remarcă ce bine le făcuse aerul proaspăt tuturor.

— Aerul curat este mai eficace decât credeam, replică ea. Cred că o să mă culc devreme.

— Nu te-ai mai culcat la ora nouă jumătate de când erai copil, spuse Catherine privindu-şi fiica în ochi.

Nu se ştie de unde, Keely găsi un zâmbet.

— Bănuieşte cum trebuie să mă simt la anii ăştia, încercă ea să glumească. În afară de asta, încep din nou munca luni – trebuie să prind puteri.

— Găseşti că Gerald Cullen este un om bun ca…

Întrebarea lui Lucas rămase în aer când se auzi zgomotul unei maşini pe alee.

— Asta este… se întrerupse el, ochii lui îndreptându-se spre Catherine şi apoi către Keely, zâmbetul prietenos dispărându-i.

Oh Doamne, gândi Keely, urechile ei nefiind obişnuite cu sunetul diferitelor maşini ca ale tatălui ei vitreg, dar ştiind din instinct că dacă Lucas ar fi terminat ceea ce începuse, ar fi spus „Aceasta este maşina lui Tarrant!”

Inima începându-i să-i bată dureros, nu-şi dădu seama că şi ceilalţi doi rămăseseră la fel de împietriţi ca ea. Pentru că Lucas şi Catherine stăteau şi se uitau unul la altul neputincioşi şi ea, Keely, era prea paralizată să mişte.

Chiar când îşi spunea să iasă de acolo şi să se ducă în camera ei, se apropia Tarrant şi ea descoperi că nu se putea mişca, neţinând-o picioarele.

Apoi fu prea târziu să mai plece. Paşii veneau de-a lungul holului şi foarte repede, înainte ca ea să se ducă în

altă cameră, uşa de la salon de deschise. Înalt, şi arogant ca întotdeauna, Tarrant stătea privindu-i pe toţi trei.

Ochii lui se opriră asupra ei cu ură şi agresiune. Înaintă apoi în cameră să-şi salute tatăl.

Lucas se ridică de pe scaun şi-i spuse cu severitate:

— Ne-am înţeles să nu vii acasă în acest weekend.

— Nu-mi amintesc despre o astfel de înţelegere, domnule, răspunse respectuos Tarrant, ochii lui trecând peste umărul tatălui său ca s-o privească furios pe Keely. Amintirea mea despre conversaţia noastră este că erai de părere că domnişoara Macfarlane s-ar simţi prost în prezenţa mea, continuă el. Şi sunt de acord că probabil aşa s-ar simţi.

După ce o salută politicos pe Catherine, se întoarse către Keely. Şi tânăra nu avea nevoie să vadă gheaţa din ochii lui ca să ştie că indiferent că erau sau nu de faţă părinţii lor, nu va fi tratată cu aceeaşi politeţe ca maică-sa.

Nu se înşelase, fiindcă brusc, fără a o saluta şi a ţine cont de faţa ei palidă, o întrebă fără preambul:

— Prezenţa mea te face să te simţi prost?

Fu un efort pentru ea să privească în acei ochi cenuşii şi duri. Dar când, altă dată ar fi explodat la remarca lui provocatoare, de data aceasta răspunse complet pasivă, de dragul lui Lucas şi al Catherinei, îşi spuse ea.

— Nu, deloc, spuse ea încet.

Văzu cum ochii i se îngustează când o văzu atât de lipsită de reacţie. După muşchiul care-i juca în bărbie, ştiu că în orice moment acea agresiune ascunsă va ieşi la suprafaţă.

— La naiba, ar trebui! răbufni el furios. După tot ce ai făcut, să te simţi prost în faţa mea nu ar fi suficient!

Simţindu-se moartă în interior, începu s-o înţepe anxietatea că va dezvălui celor doi totul. Habar neavând cum să-l oprească, ştiind doar că trebuie – privirea lui Keely merse de la fiu la tată.

Dar Lucas, gândindu-se că Tarrant se referea la modul în care îl lăsase baltă, se amestecă în discuţie:

— Trebuie s-o faci pe Keely să se simtă mai prost decât se simte deja?

— Ea se simte prost! explodă Tarrant, mânia îndreptându-se asupra tatălui său. Cum naiba crezi că mă simt eu?

Oh, Doamne, gândi Keely, văzând că Lucas începea să se înfurie de tonul fiului lui. Îşi dădu seama că era pe cale să se dezlănţuie o ceartă şi nu suporta.

— Vă rog, îi imploră ea, ridicându-se în picioare şi făcând câţiva paşi, intenţionând să se interpună între ei. Vă rog, nu vă certaţi… nu vreau asta.

— Tu nu vrei! tună Tarrant, ostil. Iartă-mă, se scuză el ironic, domnişoară Macfarlane. Ar fi trebuit să ştiu fără să-mi spui, ceea ce nu vrei. Singura mea scuză este că am luat abia recent cunoştinţă de cât îţi este de uşor să-ţi calci promisiunile. Tocmai am descoperit cât de uşor te descotoroseşti de ceea ce nu vrei!

— Tarrant! îl auzi pe Lucas strigând îndurerat. Ştiu că ai fost rănit, fiule, dar…

Rănit! Keely se întoarse, nevrând să mai audă nimic.

— Mă duc la culcare, îi spuse încet Catherinei, a cărei faţă arăta cât de supărătoare găsise scena la care asistase.

— Noapte bună, iubito, spuse Catherine cu blândeţe.

Keely îi spuse noapte bună lui Lucas, dar fiindcă Tarrant era cu spatele la ea, servindu-se cu whisky, fu scutită să-l salute.

Simţindu-se lipsită total de vlagă pentru a mai plânge, se vârî în pat. Lucas crezuse că Tarant se simte rănit. Dar ea ştia că nici nu se punea problema. Singura problemă la Tarrant era că încă era furios în credinţa lui că îşi călcase cuvântul faţă de el. Ştia, aşa adânc rănită cum era, că nu-i va spune acum niciodată adevărul.

Faptul că venise acasă, când ştia foarte bine că o s-o găsească acolo era dovada că furia lui nu dispăruse. Dar că încă o ura şi această ură ajunsese la apogeu fiindcă, ştiind unde va fi în acest weekend, venise s-o bruftuluiască, era mai mult decât putea îndura.

Mâhnită în minte şi suflet, Keely se dădu jos din pat în dimineaţa următoare, ştiind că vizita ei la Inchbrook se terminase. Dacă Tarrant rămânea pentru restul weekendului la Inchbrook, gata să-şi reverse furia asupra ei la cea mai mică ocazie, atunci orice speranţă de a-şi compune o faţă senină era ratată.

Nu voia să facă mare zarvă în privinţa plecării. În fond, era căminul lui Tarrant şi nu voia ca tatăl lui să se supere din nou pe el crezând că fiul lui o scoate din sărite.

Hotărând să schimbe cu maică-sa câteva cuvinte în linişte, nu se duse încă în bucătărie, neştiind dacă nu-l va găsi pe Tarrant acolo, aşa cum obişnuia acesta înainte de micul dejun. Se gândi că-i mai bine să aştepte după micul dejun, pentru a o ajuta pe Catherine să strângă masa şi să rămână singură cu ea. Rămase în camera ei până socoti că micul dejun era pe masă. Doar atunci ieşi din cameră şi coborî la parter.

Nefiindu-i foame, nu avea nicio dorinţă ca ceilalţi să creadă că îl evita pe Tarrant. Totuşi, nevrând o confruntare privată cu el, era sigură când deschise uşa de la camera pentru micul dejun, că era suficient de târziu ca toţi să se fi adunat.

Când îl găsi pe Tarrant singur în cameră, dădu să se retragă. Dar cum el se întoarse din contemplarea grădinii şi o văzu, nu mai exista nicio şansă.

— Nu sta ţintuită acolo, domnişoară Macfarlane, spuse el distant, îndepărtându-se de fereastră. Intră.

Ştiind că decizia de a pleca fusese corectă, Keely se aşeză fără un cuvânt pe scaunul pe care-l folosea când mânca la Inchbrook. Nu observă că Tarrant îşi luase scaunul din faţa ei.

Oh, cum şi-ar fi dorit să fi putut pleca fără a mai fi aşteptat să vorbească întâi cu maică-sa. Pentru că Tarrant începea ziua aşa cum considera el şi avea chef de harţă.

— Nu ţi-e rău în această dimineaţă? întrebă el cu o amabilitate în voce care nu o păcăli.

Simţind o împunsătură de cuţit în inimă, îşi înăbuşi durerea cauzată de întrebarea lui. Cu câtă bucurie ar

întâmpina acel semn particular care ar arăta că încă este însărcinată cu copilul lui!

— Nu, spuse ea cu vocea lipsită de viaţă, aşa cum se simţea.

Dar dacă sperase că răspunsul ei liniştit îl va potoli pe

Tarrant, fu crunt dezamăgită când, hotărât s-o facă să reacţioneze, continuă:

— Ce efect ciudat are vinovăţia asupra ta, domnişoară Macfarlane.

Keely îşi ridică încet ochii spre faţa lui ironică.

— Vinovăţie? îl întrebă ea, ochii ei verzi mărindu-se când se întrebă de unde ştia el despre vinovăţia ei de a nu fi fost mai grijulie cu copilul.

— Unde-i pasiunea pe care am cunoscut-o odată? se interesă el arătându-i că nu se referea la ce se gândise ea, ci la vinovăţia de a fi făcut ceea ce credea. Nu-ţi este în fire să fii aşa cumsecade, domnişoară Macfarlane. Povara conştiinţei ţi-a consumat toată vlaga? continuă el ironic.

— Te rog, Tarrant, spuse Keely răguşită. Te rog, nu…

— După ce ai făcut, am toată libertatea să spun şi să fac ce îmi place, ripostă el, nedând niciun semn că ar vrea să termine cu ea. Chiar nu ai nicio picătură de remuşcare pentru ce ai făcut? o învinui. Nici nu ştii cum m-am simţit când taică-meu mi-a spus că tu şi cu mine nu mai suntem logodiţi.

— Oricum, ştiai, replică ea încet, dar nu se simţea în stare să coopereze cu noua vină care i se aducea. Tu ai fost cel care mi-a dat papucii.

— Când am făcut eu asta? întrebă el ascuţit.

Dar nu era în dispoziţia să se lupte cu el.

— Are importanţă? întrebă ea, coborând ochii, acel nor al depresiei coborând iar peste ea. N-are niciun rost să discutăm asta, atâta timp cât nu mai există vreun motiv să te însori cu mine.

— Şi ai vrut să te asiguri de asta, nu-i aşa? ţipă el.

Şi pentru că ea nu răspundea, căută un motiv pentru agresivitatea sa şi începu să toarne vorbe asupra capului ei

plecat:

— Fără să aştepţi să-mi asculţi planurile – neobosindu-te să aştepţi să-ţi telefonez în acea seară ca să putem discuta totul, ai hotărât ceea ce voiai singură şi te-ai internat într-o clinică, înainte de a-mi fi terminat prima mea zi de lucru înapoi la birou!

Keely abia îşi ţinea lacrimile. Dar când din partea ei nu veni niciun cuvânt, tăcerea păru să-l înfurie şi mai mult.

— Dumnezeu ştie ce ai în cap, aşa cum stai acolo fără să-mi ripostezi – dar precis nu este vinovăţie!

Luptându-se să-şi găsească vorbele, Keely îşi ridică faţa nefericită spre el.

— Eu… începu şi renunţă, având nevoie de vlaga cu care Tarrant recunoscuse că-i lipseşte. Eu… o să mă duc să văd dacă o pot ajuta pe mama, zise ea încet, dorindu-şi cu disperare să fie departe de el.

Tarrant o privi neîncrezător când descoperi că fata care-l înfruntase de atâtea ori dădea acum înapoi în faţa unei bătălii. Keely se ridică de la masă, dar înainte de a-şi da scaunul la o parte, el o opri, furia părând să-i fi dispărut, expresia lui fiind mai mult nedumerită decât supărată, când spuse:

— Se pare că mama ta a făcut tot ce trebuia făcut.

Keely, nu prea familiarizată cu zgomotele casei, nu auzi uşa de la bucătărie deschizându-se. Dar în câteva secunde mama ei intra uitându-se de la unul la celălalt. Şi fiindcă nu-l auzise pe Tarrant ţipând la fiica ei cu un minut înainte, îi salută calmă, privirea ei arătându-i lui Keely că spera ca ei să nu se mai fi certat şi că lucrurile mergeau acum mai bine între ei doi decât seara trecută.

— Am întârziat, spuse Keely când Tarrant se ridică să-i tragă scaunul llatherinei, tocmai veneam să te ajut.

— Nu-i nevoie, spuse Catherine. Lucas a insistat să aducă el căruciorul cu micul dejun, numai că a fost oprit de poştaş la intrare.

Îşi îndreptă atenţia spre uşă, zâmbind când Lucas intră împingând căruciorul.

Cu inima strânsă, Keely se strădui să participe la

conversaţia care urmă, în timp ce Catherine le servea ouă cu şuncă, iar Lucas împărţea corespondenţa, ea fiind singura care nu primise niciun plic.

— Aici este un vraf de reclame dacă vrei să te uiţi, glumi Lucas, când fiecare primise câteva scrisori, făcând-o să se simtă că făcea parte din familie.

Maică-sa începu să-şi deschidă corespondenţa cum era obiceiul în casa Varley la masa de mic dejun.

— Probabil că am primit şi eu duplicatele la apartamentul meu din Londra, zâmbi Keely.

— Una de la mătuşa Shelag, i se adresă Catherine. O voi citi într-un minut.

Keely atacă şunca pe care nu o voia, Tarrant neavând nimic de spus când îşi luă corespondenţa.

— Oh, nu, ţipă mama ei necăjită.

— S-a întâmplat ceva, Catherine? întrebă Lucas.

Maică-sa citi în continuare câteva secunde, apoi Keely întrebă:

— I s-a întâmplat ceva mătuşii Shelag?

— Nu lui Shelag, spuse ea cu gravitate. Este vorba de Jeanette.

— Ce… atât reuşi să zică Keely, înainte ca maică-sa să se văicărească:

— Oh, biata copilă! A pierdut bebeluşul.

— Oh nu! ţipă Keely, nedându-şi seama că ochii lui Tarrant o părăsiseră pe maică-sa şi acum erau îndreptaţi asupra ei şi a exclamaţiei sale de deznădejde.

Deloc atentă la Tarrant, Keely nu se putea gândi decât la biata ei verişoară şi la cât de deprimată se simţea, după ce-şi dorise atât de mult un copil.

— Este o veste îngrozitoare, nu-i aşa? încuviinţă Catherine. Trebuie să-i scriu bietei copile. Dacă se simte atât de deznădăjduită cum eu şi mama ei ne simţeam când pierdeam sarcinile, trebuie să fie într-o stare de depresie îngrozitoare.

Dându-şi brusc seama că cei doi bărbaţi prezenţi, necunoscând-o pe nepoata ei, nu ar fi interesaţi de ce spunea, ochii Catherinei îi părăsi pe ai lui Keely şi-i zâmbi

lui Lucas.

— De câte ori pierdeam o sarcină eram într-o stare cumplită.

Keely era bucuroasă că maică-sa terminase această conversaţie particulară. Nu-i făcea niciun bine propriei sale depresii să audă că biata ei verişoară căzuse victimă şi ea factorului Butterworth.

Dar când se gândea că o dată ajunsă la Londra, îi va scrie Jeanettei o scrisoare de consolare, Keely îşi dădu brusc seama că, în timp ce Lucas după ce-i mângâiase cu simpatie mâna Catherinei, se apucase să mănânce şi maică-sa recitea scrisoarea surorii, din direcţia lui Tarrant se simţea o stare de încordare ciudată.

Cu ochii plecaţi, văzu din corespondenţa lui care zăcea pe tavă că nu era interesat s-o citească. Ochii i se îndreptară apoi asupra mâinilor lui care nu ridicaseră tacâmurile ca să mănânce. Apoi văzu că încheieturile degetelor i se albesc. Încet, privirea ei se îndreptă de la mâini la faţa lui.

Să descopere că ochii lui erau fixaţi asupra ei şi a nimănui altcuiva, făcu să i se mărească ochii-i verzi. Când îl privi năucă, văzu că chiar dacă nu avea niciun zâmbet pentru ea, orice urmă de agresivitate îi dispăruse din privirea cenuşie care o întâlni pe a ei.

Apoi văzu acea atenţie în privire pe care o mai văzuse înainte. Acea privire specială pe care o avea când căuta adevărul.

— Trebuie să înţeleg, Catherine, îl auzi spunând, că ai pierdut frecvent sarcini?

— Îmi pare rău, replică maică-sa, nu este un subiect pentru micul dejun, doar că… doar că am fost şocată să aflu că biata mea nepoată Jeanette a moştenit ceea ce noi numim în familie factorul Butterworth.

— Factorul Butterworth? o chestionă el, şi pentru prima dată în viaţa ei, Keely îşi dori ca maică-sa să tacă şi să nu mai spună nimic.

Dar Catherine socoti că mic dejun sau nu, Tarrant părea sincer interesat. Şi, poate fiindcă Lucas îi arătase

ieri că nu-i purta nicio pică fiicei sale, continuă să-i răspundă lui Tarrant pentru a arăta că şi ea simţea la fel faţă de fiul soţului ei.

— Datează de mult timp în urmă, îi zise. Butterworth fiind numele uneia din străbunicile mele. De aici numele de „factorul Butterworth”, pe care toată linia feminină a urmaşilor au şanse mari să-l moştenească, pierzând des sarcini.

— Riscul fiind, reluă Tarrant, că cele care moştenesc factorul Butterworth au o şansă reală să piardă sarcina?

Catherine încuviinţă din cap şi văzând că Lucas era ocupat cu şunca şi ouăle, îi explică lui Tarrant care arăta atâta interes, uitând că acesta fusese pe cale să devină soţul fiicei sale:

— Dar sper ca Keely să scape de toate acestea când îi va veni timpul, fiindcă nu mi se pare corect să treacă prin perioada îngrozitoare prin care trec femeile Buterworth când se hotărăsc să-şi întemeieze o familie şi dacă pierde sarcina, să aibă parte de chinul depresiei care urmează după aceea.

Cum Catherine, terminând de vorbit, se întoarse să-i toarne cafea lui Lucas, privirea lui Tarrant se aţinti asupra lui Keely. Dar fără a zâmbi, la fel ca şi el, tânăra îşi întoarse privirea, văzându-l că se albeşte la faţă. Deşi se hotărâse seara trecută să nu-i spună niciodată acest lucru, el aflase prin alte mijloace.

Îşi dădu seama din felul în care el rosti răguşit, făcându-i pe Catherine şi pe Lucas să-şi ridice capetele la auzul tonului vocii lui:

— Keely… Draga mea… vocea i se opri în gât, nepărând să fie în stare să mai continue.

Dacă până atunci Keely reuşise să-şi stăvilească lacrimile, nota de blândeţe din vocea lui, care înlocuise agresivitatea, o făcu să-şi piardă stăpânirea de sine. Din ochi începură să-i curgă lacrimi, lacrimi pe care mama ei, Lucas, şi cel mai rău, Tarrant, nu scăpară să nu le vadă.

Mâinile lui Tarrant se întinseră peste masă dintr-un impuls neştiut, ca şi cum voia s-o atingă, s-o îmbărbăteze.

— De ce… nu mi-ai spus? întrebă el răguşit. De ce?

Şi Keely nu mai putu îndura. Cu ochii orbiţi de lacrimi, nu o văzu pe maică-sa cuprinsă de emoţie, nici pe Lucas care privea uimit de blândeţea din vocea fiului său, pentru tânăra pe care seara trecută nu scăpase ocazia s-o bruftuluiască.

Tot ceea ce văzu Keely erau mâinile lui Tarrant, dar le ignoră. Cu lacrimile curgându-i şiroaie, părăsi masa şi alergă în camera ei înainte ca vreunul să fi avut ocazia să-şi fi revenit din şoc.

Capitolul 10

Prima reacţiea a lui Keely când ajunse în camera el fu să ia geamantanul şi să înceapă să-şi strângă lucrurile. Că Tarrant, ştia acum că o acuzase pe nedrept, că fusese total şocat aflând adevărul, n-o ajuta cu nimic. Voia să plece, şi imediat. Nu dorea să audă nicio scuză din partea lui, dacă urma să fie o scuză. Pentru că, ştiindu-l pe Tarrant aşa cum îl ştia, îşi va reveni repede din şoc şi dacă şi-ar prezenta vreo scuză, aceasta ar fi însoţită de noi reproşuri. Deja se văzuse din întrebarea lui de la micul dejun: „De ce nu ai putut să-mi spui?”

Închizându-şi valiza, Keely o ridică de pe pat şi se îndreptă repede către uşa dormitorului. Se simţea sfârşită şi incapabilă să dea explicaţii. Nu ştia ce credeau maică-sa şi Lucas. Şi Tarrant, fiind Tarrant, nu ar fi lăsat-o până nu le-ar fi spus tuturor ce trebuia să ştie. Şi simţind că dacă o făcea, dacă se va bucura de înţelegere din partea mamei ei, asta nu însemna că la parter nu s-ar fi declanşat o ceartă şi nu avea puterea s-o înfrunte.

Dar dacă sperase să părăsească Inchbrook fără a întâlni pe cineva, speranţele i se spulberară când, deschizând uşa de la cameră, îl văzu pe Tarrant stând acolo mohorât.

Keely nu avea cum să ştie dacă ajunsese tocmai atunci acolo sau aşteptase ca ea să iasă. Dar după momentul iniţial de surprindere, când instinctul îi spuse să închidă înapoi uşa, cu stăpânirea pe care nu o mai avea demult, reuşi să nu dea atenţie acestui impuls. Hotărâtă

să-l ignore, dădu să treacă pe lângă el.

O mână puternică i se puse pe braţ şi o opri. Aceeaşi mână o întoarse şi, fără un cuvânt, Tarrant o împinse în cameră şi închise uşa după ei.

După ce-şi ajunse scopul, îi lăsă braţul şi-i permise să facă nişte paşi înapoi. Ea nu avea ce să-i spună, dar era limpede că el voia să-i spună ceva. Spera s-o facă repede şi s-o lase să-şi îndeplinească intenţia de a pleca la Londra.

Keely se duse la fereastră, lăsându-l pe Tarrant să se adreseze spatelui ei, în timp ce-l asculta tăcută. Cu o voce controlată, fără urmă de scuză, el întrebă:

— De de nu mi-ai spus că ai pierdut sarcina?

Suna a acuzaţie! Nepăsându-i câtuşi de puţin, ea dădu din umeri cu resemnare.

— Nu mi-ai dat ocazia, replică ea inexpresiv şi constată că el era încă acuzator.

— Tu mi-ai închis telefonul, îi reaminti el.

— Te aşteptai să stau să vorbesc cu tine după tot ce mi-ai spus? întrebă ea cu o voce lipsită de căldură. Din câte îmi amintesc… descoperi că-i era mai uşor să vorbească după ce începuse… după ce ţi-am spus despre… vocea i se frânse.

Auzind un zgomot care-i spunea că Tarrant se apropiase şi stătea în spatele ei, căpătă destulă stăpânire să continue:

— Prea mă credeai o căţea escroacă pentru a vrea să auzi orice altceva.

O mână îi atinse umărul când Tarrant încercă s-o întoarcă spre el cu faţa şi asta nu o ajută deloc în efortul făcut pentru a-şi păstra urma de autocontrol pe care o mai avea. Se smulse şi se duse să stea la picioarele patului, încruntându-se pentru că el nu încerca să se apere pentru felul cum o insultase când aflase că nu va mai fi tată.

El nu avea nicio scuză, dar dragostea ei era atât de mare încât, deşi cu două zile înainte crezuse că nu o să-l ierte niciodată, acum îi căuta scuze.

Keely continuă:

— Dar atunci nu m-ai fi crezut. De la bun început ai

fost încântat să nu crezi nimic din ce-ţi spuneam eu.

Asta era adevărat, gândi ea, dorindu-şi să se simtă supărată, dorindu-şi să poată răbufni şi să se simtă astfel mai vie decât se simţie până recent.

Când Tarrant îi puse câte o mână pe fiecare umăr, îşi spuse că nu era aşa moartă în interior precum crezuse. Îi spuse că voia să se simtă vie. Nu voia să simtă asta, fiindcă atingerea lui îi fisura vulnerabilitatea.

— Nu face asta, îi zise ea când el îi mângâie clavicula. Emoţional, nu ştiu cum stau… îşi dori să-şi fi înghiţit cuvintele şi se grăbi să-i explice că nu atingerea lui o răvăşea… M-ai acuzat că mă simt vinovată şi este adevărat. Atât de mult încât sentimentele mele sunt împrăştiate.

— Spune-mi despre asta, Keely, şopti Tarrant din spatele ei. Spune-mi despre emoţiile tale împrăştiate. Vreau… să te ajut.

Ochii ei se opriră asupra valizei pe care el o lăsase la uşă. Scuturã din cap, refuzând să-i spună cum se simte.

— Ar fi mai bine să plec acum, zise ea şi se mişcă, surprins că el o lăsa, nefăcând nicio mişcare de a o reţine.

Dar se opri înainte de a ajunge la uşă când el rosti:

— Dacă nu am fost corect în trecut cu tine, Keely, nici eu nu cred că tu eşti prea corectă cu mine acum.

Se întoarse pe jumătate şi-l privi, înalt şi drept. Tarrant, cu filosofia lui, „recunoaşte şi suportă consecinţele”, Tarrant, amantul ei de o noapte cu care nu putea exista niciun fel de viitor pentru ea.

— Nu înţeleg, se opri ea să replice, ceva în ea îndemnând-o să plece, dar puterea lui de a o constrânge ţintuind-o locului.

— Ştiu că n-am niciun drept să aştept corectitudinea pe care ţi-am negat-o, replică el. Dar deoarece, în final, eu sunt cauza răvăşirii tale emoţionale, nu crezi că ar fi drept să am şansa să încerc să te ajut acum, când înainte nu am fost deloc de ajutor?

Cuvintele „în final” o făcură să se teamă că îi ghicise dragostea pe care i-o purta. Încercă atunci cu disperare să

se adune, având nevoie să fie pregătită să nege o astfel de învinuire ca fiind ridicolă. Deşi trebui să înghită puternic înainte, îşi găsi vocea să întrebe:

— Ce vrei să spui prin asta?

— Factorul Buterworth, rosti el ca s-o zăpăcească, continuând să-i arate că nu scăpase niciun cuvânt din cele dezvăluite de maică-sa. Dacă n-ar fi din cauza mea, nu ai fi cu moralul atât de prăbuşit, nu-i aşa, Keely? Nu vezi că vreau să te ajut să ieşi din această depresie care te-a cuprins în ghearele ei? Nu vezi că am nevoie să te ajut? întrebă el, zâmbindu-i încurajator.

Simţindu-şi picioarele dintr-odată moi din cauza uşurării că nu observase dragostea ei pentru el, Keely simţi nevoia să se aşeze, descoperind că între timp înaintase şi ajunsese la capătul opus al patului, unde se afla el. Fără a-şi da seama ce face, instinctul o făcu să se aşeze la capătul patului în timp ce mintea-i încerca să înţeleagă ce-i spunea Tarrant.

— Ui… uitasem că acel copil ar fi fost şi al tău, se bâlbâi ea, întrebându-se în sine dacă nu era şi el responsabil pentru felul în care se simţea.

— Poate de aceea… adăugă ea confuză.

Se întrerupse abrupt, ştiind că fusese cât pe ce să se dea de gol. Starea de confuzie îi crescu când, mişcându-se încet, Tarrant veni să se aşeze pe pat lângă ea.

Limpezindu-şi vocea, ea începu iarăşi:

— Îmi pare rău, nu sunt prea clară, nu?

— Te descurci bine, o încurajă el cu atâta bunătate, încât lacrimile pe care era hotărâtă să nu le mai verse îi umeziră din nou ochii. Pentru început, hai să scăpăm de sentimentul de vinovăţie, vrei? sugeră el cu aceeaşi blândeţe.

Keely nu ştia de unde să înceapă. Nici măcar nu era sigură că voia să-i spună ceva. Dar sugestia lui că nu era corectă cu el, că avea nevoie să împartă cu ea, s-o ajute dacă putea, o făcu să înţeleagă că acel posibil tată în perspectivă avea nevoie şi el să-şi înlăture sentimentul de vinovăţie.

— Nu aş fi… nu aş fi renunţat în mod intenţionat la viaţa ce începea în mine, începu ea rar. Indiferent ce lupte ar fi trebuit să duc, sau câte războaie ar fi existat între mine şi tine, nu aş fi făcut asta.

— Poate că într-una din aceste zile vei găsi tăria să mă ierţi pentru că am îndrăznit să-ţi spun un astfel de lucru, murmură Tarrant lângă ea.

Dar era evident că nu se aştepta să fie iertat un timp, fiindcă o îndemnă blând:

— Continuă, Keely.

Ea ezită, pierzând firul pe moment, dar apoi, îndurerată, se destăinui:

— Mă simt atât de vinovată că în lipsa mea de experienţă, ştiam totuşi de factorul Butterworth. Dintr-odată, începu să se grăbească. Când auzisem destule despre asta ca să ştiu că cel mai mic lucru poate cauza, că – atunci când m-a adus acasă Gerald de la serviciu în ziua în care i-ai telefonat – am început să mă simt mult mai bine şi… trebui să înghită lacrimile – că deoarece aveam prea mult timp, m-am hotărât să… să schimb locul mobilelor. Nu mi-a trecut prin minte până când…

Neputincioasă, trebui să se întrerupă din nou şi fu aproape de prăbuşire când, într-un gest de simpatie, de înţelegere, Tarrant îi înconjură umerii cu braţul.

— Când s-a întâmplat? întrebă el.

— În acea noapte, suspină ea şi începu să-l implore. Nu fi bun cu mine. Nu o să mi-o iert niciodată. Cred că ar fi mai bine să pleci, se chinui ea să zâmbească. Cr… cred că sunt pe cale să fac o criză.

— Biata mea iubită, o linişti el blând, neajutând-o deloc să-şi vină în fire. Nu o să mai fiu niciodată rău cu tine.

— Promite! reuşi ea să spună, dar ştiu că ducea o luptă pierdută cu lacrimile. Te rog pleacă, îl rugă ea insistent.

Dar Tarrant scuturră din cap.

— Ar fi trebuit să fiu cu tine în acele ocazii în care plângea sufletul în tine.

Şi apoi, ca să-i dea altceva de gândit, adăugă grav, cu ochii lui cenuşii aţintiţi asupra ei:

— În afară de asta, este una dintre puţinele ocazii când am avut o conversaţie cu tine fără să sari la mine – s-ar putea să fie unica mea şansă să ajung la tine.

— Să ajungi la mine? întrebă ea, din nou confuză.

— Numeşte-mă cum vrei, nu este cavaleresc să profit de situaţie. Dar în această clipă miza este prea mare ca să mă îngrijoreze acest lucru.

Arătându-şi mirarea, ea trebui să admită:

— Nu înţeleg…

— Firesc, dulce Keely, spsue el făcând ca inima ei să bată haotic, te opui atât de mult încât trebuie să recurg la a-ţi spune în loc de a te întreba şi a aştepta politicos răspunsul tău.

— Ai ceva să mă întrebi? îl chestionă ea, străduindu-se să înţeleagă. Ceva ce crezi – că dacă întrebi acum – s-ar putea să fiu de acord, fără să opun rezistenţă?

— Ştiu că trebuie să fie o nebunie să mă aştept să aud răspunsul pe care vreau să-l aud mai mult decât orice. Dar sper să te conving să… să accepţi punctul meu de vedere.

— Fără o luptă, vrei să spui? întrebă ea nedumenă când continuă. Fiindcă ai văzut că nu poate să mai existe spirit de luptă în mine, crezi că mai întâi voi asculta ce ai de spus?

— Spiritul de luptă îţi va reveni, promise Tarrant solemn. Dar înainte să se întâmple – şi înainte să începi să ţipi la mine pentru îndrăzneala de a crede ceea ce am crezut despre tine – îmi promiţi să mi te asociezi în folosirea licenţei speciale care-mi arde buzunarul din ziua în care am procurat-o?

— Spe…

Cu gura căscată, Keely nu înţelegea prea bine până când Tarrant nu o întrebă:

— Te vei căsători cu mine? Pot aranja foarte repede. Dar spune…

— Să mă căsătoresc cu tine!

Brusc, crezându-se aproape moartă în interior, viaţa se trezi în ea şi faţa i se împurpură. Socul o scoase din depresia din care numai gândea să iasă. Soc şi speranţă. Totuşi, speranţa începu să dispară, când Tarrant îi prinse mâinile şi spuse:

— Crede-mă, nu doresc să te fac să te simţi mai rău decât acum. Dar te rog, Keely… te rog, căsătoreşte-te cu mine.

Orice conversaţie avusese loc între ei până în acel moment, îi ieşi din minte. Un singur fapt îi rămase şi un altul. Tarrant trebuie s-o fi înţeles greşit. Totuşi, cum putuse el? Era dintr-odată prea confuză pentru a spera să găsească un răspuns.

— Dar… dar nu mai sunt însărcinată, spuse ea, sigură că ceaţa din capul ei începea să se limpezească. Ştii sta. Doar m-ai auzit…

Keely nu avu timp să intre în motivele pentru care îi cerea să se mărite cu el. Avu timp doar să ştie că trebuia să oprească această discuţie despre căsătorie înainte de a ajunge prea departe. S-o oprească înainte ca această slăbiciune din ea s-o facă să i se supună orice i-ar cere.

— Nu vreau să fiu măritată, continuă ea scuturând din cap.

Cuvintele continuară să-i iasă grăbite, de teamă să nu fie mai puţin puternică decât trebuia.

— Deja am hotărât că viitorul meu se află în carieră. Îmi place viaţa de afaceri. Îmi place munca mea. Eu…

Orice încurajare părăsi faţa lui, făcând loc durităţii când Tarrant o întrerupse:

— Intenţionezi să-ţi realizezi cariera la firma lui Cullen – cu Cullen?

Lui Keely îi trecu prin cap ideea nebunească şi ridicolă că Tarrant părea gelos la gândul ca ea să continue să lucreze pentru Gerald. Deoarece Tarrant adusese numele lui Gerald în discuţie, trebuia să ia o pauză să se gândească – voia să lucreze în continuare pentru el?

— Poate nu cu Gerald, răspunse ea cu sinceritate. Îmi place de el, dar…

— Dar nu eşti îndrăgostită de el? întrebă Tarrant, nota ascuţită pe care ea o interpretase drept gelozie, fiind încă în vocea lui.

Din nou scutură din cap.

— Nu, nu sunt îndrăgostită de el, răspunse ea şi, cum expresia lui se mai lumină puţin, îi spuse cinstit. Mă îngrijorează uneori felul în care mă priveşte Gerald… nu cred că ar fi corect faţă de el să continui să lucrez…

— Crezi că faţă de mine eşti corectă? Crezi că este cinstit să refuzi să te măriţi cu mine? o întrebă Tarrant cu asprime, nedându-i timp să scoată un răspuns. Mama ta… tatăl meu… amândoi aşteaptă să ne căsătorim. Şi, pot spune, sunt încântaţi pentru noi.

— Dar ei ştiu că noi nu o să ne… încercă ea să protesteze.

— Crezi că nu sunt jos acum şi pun lucrurile cap la cap? interveni el. Deşi amândoi fac tot ce pot ca să nu se amestece, crezi că fugind de la micul dejun aşa cum ai făcut-o, cu mine şocat după tine, nu le-a trecut prin cap că logodna noastră este departe de a se fi încheiat?

Keely nu avusese ocazia să se gândească la ce crede maică-sa şi Lucas. Dar încântaţi cum trebuie să fi fost ambii părinţi la gândul că ei urmează să se căsătorească, încântarea lor nu era un motiv suficient pentru ea şi Tarrant să facă pasul.

— Vor trece peste asta, spuse ea, începând din nou să se simtă lipsită de viaţă. Maică-mea, în orice caz, are idei foarte precise în privinţa căsătoriei. Nu ar vrea să mă mărit când nu există dragoste.

Pe maxilarul lui Tarrant tresări un muşchi, dar nu din cauza supărării, descoperi ea. Totuşi, el nu se lăsă convins.

— Dragostea poate veni dacă o laşi, îi spuse el, când Keely încerca disperată să-şi ascundă dragostea ei, dar era vorba despre dragostea lui, sau mai curând lipsa lui de dragoste. Ştii că am fost un măgar cu tine, continuă el să insiste. Dar vreau să ne căsătorim… fără principala ta obiecţie pe care ai făcut-o ultima oară când te-am cerut în căsătorie.

Începu să-şi dea seama că Tarrant nu părea să renunţe atât de uşor, aşa că-şi dădu seama că va trebui să găsească ceva pentru a i se opune.

— Nu vezi, întrebă ea, că această obiecţie fiind înlăturată, pur şi simplu nu mai există niciun motiv pentru noi să ne căsătorim?

Dar Tarrant părând că nu vrea să dea înapoi cu niciun chip, Keely simţi că mintea începe să-i lucreze, aşa cum făcea şi mintea lui când căuta răspunsuri.

— Din cauza dragostei şi respectului pe care le ai faţă de tatăl tău vrei să te însori cu mine? se trezi ea întrebând. Din cauză că ştii că ar fi încântat… doar de asta vrei să-i faci plăcere?

— Când mă însor, răspunse Tarrant fără ezitare, o voi face pentru plăcerea mea personală.

Ştiind că se afla pe un drum greşit, Keely simţi altceva trezindu-se în inteligenţa sa. Nu că inteligenţa ei se dovedise prea strălucitoare, trebuia să recunoască. Dar mândria se stârni în ea şi cu acea mândrie, însoţită de o umbră de supărare care fusese mult timp absentă, întrebă înţepată:

— Atunci, vrei să te însori cu mine fiindcă îţi pare rău pentru mine?

Văzu că atunci când îşi schimbă tonul ei o recunoscu pe vechea Keely Macfarlane revenind la viaţă, dar era încă furioasă când aruncă:

— Cel puţin ai realizat că nu sunt persoana pe care o credeai.

— Îmi pare rău, da, încuviinţă el, susţinându-i privirea. Cu regret, da. Şi plin de remuşcare pentru fiecare lucru îngrozitor pe care ţi l-am spus. Dar, adăugă el, vreau să mă însor cu tine fiindcă… fiindcă aşa vreau.

Şi atunci, ea se uită în altă parte înţelegând ceea ce ar fi trebuit să înţeleagă de la început… Tarrant văzuse ceea ce ea nu voia ca el să vadă. Ştia că este îndrăgostită de el!

Făcu o mişcare să se ridice pentru a mări distanţa dintre ei, dar braţul lui Tarrant îi înconjură umerii din nou

şi o strânse, iar ea se simţi prea învinsă ca să se mai războiască. Dar nu mai putu să-l privească şi un geamăt îi ieşi din piept când spuse:

— Oh, Tarrant! Tu eşti un om bun, nu-i aşa?

Vorbele acestea pe care nu ar fi crezut niciodată să le rostească, nu-i fură greu de pronunţat, când era ţinută de el aşa.

Fără să-l privească, habar nu avu cum reacţionă la cele spuse de ea. Dar continuă, văzând că acum, Tarrant, atât de plin de remuşcări pentru lucrurile grave pe care i le spusese şi i le făcuse şi dându-şi seama de dragostea ei pentru el, voia să se însoare cu ea pentru a-şi repara greşelile.

— Este atâta bunătate în tine, spuse ea cu vocea îngroşată de emoţie. Ar fi trebuit să văd, dar nu mi-am dat seama.

Strângerea lui se accentuă când o întrebă:

— Ştii acum de ce vreau să mă căsătoresc cu tine?

— Oh, da, oftă ea, cu ochii în poală. Există o grijă în tine despre care uitasem, dar care exista în felul în care ai încercat s-o faci pe maică-mea să plece crezând că vrea să-l ia pe tatăl tău dintr-un moft. Aceeaşi grijă era în tine în acea duminică, în bucătărie, când m-am simţit îngrozitor şi tu te-ai ocupat de mine. Aceeaşi grijă, continuă ea, ai arătat şi în acea dimineaţă când i-ai telefonat lui Gerald, fără a mă da de gol de ce eram bolnavă. Grija ta…

Se întrerupse, nesigură când înlocuise cuvântul „bunătate” cu „grijă”. Roşeaţa acoperi fiecare părticică din ea şi inima începu să-i bată cu putere.

— Nu cred, Keely, spuse el rar, încordarea simţindu-se în el şi în braţele cu care încă o înconjura, că ai ajuns la motivul pentru care găsesc imperios să te măriţi cu mine. Dar, continuă el cu seriozitate, continuă, cred că te apropii.

Cu respiraţia întretăiată, Keely se strădui să continue, fiindcă venirea bruscă a lui Tarrant după ea în cameră, insistenţa de a rămâne, păreau să aibă o semnificaţie diferită, mai copleşitoare. Îşi aminti în grabă că grija pe care o arătase faţă de tatăl lui izvora din faptul

că-l respecta… şi-l iubea. Şi deşi ştia că era imposibil, îşi lăsă gândurile să meargă în direcţia în care voiau. Asta însemna… când ştia că nu era aşa… că Tarrant o iubea niţel… că ţinea la ea!

— Tarrant, spuse ea vrând imediat să ştie, dar simţindu-se prea speriată să întrebe, când… când ai avut grijă de mine în acea duminică, când m-ai trimis înapoi în pat şi mi-ai adus ceai a fost… erai îngrijorat pentru mine sau…

— Copilul, o ajută el, era o legătură între noi. O legătură, adăugă el neluându-şi ochii de la ea, care cu cât mă gândeam mai mult, cu atât începea mai mult să-mi placă. Devenise o legătură pe care mi-o doream cu atâta ardoare încât atunci când s-a rupt nu am putut s-o suport fără să te cred.

Cu inima bătându-i haotic, Keely îl privea ca hipnotizată.

— Dar, continuă el, în timp ce pot fi alţi copii şi voi avea grijă să te bucuri de toată atenţia specializată data viitoare – tu eşti unică pentru mine.

Cu gura uscată, vocea reducându-i-se la un firicel, ea îndrăzni să întrebe:

— Îţi… pasă… puţin de mine?

— Dacă atunci când ai plecat mi-am ieşit din minţi, dacă am stat numai lângă telefon pentru cazul în care suni, dacă mi-am uitat de muncă şi jumătate din timp te-am căutat, înseamnă că îmi pasă puţin, atunci Dumnezeu să mă ajute, Keely Macfarlane, cum ar fi posibil să-mi pese mai tare?

Tremurând, ea voia să spună, înseamnă că mă iubeşti, dar vocea o părăsi înainte de a merge mai departe decât:

— Tu…

— Eu, îi zise el, încurajat de privirea ei blândă, m-am simţit atras de tine în acea noapte din apartamentul meu când, fără să-mi pese unde dormi, m-am trezit oferindu-ţi patul meu.

— Ai… ai fost atras de mine, şopti ea.

— Şi m-am luptat din toate puterile, mărturisi el. Eram mult prea ocupat să vin la Inchbrook în acel weekend înainte de plecarea în Australia, dar când am aflat că o să fii acolo, m-am trezit în maşină venind – doar ca să fiu supărat şi cuprins de gelozie când am descoperit că şi Cullen era acolo şi supărat iarăşi că eram neobişnuit de încântat la vederea ta în grădină.

O lua prea repede pentru ea. Erau atât de multe întrebări la care trebuia răspuns! Dar mirarea o făcu să pună una din acele multe întrebări:

— Erai… gelos… pe Gerald? întrebă ea, ochii mărindu-i-se.

— Faţa ta strălucea de zâmbet pentru el când te-ai întors, dar acel zâmbet a dispărut brusc când ai văzut că sunt eu.

— Atunci eram sigură că între noi nu există decât ură, murmură Keely în apărare şi văzu că Tarrant părea fericit la cuvântul „atunci”.

Deşi ezită puţin, el întrebă:

— Acum simţi puţin diferit… faţă de mine?

Nesigură pe sine, dar ştiind că Tarrant ţinea puţin la ea, o cuprinse un val de emoţie şi descoperi că nu-i putea răspunde.

— Eu… începu, încă întrebându-se cât de mult ţinea la ea.

Dacă începuse să ţină la ea din noaptea pe care o petrecuse în apartamentul lui după nuntă, dacă fusese gelos în acel weekend după care rămăsese peste noapte în apartamentul ei, cât de mult ţinea la ea? Dacă ţinea aşa de mult, câtă grijă fusese în el când o condusese furios în apartamentul ei şi făcuse dragoste cu ea, ca apoi să plece fără mai mult de un telefon la serviciu, lăsând-o să creadă că nu mai voia s-o vadă din nou?

În timp ce urmărea emoţiile de pe faţa ei, devenind grav, Tarrant întrebă:

— Ce nu este în regulă, Keely? Mi-a fost teamă să nu te grăbesc, spuse el văzând-o că nu răspunde, pentru cazul în care un cuvânt greşit ţi-ar fi făcut mai rău decât te simţi.

Dar am vrut să te las să vezi singură cum stau lucrurile cu mine. Cred că înţelegi acum că totul a mers prea departe ca să mai lăsăm secrete între noi.

El avea dreptate, aşa era. Ajunseseră prea departe. Prea multe se petrecuseră între ei. Dacă trebuia ceva rezolvat era ca de dragul Catherinei şi a lui Lucas să ajungă la o înţelegere amiabilă şi să nu se mai certe când s-ar întâlni la Inchbrook sau să descopere ceea ce nu îndrăznea să creadă, să fie destul de curajoasă, să scoată la lumină toate secretele şi să-şi asume riscul de a nu-i plăcea răspunsurile.

Dar trecu un moment sau două până când îşi veni suficient în fire să întrebe:

— În acea noapte – noaptea înainte de a pleca în Australia, ai rămas în apartamentul meu. De ce ai plecat când te-ai trezit fără să mă trezeşti? Pentru că mă urai atunci?

— Să te urăsc! Dumnezeule, Doamne! păru Tarrant uimit, pe faţa sa citindu-se orice emoţie în afară de ură…

Imaginându-şi că ar putea crede un asemenea lucru, îl făcu să depăşească şocul şi să-i spună repede:

— Nu am închis un ochi în acea noapte. Remuşcări amare m-au împiedіat să dorm. Nu vei şti niciodată cum m-am simţit să te ţin în braţe suspinând. Dar când au apărut zorile şi am văzut inocenţa de pe faţa ta, am ştiut că n-aş putea rămâne când te trezeşti, după ce ţi-am furat inocenţa. Am descoperit că eu, care nu dau niciodată înapoi, nu aş putea suporta asta… Nu puteam să mă privesc pe mine în faţă, darămite pe tine, când începusem să realizez că nu ura ta o doream.

— Oh, spuse Keely încet, încercând din greu să se adune. Deci telefonul tău la birou nu a fost să-mi spui că pot să-mi fac vizitele la Inchbrook în absenţa ta ca să nu-ţi mai ies în cale când te întorci?

— Dumnezeul meu! replică el stupefiat şi scutură din cap. Am descoperit că nu pot părăsi ţara fără un cuvânt. Dar cu ura ta faţă de mine la telefon, ură pe care o meritam, m-am zăpăcit. În

Australia, când mâna mea s-a întins spre telefon de zeci de ori să sune… în Australia ţi-am scris…

— Nu am primit nicio scrisoare de la tine!

— Nu am pus niciuna la poştă, explică Tarrant. Dar în acea lună lungă ţi-am scris de multe ori, doar ca să arunc apoi scrisorile când am înţeles că, urându-mă aşa cum trebuia s-o fi făcut, nu aş putea scrie nimic care să schimbe asta. A fost cea mai lungă lună din viaţa mea, se destăinui el. Primul lucru când m-am întors a fost să te sun.

— Dar nu ai făcut-o.

— În loc de asta l-am sunat pe tatăl meu. Mi-a spus că mama ta era răcită şi cum aveam nevoie să te văd, spuse spre încântarea ei, a trebuit să mă gândesc la o cale de a te duce la Inchbrook pentru weekend.

— Răceala maică-mii s-a transformat repede în „gripă”, zise Keely cuprinsă de bucurie, nici gând să fie supărată pe el.

— În mintea mea, nimic nu te-ar mai fi făcut să vorbeşti cu mine şi mi-ai fi trântit uşa în nas, mărturisi el continuând, nici nu-ţi închipui sentimentul de bucurie din mine să te am şezând alături în acea zi la Inchbrook. Cum lucrurile mergeau aşa de bine în ziua aceea, am început să sper, am început să fac un plan să-ţi arăt că nu eram porcul care fusesem cu tine.

— Plă… plănuiai să te însori cu mine atunci? întrebă Keely, inima bătându-i ca un ciocan.

— Eram mai mult decât hotărât în această privinţă, spuse Tarrant, spre marea ei bucurie. Să descopăr în dimineaţa următoare că împreună concepusem un copil a fost un atu în ceea ce mă privea. Nu mai era nevoie să te curtez, să te fac să mă vezi într-o lumină mai bună. Din punctul meu de vedere, ne puteam căsători imediat şi de atunci încolo ţi-aş fi arătat că nu sunt porcul pe care-l văzuseşi. Numai că… privirea lui se întristă… Te acuzasem de prea multe lucruri scandaloase ca să te măriţi cu mine, nu?

— Nu mă puteam mărita cu tine, spuse ea încet, atâta

timp cât eram sigură că pentru tine este doar o chestiune de onoare ca să renunţi la libertate.

— Voi renunţa de bunăvoie la orice libertate aş avea, dulce Keely, spuse Tarrant cu tandreţe, numai spune cuvântul. În acea dimineaţă, se confesă, am rătăcit prin hol aşteptând să te aud coborând din camera ta, intenţionând să-ţi spun că indiferent dacă era sau nu un copil pe drum, nu era nicio diferenţă.

— Dar nu ai făcut-o?

— În momentul în care te-am văzut cu valiza în mână, mi-am dat seama că nu era aşa de simplu cum speram. Ştiam că erai hotărâtă să pleci şi că în ceea ce te privea, era ultima dată când urma să te văd. N-aş fi putut îndura asta.

— Deci, ai hotărât să mă conduci înapoi în apartamentul meu.

Când îşi aminti ce se întâmplase, ochii lui Keely se măriră, încă simţind oroarea acelei ocazii şi exclamă:

— Credeam că o să mă omori în acea duminică!

— Dacă este vreo consolare, să ştii că am fost la fel de îngrozit ca şi tine, recunoscu el, dându-i să înţeleagă că nu-i scăpase groaza ei. M-a îngrozit că iubindu-te din tot sufletul, gelozia că te-ai putea mărita cu altcineva în afară de mine, m-ar aduce într-o astfel de stare încât aş putea să-ţi fac rău. De aceea nu am venit la tine în acea duminică. Eram speriat de moarte că, iubindu-te cum te iubeam, aş fi cuprins din nou de o furie care ar fi sfârşit vătămându-te.

Amintindu-şi că îi telefonase la prima oră a dimineţii următoare, când se calmase, Keely fu uluită de profunzimea sentimentelor pentru ea. Dar încă îl chestionă:

— Mă… iubeşti?

— Este exact ceea ce încerc să-ţi spun, dulcea mea scumpă, spuse Tarrant încet.

Bucuria propulsând-o în al nouălea cer, Keely simţi că depresia o părăsise. Înţelegând acest lucru după privirea ei strălucitoare, liberă de gânduri triste, Tarrant continuă

să-i spună ce înseamnă ea pentru el.

— Nu pot trăi fără tine, Keely a mea, şi este un lucru clar. Fără tine, viaţa mea nu este viaţă. Munca nu înseamnă nimic fără tine alături. Zilele, vacanţele, nu au niciun sens, îi spuse el.

Şi nu era nicio îndoială că era convins de fiecare cuvânt când continuă:

— Tu eşti lumea mea. Ştiu că nu mă poţi iubi încă – ştiu că am făcut totul ca să-ţi merit ura – ultima mea acuzaţie punând capac, dar faptul că între noi cândva a început o nouă viaţă trebuie să însemne ceva, nu crezi?

Ea încuviinţă din cap şi, cu inima plină, nu se putu abţine să nu-i spună:

— Dar deja te iubesc, Tarrant. Credeam că ştii asta, şopti ea.

Văzându-l că se îneacă de emoţie, ea îşi luă degetele din palmele sale şi-şi ridică mâna pe umerii lui. Şi ce bine era când, cu o exclamaţie murmurată, el o strânse la piept.

Oh, ce bine să-i simtă gura peste a ei, mângâind-o cu sărutări mărunte! Apoi, el o îndepărtă ca să controleze dacă în ochii ei se mai afla acea sclipire de dragoste ca apoi s-o strângă din nou la piept.

Sărutul lui deveni mai profund. Şi un sărut nefiind destul pentru niciunul dintre ei, în curând stăteau lungiţi unul lângă altul, strâns îmbrăţişaţi, sângele lui Keely înfierbântându-se când Tarrant îi făcu cunoscută dorinţa lui de a o face a sa prin acele sărutări prelungite.

— De când ştii? întrebă el, pipăind-o pentru a se asigura că se află în braţele lui şi nu este doar un vis nebunesc.

Keely nu se ascunse.

— De prima oară când ai venit în apartamentul meu.

— De atunci? se miră el. Ştiai când am făcut dragoste? întrebă el, răguşit de emoţie.

— Nu va trebui să mă… forţezi, nu-i aşa? glumi ea, îmbătată de fericire.

— Nici nu te-am forţat, zâmbi el şi o sărută din nou cu o pasiune care o făcu să nu mai judece limpede.

Îi rămase totuşi suficientă raţiune ca să-i pună o mână restrictivă în piept şi să se ridice în capul oaselor. Tarrant se ridică şi el şi o întrebă neliniştit:

— Iubita mea, ce s-a… se întrerupse şi cu o voce infinit de blândă şi plină de tandreţe o îmbrăţişă, continuând: dă-mi dreptul să te ţin în braţele mele, dulce Keely. Chiar dacă lucrurile nu sunt în regulă cu tine, mărită-te repede cu mine. Voi aştepta cât vrei tu de mult să te ating iarăşi, dar trebuie să am dreptul să te ţin dormind în braţele mele în fiecare noapte.

— Nu este vorba despre asta, răspunse ea timidă, minunându-se de câtă tandreţe se afla în el.

— Atunci ce este, dragostea mea? Este ceva ce ar fi trebuit să-ţi explic şi nu am făcut-o?

Sperând ca el să rămână înţelegător, să îşi păstreze răbdarea cu ea, Keely îşi căută cuvintele.

— Este… începu ea şi ezită, apoi răsuflă adânc. Înainte… înainte, când nu am fost de acord să mă mărit cu tine – a fost din cauză că fiind însărcinată era exact ceea ce prevăzuseşi tu – felul meu de a te atrage în capcana căsătoriei. Dar acum nu mai sunt gravidă şi nici nu vreau să fiu până când… mă căsătoresc.

— Până când ne căsătorim! o corectă el, strângând-o mai tare în braţe. Dumnezeule, te-am rănit aşa de rău, iubita mea?

— Totul s-a terminat, spuse ea repede şi iertarea ei era completă.

— Dar ceea ce spui acum este – ia mâinile de pe mine până când nu îmi pui inelul pe deget?

— Nu mă acuza de şantaj, îl rugă Keely, privindu-l cu ochi umezi şi strălucitori. Doar că… mă sperie să pot concepe atât de uşor. Nu ştiu de unde mi-a venit ideea că… perechile trebuie să încerce cu anii.

— Oh, fata mea scumpă, spuse Tarrant cu ochii plini de iubire. Nu mai fi speriată. Dacă a fost vorba de şantaj, eu am fost acela care l-am folosit. Eram pregătit să folosesc orice mijloc ca să te fac soţia mea.

— Îmi pare rău, spuse ea răguşit.

— Mie îmi pare rău, îi zise el tandru. Niciodată nu te voi mai acuza de ceva. Te iubesc, dulcea mea Keely. Am nevoie de tine. Nu-mi pot umple golul din mine fără tine. Mărită-te cu mine şi lasă-mă să-ţi dovedesc că bestia care am fost odată a încetat să existe!

— Oh, Tarrant, zâmbi Keely. Te iubesc aşa de mult şi ştii că mă voi mărita cu tine oricând vei spune.

— Slavă Domnului pentru asta, spuse el recunoscător.

Dar când, niciodată mai fericită, Keely nu putu face altceva decât să-şi arate fericirea în ochii zâmbitori, gura surâzătoare, Tarrant nu-şi putu nega dorinţa de a o săruta din nou.

Şi ca şi înainte, se trezi în curând cu spatele pe saltea, sărutată de Tarant şi răspunzându-i cu pasiunea care i se stârnise. O pasiune împotriva căreia, de data aceasta, nu avea nicio apărare şi niciun protest de făcut când mângâierile lui o înnebuniseră de dorinţă.

Când brusc el încetă s-o mângâie şi-şi îndepărtă gura de a ei şi apoi se ridică în picioare trăgând-o şi pe ea, singurul protest pe care Keely dori să-l facă fu că ar trebui să se întoarcă la ceea ce făceau.

Cu faţa roşie de sărutări şi cu ochii plini de dragoste, auzi vocea lui Tarrant răguşită şi încordată când, uitându-se la ea, îi spuse:

— Ar fi mai bine să ne ducem să le spunem părinţilor.

— Chiar… trebuie… acum? întrebă ea, emoţionată.

Răspunsul lui fu s-o tragă spre uşă.

— Dumnezeule, îl faci pe un bărbat să-şi piardă controlul, îl auzi murmurând. Da, Keely Macfarlane, trebuie, spuse el, scoţând-o afară pe uşă. Dar aşteaptă să ajungi doamna Tarrant Varley, o ameninţă.

Keely chicoti şi o dată ajunşi în siguranţă în afara dormitorului, Tarrant nu rezistă să nu-i sărute vârful năsucului.

— Nu va dura mult, îl privi ea drăgăstos.

— O să mă asigur de asta, mormăi el, privirea arzătoare din ochii lui dezvăluind adevărul acestor spuse.

Când ajunseră în josul scărilor, amândoi zâmbeau prosteşte, ţinându-se înlănţuiţi. Catherine şi Lucas, care aşteptaseră să-i audă, se ridicară să-i observe, iar Lucas, după o singură privire, se întoarse zâmbind spre soţia lui.

— După expresia de pe faţa fiului meu, draga mea, cred că ar trebui să-ţi scoţi de la naftalină cea mai bună pălărie.

Şi la fel de zâmbitoare şi Catherine, uitându-se de la Lucas la cei doi înlănţuiţi, rosti:

— După expresia de pe chipul fiicei mele, spuse ea ducându-se împreună cu Lucas să-i îmbrăţişeze, cred că ar fi bine s-o fac.

Sfârşit

Solicitanţii la

„CARTEA PRIN POŞTĂ” se pot adresa „S.C. ALCRIS 94 DIFUZARE”.

Bucureşti, str. Teodosie Rudeanu 54, sector 1 tel. 021 – 223.63.07. sau C.P. 41 – 129.

Pentru relaţii editoriale se pot adresa editurii: str. Panait Istrati 62, sector 1 tel/fax 021 – 224.16.98 tel.: 021 – 665.45.65

În *ITALIA* detailiştii şi cititorii noştri fideli se pot adresa pentru cumpărături sau abonamente la oricare din cele şase colecţii ale noastre: El şi Ea, Romantic, Roz, De Aur, Nostalgic, Poliţista, la numărul de telefon: 00393480820307.

Tipărit la

TIPOGRAFIA ALCRIS

Str. Panait Istrati, Nr. 62, Sector 1 Bucureşti Tel: 021 224 16 98 021 665 45 65